KATHERINE GRANGER

Întâlnirea cu fostul soț

Traducerea și adaptarea în limba română de

FLAVIA VOINEA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Suzanne se obișnuise cu călătoriile cu avionul. Fusese în Damasc, Bahrein, Bombay și Singapore, iar acum urma să aterizeze în Hong Kong.

Nu o atrăsese ideea unei conversații cu vecinul ei, un bărbat slăbuț, cu părul blond și un chip ascuțit, accentuat de ochelarii cu lentile negre. Suzanne se întrebase dacă era o persoană importantă, pentru că însoțitoarea de bord fusese foarte atentă cu el. Judecând după felul cum era îmbrăcat, nu părea un om bogat.

Suzanne avea impresia că e un personaj patetic – dar așa se simțea și ea. Pentru a mia oară, se întrebă de ce Hong Kong? Ce era atât de special în acest oraș? Cum putea să spere că o să reușească să uite trecutul aici, când eșuase în atâtea alte locuri? Cum de era atât de naivă? mai mult, era o adevărată nebunie faptul că acceptase să locuiască la mătușa fostului ei soț, când se străduia din toate puterile să-l uite pe acest bărbat.

Nu știa să se descurce singură și avea nevoie de timp ca să învețe acest lucru. Trecerea de la o adolescentă răsfățată la o persoană adultă fusese dură și bruscă – prea dură, prea bruscă.

Suzanne se relaxă în scaun, cu ochii închiși, încercând să oprească șuvoiul de lacrimi. Nu voia să se facă de râs față de vecinul său și poate că el tăcea tocmai pentru că înțelesese nevoia ei de intimitate.

Ce ghinion să stea lângă un bărbat care îi amintea atât de mult de fostul ei soț! După ce se despărțiseră și Raoul se întorsese în Franța, Suzanne știuse că trebuie să-și continue viața fără el. Atunci, nu-i păsase; crezuse că o să-l uite. Avea un tată grijuliu care avea s-o ajute să treacă peste acest moment. Dar nu se gândise nici o clipă că tatăl ei va muri atât de repede și o va lăsa singură pe lume.

Și lui îi lipsise Raoul de Brécourt, singurul bărbat care putea să-l întreacă în lumea finanțeleor. Suzanne se gândi cu amărăciune că erau puține femei capabile să-i reziste lui Raoul – bărbat atrăgător, cu o grație nonșalantă, cu simțul umorului și o sclipire inteligentă în ochii negri. Rezistase farmecului său o perioadă lungă de timp.

Prima ei impresie fusese că Raoul era extrem de chipeș, avea o eleganță înnăscută, cu care puțini bărbați se puteau lăuda. Costumele bine croite și cămășile scumpe de mătase cădeau perfect pe umerii săi lați și-i scoteau în evidență chipul măsliniu. Ochi negri ca tăciunele, nas ascuțit și buzele frumos conturate, mereu cu un zâmbet ironic în colțul gurii.

Tatăl ei își dorise să-i vadă căsătoriți chiar din perioada când ei erau simpli prieteni. Îi spusese că lui Raoul îi plăcuseră viața și femeile – dar cărui francez chipeș nu-i plăceau? Ea, însă, nu era pregătită pentru căsătorie și nici Raoul nu părea intersat de acest subiect. O trata ca pe o adolescentă, așa cum și era, și-i aducea ciocolată, flori și alte cadouri de mică importanță, care o scoteau din sărite.

Într-o zi, mașinile lor se întâlnirseră față în față pe aleea îngustă din fața casei ei. Ea accelerase, forțându-l să tragă brusc de volan ca să evite coliziunea. Întorsese mașina și o urmărise, obligând-o în cele din urmă să tragă pe dreapta. Sărise nervos din mașină și începuse să țipe la ea:

– Dacă mai faci o dată așa ceva, o să regreți amarnic! Acum, pleacă de aici, înainte să fac ceva ce-o să regret!

În acel moment, ceva se întâmplase în mintea lui Suzanne. Faptul că fusese atât de aproape de el îi declanșase senzații până atunci necunoscute. Dar nu fusese în stare să își dea seama că începea să se îndrăgostească. Înțelegea acest lucru abia acum, când era prea târziu. Extrem de slăbită după moartea tatălui ei, se forțase să meargă mai departe și să nu permită ca fantomele trecutului s-o depășească.

Fetița lipsită de griji și chiar egoistă care fusese acum dispăruse. Nu-i venea să creadă că existase o perioadă în care avusese tot ce-i trecuse prin cap; dar chiar și în acele condiții, făcea o adevărată scenă dacă nu obținea ceea ce voia suficient de repede.

Acum nu-i mai păsa de nimic. Pe patul de moarte, tatăl ei ceruse să-l vadă pe Raoul, dar acest fusese plecat în Orientul

Mijlociu. Secretara promisese să-i transmită mesajul, dar nu primise nici un răspuns. Oricum n-ar fi ajuns la timp...

După divorț, Suzanne primise o sumă considerabilă de bani, dar nu cheltuise nici un penny. Nu ceruse nimic; voia doar tandrețea și forța lui, pe care altădată le desconsiderase. Ce mult își dorea să simtă brațele lui în jurul trupului! Cât de greu îi era să adoarmă, noapte după noapte, tânjind după căldura buzelor lui! Ar fi vrut să uite momentele în care încercase să-l umilească, să se răzbune pe el; ar fi vrut să uite cât de insensibilă fusese când Raoul era al ei. În cele din urmă, sătul de șicanările și copilăriile ei, Raoul plecase.

Nu mai avea nici un rost să se gândească că fusese o puștoaică de nouăsprezece ani, lipsită de experiență atunci când se căsătorise cu Raoul. Pe perioada cât tatăl ei fusese bolnav, Suzanne descoperise că nu era centrul universului. Îngrozită de ideea că îl va pierde, îl îngrijise cu devotament. După moartea lui, devenise mai înțeleaptă, mai matură și mai tristă.

Vocea însoțitoarei de bord o atenționă să-și pună centura de siguranță, pentru că avionul se apropia de aeroportul Kai Tak.

După aterizare, Suzanne observă că tânărul de lângă ea scoate de sub scaun un baston alb. Era orb. Lacrimi de compasiune îi umplură ochii și se grăbi să se îndepărteze, fără să țină cont că el n-o putea vedea. O dată în plus, înțelegea că trebuie să fie recunoscătoare pentru tot ce avea.

Căldura din aeroport o copleși, ca și multitudine de limbi străine care se vorbeau în jurul ei. După îndeplinirea

formalităților, luă un taxi și se îndreptă spre hotelul unde urma s-o întâlnească pe Jeannette de Brécourt.

Femeia o aștepta în fața intrării principale. Când o văzu, Suzanne se întrebă cum de reușeau franțuzoaicele să fie atât de șic și de feminine. Era înaltă, suplă, iar hainele elegante îi scoteau în evidență trăsăturile frumoase. Căldura nu părea s-o deranjeze. Nici pe Raoul nu-l deranja, își aminti Suzanne.

Jeannette îi luă palmele în mâinile ei și o privi cu un ochi critic.

– Suzanne! Ești mai slabă, dar îți stă bine, *chérie*. Cum te simți?

– Bine, mulțumesc, mătușă Jeannette. Pari mai tânără ca niciodată, spuse Suzanne cu sinceritate.

Femeia în vârstă începu să râdă.

– Să-ți spun un secret, îi șopti ea. Nu-mi expun niciodată fața la prea mult soare. Dar tu ești tânără și nu trebuie să-ți faci griji din pricina tenului.

Îi ceru hamalului să ia bagajul, apoi o luă pe Suzanne de braț.

– Mie imi place foarte mult plimbarea cu feribotul. Sper să-ți placă și ție.

– Sunt sigură. Sper să nu te incomodez și te rog să-mi spui dacă abuzez de ospitalitatea dumitale.

– În nici un caz! Te-ai schimbat mult, Suzanne.

– M-am maturizat.

Privi curioasă spre hamalul care căra valizele la feribot. Jeannette îi urmări privirea și se grăbi să-i explice:

– Îți duce bagajul la feribot, iar tu îl vei lua când ajungem în partea cealaltă. Ai un prieten?

– Nu, sunt singură.

– Ai toată viața înainte.

Zâmbetul Suzannei fu lipsit de strălucire. Ar fi vrut să spună ”Tocmai de asta mă tem! Ce-o să mă fac de acum?”. De când murise tatăl ei, lumea i se părea un loc străin, indiferent în ce oraș s-ar fi aflat.

O urmă pe Jeannette și se așeză pe o băncuță de lemn pe feribot. Privind-o cu coada ochiului, mătușa își spuse că Suzanne nu era atât de sigură pe sine pe cât voia să pară. Cu părul blond strâns în coc, părea încântătoare! Ar fi avut tot dreptul s-o antipatizeze, dar n-o încercau astfel de sentimente. În trecut, Suzanne îl chinuise îngrozitor pe nepotul ei preferat, iar acesta era un motiv suficient ca s-o urască. Raoul ar fi putut s-o îmblânzească, dacă ar fi vrut. Poate că o iubise prea mult sau nu suficient... Oricum, ei se despărțiseră, iar Jeannette voia să se poarte cuviincios cu musafira ei.

Bucuroasă să simtă briza care îi mângâia chipul, Suzanne își înălță capul spre soare. Ochii ei, acum de un albastru-violet, străluceau, iar Jeannette nu se mira că Raoul fusese fermecat de ei. Spera din toată inima că luase o decizie bună atunci când o invitase să stea la ea.

– M-a adus o prietenă, spuse ea pe un ton firesc. Ne așteaptă să ne ducă acasă. Mașina e parcată foarte aproape de ponton, așa că n-o să mergem prea mult prin căldură.

Jeannette ceru unui hamal să ia valizele și să le însoțească până la mașină. Străbătură o străduță plină de restaurante din care se auzea muzică chinezească. Hamalul puse valizele în portbagaj, iar Suzanne îi dădu un bacșiș generoas, înainte ca mătușa Jeannette să facă acest lucru. În timp ce așteptau ca prietena mătușii să-și termine cumpărăturile și să se întoarcă, cele două femei se așezară pe bancheta din spate a mașinii. Pe neașteptate, un chinez se apropie de ele și le oferi câte o ceașcă de ceai aromat. Suzanne acceptă bucuroasă.

– Mulțumesc, Chin Lung, spuse Jeannette. Chiar simțeam nevoia să beau un ceai și sunt sigură că și companioana mea era însetată. Dă-mi voie să ți-o prezint pe doamna Suzanne de Brécourt, care e în vizită la noi. Suzanne, dumnealui e bunul meu prieten Chin Lung.

Bărbatul se înclină ceremonios și îi zâmbi.

– Mă bucur să vă cunosc. Bun venit!

După plecarea lui, Suzanne îi spuse mătușii:

– Nu mai folosesc numele acesta, n-am mai făcut-o de la divorț. Prefer să mă prezint ca Suzanne Dawson.

Jeannette luă o înghițitură de ceai și privi semnificativ către mâna stângă a Suzannei înainte să răspundă:

– Îmi cer scuze că mă amestec, dar aș fi crezut că în cazul tău ai nevoie de protecția unei verighete, ma chere. O tânără bogată, frumoasă și necăsătorită e saupusă oricăror riscuri.

– Am învățat asta înainte să mă căsătoresc. Știu să am grijă de mine. Am douăzeci și doi de ani și am trecut de perioada critică.

Jeannette se gândi cu amărăciune că tânăra nu cunoscuse nici o perioadă critică. Mișcările și gesturile sale trădau eleganță și naturalețe.

– Ai fost plecată în străinătate, nu? Te-am invitat la mine acum aproape un an.

Suzanne aprobă.

– Am găsit scrisoarea dumitale atunci când m-am întors acasă. Mă bucur să te văd din nou!

Decise să nu-i spună mătușii Jeannette că-și petrecuse ultimul an în țări subdezvoltate, unde făcuse muncă de voluntariat. La întoarcerea acasă, nevoia de a fi lângă o persoană apropiată fusese atât de puternică, încât îi răspunsese mătușii Jeannette fără să stea pe gânduri.

– Și eu mă bucur să te văd! răspunse cu sinceritate Jeannette. Ai stat stat printre milionari, pe yacht-uri luxoase, nu-i așa? Nu te condamn!

Suzanne luă o ultimă înghițitură de ceai.

– Am trăit bine, răspunse ea, fără să se dea de gol. Ce mai face unchiul Philippe?

Jeannette începu să râdă.

– E plecat în Orientul Mijlociu, cu afacerile lui. Sunt din nou singură, așa cum eram atunci când ți-am scris. Mi-a părut foarte rău când am aflat că ți-ai pierdut tatăl. Cred că a fost o lovitură foarte puternică pentru tine, ma pauvre enfant.

Suzanne schimbă repede subiectul.

– De ce ai ales Hong Kong, mătușă Jeannette? întrebă ea curioasă. Locuiești aici de mult timp.

– Cred că magia insulei mă ține aici. Am venit din cauza afacerilor lui Philippe și mi-a plăcut noutatea oferită de oamenii și locurile de aici. Mă bucur că ai putut veni înainte să plecăm.

– Plecați?

– Poate, când se întoarce Philippe. Sunt sigură că, asemeni mie, vrea să se întoarcă în dragul nostru Paris.

Încă nu venise vorba de Raoul, iar Suzanne abia să stăpânea să nu întrebe.

– Îmi pare rău că am întârziat.

Ușa mașinii se deschise. Cu ochii măriți de curiozitate, Suzanne privi către tânăra îmbrăcată în rochie albă, cu părul negru prins cu o eșarfă multicoloră. Avea ochii negrii, buze pline și tenul bronzat. Pe mâna stângă strălucea un safir imens. Cât de potrivită ar fi pentru Raoul!

Nu-și putea explica de ce se gândise la așa ceva.

– Suzanne, ea e prietena mea, doamna Sylvana Lapport. Este din Italia, a fost căsătorită cu un englez și acum e divorțată. Sylvana, domnișoara Suzanne Dawson.

– Mă bucur să te cunosc, Suzanne, îi răspunse ea.

– Și eu mă bucur că sunt aici, răspunse foarte serioasă Suzanne.

Sylvana chicoti.

– Suntem foarte diferite una de cealaltă. Eu brunetă, plină de vervă și italiancă, tu suplă, blondă, palidă – tipic englezoaică. Nu ești de acord, Jeannette?

Aceasta își plimbă privirea de la una la alta.

– Măcar aveți un lucru un comun, se strâmbă ea. Sunteți amândouă divorțate.

Sylvana nu gustă gluma.

– Nu cred că îmi place situația asta, *cara* Jeannette. Nu am de gând să rămân necăsătorită și ai să vezi că lucrurile se vor schimba curând.

Porni mașina. Suzanne admiră priveliștea care i se înfățișa în fața ochilor – hoteluri înalte, magazine pestrițe, oameni veseli și gălăgioși. Se bucura de primirea caldă oferită de Sylvana și de mătușa Jeannette.

– Am o casă minunată, chiar în inima orașului, spuse la un moment dat Sylvana. Are ziduri înalte și o curte interioară absolut splendidă. O ador! Trebuie să vii s-o vezi, Suzanne!

Faptul că își spuneau pe numele mic o făcea pe Suzanne să se simtă în largul ei.

– Sigur, nu e atât de grandioasă ca a Jeannettei, continuă Sylvana. Din casa ei se văd portul, Kowloon și Noile Teritorii.

Îi zâmbi Jeannettei, care asculta amuzată discuția celor două. Avea cincizeci și cinci de ani, dar nu părea să aibă mai mult de treizeci și cinci și părea să prețuiască foarte mult prietenia Sylvanei.

Mașina începu să urce printre copaci. Curând intrară în curtea imensă, plină de flori.

– O să vezi un amestec de stiluri occidentale și orientale, dar predomină cel occidental, explică Jeannette.

Spre deosebire de casele chinezești, aceasta avea două etaje, o verandă mare și o terasă de pe care se puteau admira munții, dar și portul.

După plecarea Sylvanei, Jeannette îi prezentă casa Suzannei. Aceasta admiră covoarele, mobila de bambus și din lemn negru. Casa era plină de tapiserii, vase, sculpturi abstracte, toate aranjate cu mult bun-gust.

– Vreau să te odihnești, *ma chére*, îi spuse Jeannette când o conduse în camera ei.

De fapt, era vorba de un dormitor spațios și o baie în care funcționau aparate de aer condiționat.

– Majordomul, care se numește Sun Yu-Ren, o să-ți aducă ceva de băut, după care ar fi bine să te întinzi pentru câteva ore.

Suzanne privi în jurul ei, la patul imens cu plasă de țânțari, la măsuța de toaletă, la dulap și la draperiile de satin care se asortau cu cuvertura de pe pat, pe care erau brodați dragoni minusculi.

– Toate camerele sunt la fel de frumoase precum aceasta? întrebă ea.

Se apropie de fereastră și observă că dădea spre grădină și spre port.

– Mai mult sau mai puțin. Raoul a cumpărat casa, ca să aibă unde să locuiască atunci când afacerile îi cereau să vină aici. E greu să găsești un loc unde să stai în Hong Kong. Așa însă.. Casa e foarte potrivită pentru întruniri, pentru că are și o sală de conferințe.

Suzanne auzi numai jumătate din ceea ce-i spusese Jeannette. Simpla pomenire a numelui lui Raoul făcu să-i accelereze pulsul.

Jeannette își scoase mănușile și o privi gânditoare.

– Raoul este în Hong Kong, spuse ea pe un ton foarte serios.

Suzanne păli brusc și se răsuci către fereastră. Încercă să se stăpânească și vorbi fără să se întoarcă:

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– Ți-am spus.

– Nu acum...

– Îmi pare rău. Nu era aici acum un an, când ți-am scris și te-am invitat să stai o perioadă cu mine. Știam că încerci să-ți revii după pierderea tatălui tău. Când mi-ai răspuns și m-ai întrebat dacă mai poți veni, am spus că da. Nu m-am gândit că s-ar putea să te deranjeze prezența lui Raoul. La urma urmei, relația voastră e terminată.

Jeannette vorbise pe un ton destul de categoric, iar Suzanne făcu efortul de a se întoarce către ea. Culoarea ochilor era mai închisă decât de obicei, accentuându-i paloarea feței.

– Ai dreptate, mătușă Jeannette, răspunse ea abia auzit. Poate că, în timp, o să mă obișnuiesc să mă întâlnesc cu fostul meu soț.

– Nu vorbi pe tonul ăsta cinic. Nu mă poți păcăli! Poate că-l accept de la Raoul, dar de la tine nu!

Suzanne își ridică bărbia, mândră.

– De ce nu-l accepți de la mine? o provocă ea. De ce m-ai invitat aici?

Jeannette râse ușor.

– Draga mea, de ce invită își oamenii rudele și prietenii în casele lor? Nu că asta ar fi casa mea... Îmi face plăcere compania ta și am crezut că ți-ar prinde bine să te relaxezi puțin.

Sezanne își mușcă buza. Să te relaxeze? Nu mergea la petreceri, nu ducea o viață libertină. Perioada petrecută în străinătate o schimbase foarte mult și-i arătase ce însemna, cu adevărat, viața. Și nu fusese singură. Singurătatea, însă, o aștepta în luxoasa casă din Londra pen care nu mai avea cu cine s-o împartă. Invitația mătușii Jeannette fusese o mană cerească.

Acum, nu mai era sigură de acest lucru... Nu se gândise nici o clipă la posibilitatea de a-l reîntâlni pe Raoul. Înfierbântată și obosită după călătorie, hotărî să stea atât cât îi cereau regulile de politețe, după care să plece. Trebuia să se depărteze cât mai mult și cât mai repede de fostul ei soț.

– Îmi pare rău, mătușă Jeannette. Am fost nepoliticoasă și te rog să mă ierți.

Un zâmbet slab îi apăru pe buze și se aplecă s-o sărute pe obraz pe femeia mai în vârstă.

– Îți mulțumesc că m-ai invitat aici.

Jeannette îi luă mâinile în ale ei.

– O să-ți trimit ceva de mâncare, îi spuse ea pe un ton blând. După care vreau să te culci! Ești foarte slăbită și cred că e momentul ca cineva să se ocupe serios de tine.

Fără să vrea, Suzanne se înfioră. Așa îi spusese și Raoul, cu ani în urmă.

După plecarea mătușii, se întinse în pat, cu ochii în tavan.

La începuturile relației lor, Suzanne fusese nevoită să se ocupe singură de organizarea unei petreceri. Tatăl ei fusese plecat, cu afaceri, iar el o supraveghease în permanență, cu o insistență care o enervase. Petrecerea fusese cu adevărat

sălbatică – majoritatea invitaților băuseră prea mult. După miezul nopții, ieșise în curte să ia o gură d eaer curat și fusese urmărită de unul dintre musafiri, un student cu idei socialiste, hotărât să strice cheful tuturor.

– Bună, Derek, îl salutase ea zâmbind. Cam cald înăuntru, nu-i așa?

Clătinându-se pe picioare, el îi răspunsese:

– Foarte! În plus, oamenii sunt de nesuportat! Atât de bogați...

– Ce e rău în a fi bogat? replicase ea.

– N-ai muncit nici o zi în viața ta, șuierase el, apropiindu-se amenințător.

– A muncit tata și a câștigat cinstit fiecare bănuț!

– Foarte frumos din partea lui! Și acum privește cum îi cheltuiești tu, nu-i așa?

O prinsese cu putere de braț, dar ea încercase să se opună.

– Nu e chiar așa! Cred că ar fi mai bine să pleci! Ai abuzat de ospitalitatea mea...

El o prinsese cu brutalitate în brațe, o sărutase și o împinsese într-un tufiș. Înțelegându-i intenția, Suzanne se luptase cu el ca o pisică sălbatică. Îl zgâriase, dar el reușise s-o trântească la pământ și să-i sfâșie rochia. La un moment dat, simțise că cineva o ia în brațe și o poartă pe brațe în casă.

– Totul e în regulă! auzise vocea lui Raoul.

O pusese pe pat și o mângâiase, făcând tot posibilul să o liniștească.

– Nu s-a întâmplat nimic. Din fericire, am intervenit la timp.

Tonul lui se asprise:

– Ce ți-a venit să te duci în curte cu unul ca el? Ai căutat-o cu lumânarea, să știi!

Mândria ei o făcuse să riposteze. Brusc, devenise conștientă de rochia ruptă care-i dezgolea umerii și un sân.

– Da? Așa cum o caut și acum, nu? Am scăpat de un bărbat și am dat peste altul!

Ochii i se umpluseră de lacrimi, iar el îi dăduse o batistă. Fără să-și dea seama, o acceptase și-și șterse lacrimile.

– Nu te mai purta la un copil! o certase el. Ai avut o experiență neplăcută, dar cred că aveai nevoie de așa ceva. Ai crezut mereu că tatăl tău extrem de indulgent și banii lui de protejează de tot răul din lume.

Suzanne aruncase cu batista în el.

– Parcă ai fi Derek! Și el a spus ceva asemănător înainte să...

– Bine, gata! Încearcă să uiți! Scoate-ți rochia și hai la culcare! O să-ți aduc un pahar de lapte cald, bine? Mă ocup eu de petrecere.

Se ridicase de pe pat și o privise insistent.

– Dacă nu ești în pat când mă întorc, promit că te dezbrac chiar eu!

– Ticălosule! strigase ea, ca un copil. Toți bărbații sunt la fel și urmăresc un singur lucru!

Cu mâna pe clanță, Raoul se întorsese către ea.

– Ai început să înveți! Dar nu ne pune pe toți în aceeași oală! În general, femeia găsește bărbatul pe care-l merită. O fată frumoasă și bogată, care stă într-un turn de fildeș, scoate ce e mai rău într-un bărbat. Trebuie să-și arate superioritatea.

– Și se poartă ca un ticălos!

– Nu, *ma chére.* Se poartă ca un bărbat!

O salutase în bătaie de joc, dar Suzanne îi luase în serios amenințarea și fusese deja în pat când el se întorsese.

– Băutura dumneavoastră, *mademoiselle*!

Spre uimirea ei, se așezase lângă ea.

– Bea tot, ca o fetiță cuminte. Să nu-ți faci griji din pricina petrecerii. Totul s-a rezolvat!

Așteptase până golise paharul. Suzanne își dăduse seama că nu s-ar fi descurcat fără el.

– Noapte bună, șoptise ea. Și îți mulțumesc.

– Nici un zâmbet?

– Nu mă simt în stare să zâmbesc.

– Știu. Înțeleg prin ce ai trecut, dar nu vreau să adormi și să ai coșmaruri. Trebuie să-ți ștergi din minte tot ce s-a întâmplat. Sărutul pe care l-ai primit tu... Bărbații știu să sărute și altfel. Dacă îți întorci capul către mine, am să-ți arăt.

– Nu vreau să-mi arăți. Te rog, pleacă!

– Dacă plec acum, îi spuse el foarte calm, am să mă întorc în câteva ore pentru că ai coșmaruri sau nu poți să dormi. Pot să-ți aplic tratamentul acum sau atunci. Cum preferi? Nu cred că e nevoie să-ți atrag atenția că atunci vei fi pe jumătate adormită, iar oamenii nu mai sunt responsabili pe faptele lor când sunt într-o asemenea stare. Am fost destul de clar?

– De ce vrei să mă săruți? Știi că nu pot să te sufăr! Te accept numai din pricina tatălui meu!

– Poate că și eu insist tot din pricina tatălui tău!

Suzanne își dăduse seama că nu era în cea mai bună poziție ca să înceapă o nouă luptă. Raoul se aplecase peste ea, iar ea se încordase.

– Relaxează-te, prostuțo!

Dar ea nu-l ascultase. Ar fi vrut să rămână la fel de încordată, dar buzele lui fierbinți o forțaseră să răspundă. Își pusese brațele în jurul gâtului lui și pierduse noțiunea timpului. Nu fusese prima dată când fusese sărutată, dar fusese prima dată când nu voise să se termine. Nu știuse cât durase, dar îi alungase complet din minte sărutul lui Derek.

El fusese cel care puse capăt sărutului.

Privind înapoi, Suzanne știa că acela fusese un moment de cotitură în viața ei. Totul era la fel... cu excepția ei.

Raoul ar fi trebuit să rămână în trecut, dar iată că se întorsese. Oare se recăsătorise? Simpla idee o făcu să tremure.

Ca să nu se mai gândească la așa ceva, se ridică din pat și intră în baie.

Capitolul 2

Dimineața următoare o găsi pe Suzanne măcinată de îndoieli cu privire la șederea în Hong Kong, mai ales într-o casă care aparținea companiei Brécourt. Mai mult, o tulbura prezența fostului ei soț. Trecuseră patru ani de când se cunoscuseră și doi de la divorț. Căsătorită la nouăsprezece, divorțată la douăzeci! Când sentința devenise definitivă, își luase o vacanță. În însorita Grecie, alături de prieteni, își spusese că îi era mai bine fără bărbatul pe care îl considera un căpos arogant. Evident că nu era, dar așa îi venea mai ușor să-l iubească.

Făcu un duș și se îmbrăcă, gândindu-se la țările extrem de sărace în care oamenii aveau nevoie, ca și ea, de dragoste.

De la despărțirea lor, Suzanne ajunsese să aprecieze atitudinea protectivă pe care Raoul o avusese față de ea. Foarte puțini din oamenii din jurul ei îi fuseseră prieteni adevărați. Majoritatea fuseseră dornici de aventuri, adolescenți care refuzaseră să se maturizese și să-și asume

responsabilitățile. Raoul o învățase multe, iar ea înțelesese în timp că nimeni nu-și alege jumătatea. Nu putea să precizeze cu exactitate momentul în care își dăduse seama că-l iubește pe Raoul. Pur și simplu, îl iubea.

Gata de o nouă zi, alese o rochie ușoară de in de culoarea untului și-și lăsă părul liber. În timp ce-și peria părul, se gândea cum se va reacționa în momentul în care îl va întâlni pe Raoul. Oare cum va reacționa el? Va mai fi posibilă o relație de prietenie, după tot ce se întâmplase între ei? Ca și când nu era suficient că Raoul era un bărbat sofisticat, mai era și francez! De aceea era foarte posibil să riddice nepăsător din umeri și să-și îndrepte atenția spre altcineva. Și cum putea ea să-i ceară socoteală?

Își puse sandalele cu toc înalt și coborî la micul dejun. Jeannette o aștepta pe verandă, într-o rochie de mătase de un verde pal.

– Bună dimineața, *chérie*! spuse ea. Tocmai voiam să-l trimit pe Sun Yu-Ren să-ți aducă ceaiul. Nu mă așteptam să cobori așa de devreme. Ai dormit bine?

Suzanne se așeză la masă, în fața mătușii, și își așeză șervetul în poală.

– Foarte bine, mulțumesc!

Sun Yu-Ren apăru din senin lângă ea.

– Ce doriți la micul dejun? întrebă el făcând o reverență.

Suzanne savură pepenele și delicioasele fructe specifice zonei. Ceaiul verde servit în ceșcuțe minuscule de porțelan îi plăcea din ce în ce mai mult.

Mai zăboviră la masă pentru că mătușa să-și verifice corespondența.

– Dumnezeule! exclamă ea ridicându-și privirea dintr-o scrisoare bătută la mașină. Aș fi vrut să să te duc să vezi împrejurimile, dar o jurnalistă din Londra m-a convins să-i acord un interviu. Uite rezultatul! Vine în dimineața asta, împreună cu fotoreporterul, să facă un articol pentru o revistă lunară.

Jeannette dădu din mână, nepăsătoare.

– Știi genul... Poze din grădină și din cele mai bune camere!

– E în regulă, răspunse Suzanne. Sunt sigură că ai și alte angajamente și nu trebuie să le anulezi din cauza mea. Sper ca vizita mea să nu te deranjeze. Pot să plec imediat, dacă vrei.

– Rămâi aici! Nu mi s-a mai luat niciodată un interviu și am nevoie de suport moral. Îl rugasem pe Raoul să vină, dar el a refuzat. A râs de mine și m-a sfătuit să-i las să se plimbe prin casă, fără să intervin.

Suzanne se relaxă instinctiv la gândul că Raoul nu va veni în cursul dimineții. Cel puțin va avea timp să se pregătească pentru întâlnire. Cât despre momentul interviului, își propuse să rămână în planul doi în timpul discuției, pentru că nu avea nevoie de publicitate. Oricum, nu mai făcea parte din imperiul Brécourt. Era doar Suzanne Dawson și prefera să rămână așa.

– Sper să nu stea prea mult.

Jeannette împături scrisoarea și o strecură înapoi în plic.

– Presupun că ar trebui să le servim masa de prânz. Ai poftă de mâncare chinezească?

Se încruntă brusc, dar încercă să zâmbească.

– N-am nimic împotrivă.

– Mai mult decât am spus eu, atunci când am venit aici! Nimeni nu reușise să mă convingă să intru într-un restaurant chinezesc, nici măcar pentru o ceașcă de ceai. Acum ador mâncărurile chinezești! Dar aici poți să alegi între bucătăria americană, franțuzească, indiană, indoneziană, italiană, suedeză, japoneză, malaeziană, coreeană, rusească și chinezească.

Suzanne izbucni în râs.

– Pare interesant!

Discutară despre mâncăruri până când sunetul unei mașini care se apropia le înterupse.

– Cred că e prietena noastră, ziarista! șopti Jeannette.

Peste câteva minute, un cuplu tânăr traversă camera. Ea purta o fustă lungă și o bluză de mătase și era tunsă băiețește. Bărbatul, care nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, avea barbă și mustață.

– Bună dimineața! salută femeia. Sper că n-am venit într-un moment nepotrivit.

Zâmbi larg către cele două gazde, iar Suzanne se gândi că avea în jur de treizeci de ani.

– Deloc, îi asigură Jeannette. Bănuiesc că sunteți domnișoara Norma Reagan și domnul Neil Killbride. Sper că n-o să vă pară rău că ați făcut această călătorie.

– Cu siguranță n-o să ne pară rău. Aveți o casă foarte frumoasă. Și mare, nu-i așa?

Privirea ei zăbovi asupra Suzannei.

– V-am mai văzut undeva, nu-i așa?

Jeannette interveni:

– Tânăra mea prietenă Suzanne s-a întors recent din străinătate. Chiar aseară, ca să fiu mai precisă.

Norma se întoarse către colegul ei.

– Neil, unde am mai văzut-o pe domnișoara... Suzanne?

Neil zâmbi larg.

– Nici o șansă! răspunse el, privind-o admirativ pe Suzanne. Cu siguranță mi-aș fi amintit dacă aș mai fi văzut-o.

Suzanne stătea nemișcată. Părul ei blond îi încadra chipul micuț, acum extrem de palid. Nu-și mai amintea nimic din ziua nunții, cu atât mai puțin invitații. Era foarte posibil ca această tânără să fi fost prezentă, dar nu voia să-și amintească trecutul. Era prea dureros.

– Începem? interveni Jeannette. Unde vrei să stăm?

Ea privi peste cei doi musafiri, către persoana care intrase în curte și se apropia cu pași mari. Inima Suzannei începu să bată mai tare și se îmbujoră brusc. Observă că nu se schimbase deloc. Era la fel de suplu și de atrăgător, dar acum părea și mai tulburător pentru că privirea ei era plină de dragoste.

– Fii drăguță, Suzanne. Du-te în bucătărie și roagă-l pe Sun Yu-Ren să pregătească ceaiul.

O privi câteva secunde pe femeia în vârstă, apoi se ridică și se grăbi să intre în casă.

– Fii binecuvântată, mătușă!

Se purtase minunat când ascunsese numele ei de familie față de ziaristă și acum, când îi dădea timp să se pregătească de sosirea neașteptată a lui Raoul. După ce-i transmise

mesajul majordomului, simți că o părăsește curajul. Nu era în stare să dea ochii cu el! Urcă în fugă scările până în camera ei și încercă să-și pună ordine în gânduri.

Un lucru era sigur – nu putea să stea în dormitorul ei, pentru că mătușa Jeannette urma s-o conducă pe Norma Reagan în turul casei. Își aranjă rochia, își dădu cu puțin ruj și se pieptănă rapid. Nu se auzea nici un zgomot și-și imagină că beau ceaiul servit de Sun Yu-Ren. Ce-ar fi să iasă prin bucătărie?

– Ca de obicei, ai greșit drumul, Suzanne.

Vocea groasă, familiară o luă prin surprindere. Se răsuci pe călcâie și-l văzu pe Raoul în spatele ei. Părul lui negru părea mai bogat, iar tenul puțin mai palid decât își amintea ea. O privea, însă, în același fel ironic, ca și când n-o lua în serios. Întotdeauna o enervase acest lucru!

– Bună, Raoul. Ce mai faci?

Tonul ei rece îl făcu să se încrunte pentru o fracțiune de secundă. Suzanne făcu un pas înapoi – o măsură instinctivă de precauție, absolut necesară de vreme ce dragostea ei pentru Raoul era mai puternică decât niciodată și mai presus de puterile ei.

– Bine. De ce nu te-ai întors pe terasă. Toată lumea te așteaptă.

Privirea lui deveni mai insistentă.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Ai fost bolnavă?

– Nu.

– Atunci? Călătoria din străinătate nu a fost așa cum ai sperat sau suferi după un iubit lăsat acasă?

– Nu e vorba de așa ceva. Dar de unde ai aflat?

– De unde aș fi putut să aflu? Iar îți umblă mintea aiurea?

Tonul lui dominator, complet nejustificat de vreme ce nu avea nici un drept asupra ei, o irită.

– Poate că am avut nevoie de timp, ca să-mi limpezesc gândurile.

– Și... ți-ai limpezit gândurile?

– Într-un fel.

În ciuda hotărârii ei de a-și menține cumpătul, prezența lui o tulbura, iar Raoul observă acest lucru. Vru să-și dea părul de pe frunte, iar mâna îi tremura vizibil.

– Acum, dacă ai terminat interogatoriul, putem să ne întoarcem la ceilalți?

– Musafirii noștri nu mai stau mult, așa că fruntea sus!

O conduse înapoi pe terasă, iar Suzanne observă că vocea și purtarea lui se schimbaseră. Cât de amabil și galant putea fi, atunci când voia! Dar ea nu avea nevoie de bunătatea și generozitatea lui, pentru că îi era greu să facă față acestor calități.

Aproape ajunseseră pe terasă, când Raoul rupse tăcerea:

– Îmi pare rău pentru tatăl tău. Am ținut foarte mult la el.

Suzanne nu-și ridică privirea. Își mușcă buza, încercând să nu răbufnească și să nu-i strige: „Și atunci de ce nu ai venit să-l vezi înainte să moară?”. Dar nu-i spuse nimic.

Ar fi vrut să plece acasă. Întânirea cu el fusese mai tulburătoare și mai dificilă decât își imaginase; nu se simțea în stare nici să stea de vorbă cu micul grup de persoane care o așteptau la ceai.

Mătușa Jeannette îi întâmpină cu căldură.

– Suzanne, Raoul! În sfârșit, ați venit! Vă rog să luați loc și să serviți o ceașcă de ceai.

Neil Kilbride trase un scaun pentru Suzanne, iar Raoul se așeză lângă ea.

– Aveți o proprietate foarte frumoasă, domnule de Brécourt! spuse Norma Reagan. Poate o să ne faceți o favoare și o să pozați pentru revista noastră...

Raoul clătină din cap și-și termină ceaiul.

– Îmi pare rău, dar am o întâlnire de afaceri. Sunt sigur că o să mă scuzați.

Norma Reagan nu-și ascunse dezamăgirea.

– Nici măcar într-un singur instantaneu? încercă ea să-l lingușească.

El clătină hotărât din cap și refuză o altă ceașcă de ceai. Întinse ceașca mătușii sale, aplecându-se puțin către Suzanne. Ea tresări din pricina distanței mult prea mici dintre ei și făcu o mișcare bruscă, trântind ceașca din mâna lui. Amândoi se repeziră s-o prindă, iar degetele lor se împreunară.

– Îmi pare rău, spuse el.

– E vina mea.

Suzanne își trase mâna și-i dădu ceașca Jeannettei. Era furioasă din pricina neîndemânării de care dăduse dovadă și a faptului că roșise puternic. Ce păcat că ceașca fusese goală! Dacă ar fi avut ceai în ea, ar fi putut să se retragă, profitând de pata de pe rochie!

Norma Reagan o privi insistent, făcând-o pe Suzanne să se întrebe dacă știa că fusese căsătorită cu Raoul. Oare va râde, împreună cu Neil Kilbride, pe seama faptului că era îndrăgostită de fostul ei soț?

Ca și când n-ar fi observat nimic, el se scuză și intră în casă. Cei doi ziariști se ridicară și deciseră să înceapă cu fotografierea grădinii.

– Am să-i însoțesc pe invitații noștri, să le explic câteva lucruri prin casă, așa că tu poți face tot ce dorești până la prânz, Suzanne.

Era scăparea pe care tânăra o aștepta cu disperare. Cu toate acestea, ezita pentru că era într-o țară străină.

Jeannette înțelese ezitarea ei:

– Îmi pare rău că nu pot să-ți pun la dispoziție mașina, dar suntem foarte aproape de drumul principal, iar tramvaiele circulă la intervale regulate. Sunt foarte eficiente!

Era foarte clar că nu voia ca Suzanne să mai zăbovească în preajma lor. N-o învinovățea pentru că nu voia ca fosta soție a nepotului său să intre din nou în familia lor. Știa, însă, că Jeannette ar fi fost de-a dreptul îngrijorată dacă ar fi știut efectul pe care-l avusese strângerea de mână a lui Raoul asupra ei.

Mergând spre camera ei, se gândi cu mai mult calm la toate senzațiile și trăirile care o încercaseră. Problema era că trebuia să-și înfrângă pornirile inimii.

Își luă poșeta și coborî în hol unde, spre uimirea ei, se întâlni cu Jeannette, însoțită de cei doi ziariști.

– Ce-ar fi să ne pozați pentru câteva fotografii? o întrebă Norma Reagan, zâmbind dulce.

Neil Killbride își susținu colega, entuziast.

– Vă rog, domnișoară Suzanne! Nimic nu însuflețește mai bine o fotografie decât o fată frumoasă!

Degetele Suzannei se încleștară pe bareta poșetei. Era clar că mătușa Jeannette nu aproba această idee. Nu era singura...

– Mă scuzați că intervin. Trebuie să mergem, Suzanne, dacă vrei să te duc în oraș.

Vocea lui Raoul se auzi foarte clar. Oricât ar fi fost de ciudat, prezența lui o calmă brusc.

– Sunt gata, răspunse ea reușind să zâmbească.

– Conduceți cu grijă! se auzi vocea Normei Reagan, în spatele lor.

După ce se depărtară de acasă și ieșiră în șoseaua aglomerată, Raoul rupse tăcerea:

– Nu voiai să apari în fotografiile lor, nu-i așa?

– Sigur că nu! Nici ca fostă soție a ta, nici ca Suzanne Dawson, așa cum prefer să mi se spună acum.

El își arcui o sprânceană.

– Văd că nu regreți divorțul nostru.

Remarca lui o luă prin surprindere. Ce bine că purta ochelari de soare!

– Îmi plăceau mai mulți bărbați atunci când m-am căsătorit cu tine, dar știam foarte sigur că nu sunt îndrăgostită de nici unul. Nici de tine...

– Dragostea e un lucru foarte ciudat, replică el. Uneori, e suficient ca doi oameni să trăiască împreună mai mult timp. Poate nu se îndrăgostesc, dar ajung să se obișnuiască unul cu altul și să aibă sentimente extrem de apropiate de dragostea adevărată.

Suzanne simțea că se află pe un teren nesigur.

– Nu e cazul tău, sunt sigură. Tu știi exact ce vrei și ce-ți place și iei, pur și simplu.

– Ai dreptate, dar chiar și eu mai fac greșeli. Spre marele meu noroc, pe majoritatea le văd la timp și fac tot posibilul să le îndrept.

Privirea ei era fixată pe mâna lui.

– Felicitări pentru că ai o viziune atât de clară asupra vieții. Probabil că e foarte confortabil ca, din poziția ta, să urmărești greșelile altor muritori.

El îi zâmbi larg, apoi își concentră atenția asupra drumului.

– Nu crezi că ar trebui să îngropăm securea războiului? îi sugeră el, pe un ton suav.

Îi aruncă o privire piezișă și adăugă:

– N-o să avem nici un avantaj dacă o să lăsăm impresia că suntem în continuare soț și soție. Nu ești de aceeași părere?

Suzanne încercă să-și spună că nu era îndrăgostită de el. Era doar atrasă de faptul că era francez și, prin urmare, atât de diferit de ea – părul negru, tenul măsliniu, ochii aproape negri care străluceau. Primise o lecție de la viață și reușise să meargă mai departe fără să-i fi rămas nici o urmă. Ea nu putea să spună același lucru... Raoul o alungase din amintirile lui ca și când nu făcuse niciodată parte din viața lui. Ea de ce nu putea să facă același lucru?

O țară străină și foarte interesantă îi stătea la dispoziție ca s-o exploreze. Părea ciudat că făcea acest lucru împreună cu Raoul! Ca și când i-ar fi simțit privirea, el se întoarse și-i zâmbi. Își dădu seama că, pentru moment, nu conta decât că Raoul era lângă ea. Poate că nu erau sortiți unul altuia, dar nimeni și nimic nu-i putea lua senzația pe care o simțea în acele momente și care-i aducea plăcere și durere în același timp.

Când se apropie de centrul orașului, Raoul încetini.

– Trebuie să te las aici, pentru că am niște treburi de rezolvat. Îți sugerez să rămâi în zona centrală și să dai o raită prin magazine. Poșta este în apropiere, așa că poți să cumperi timbre și plicuri, ca să le scrii celor de acasă. Ne întâlnim aici peste o oră și mergem să luăm prânzul.

Suzanne îl privi uimită. Încă nu-i venea să creadă că se ocupa de ea exact așa cum făcuse odinioară. Nu trebuia să-i permită acest lucru!

Avusese nevoie de doi ani ca să-și dea seama că el era bărbatul vieții ei, iar acum trebuia să facă tot posibilul să scape de această idee.

Nu știa cât va dura acest lucru, dar nu conta! Important era ca, pentru binele ei, relația lor să nu devină și mai apropiată. Legătura dintre ei trebuia ruptă, chiar dacă avea să se chinuie tot restul vieții ca să reușească asta!

– Mă tem că va trebui să-ți spun „la revedere”, pentru că mătușa Jeannette mă așteaptă acasă la prânz, spuse ea pe un ton defensiv. O să mă plimb prin magazine, apoi o să mă întorc acasă. Pot să mă descurc singură!

– Am spus că ne vedem aici, peste o oră! Te afli într-o țară străină, nu la Londra! Mătușa Jeannette se așteaptă să am grijă de tine și să te invit la masă, insistă el.

Se aplecă peste ea ca să-i deschidă portiera. Suzanne trase aer în piept, tulburată de distanța prea mică dintre ei. Mirosul slab de săpun și de parfum, atât de cunoscute, îi amintea de atingerile lui, de momentele petrecute în intimitate.

Știa că furia era singura ei armă împotriva lui Raoul.

– Nu accept să-ți strici programul pentru mine! strigă ea. I-am spus și mătușei Jeannette asta! Nu știu dacă știi că ea m-a invitat să vin în vizită acum un an. În mod clar, nu mă așteptam să te întâlnesc aici!

El se răsuci spre ea și expiră scurt, înfuriat.

– Ce faci tu mereu, de-mi vine să te pleznesc? Știu că n-ai timp de pierdut cu mine, dar te cunosc prea bine și știu că ai încredere în toți oamenii pe care-i cunoști și nu crezi că sunt în stare să-ți facă rău. Cineva trebuie să te protejeze de tine însăți! O dată ce ai venit aici, trebuie să accepți consecințele. Apropo, de ce ai venit?

– Pentru că nu suportam să mai locuiesc în Londra, după moartea tatălui meu. Aveam nevoie de... o schimbare, dacă vrei. În anul pe care l-am petrecut în străinătate am învățat multe despre independență, dar totul a fost altfel atunci când m-am întors acasă. Nu mă înțelege greșit – sunt o fată independentă și-mi place asta. Dar mi-e greu să accept lumea fără părinți mei și am nevoie de timp ca să mă obișnuiesc.

Tonul lui Raoul fu dur:

– Nu te ajută cu nimic să stai după fusta mătușii Jeannette! Tu ai nevoie de un bărbat!

– Am încercat odată și a fost un dezastru, după cum prea bine știi. Când cineva îți întinde o mână de ajutor atunci când ai mai multă nevoie, e normal să o accepți.

Își plecă privirea, iar vocea ei deveni din ce în ce mai șoptită.

– Mătușa Jeannette mi-a oferit un refugiu de care nu am de gând să abuzez. O să mă întorc la Londra...

– Și nu vrei să fii sigură că o să te întorci întreagă și nevătămată? te aștept peste o oră la poștă. Să nu cumva să nu vii! Ca să lămurim lucrurile, trebuie să știi că nu-mi strici programul. Trebuia să iau masa cu cineva, așa că n-o să fim singuri.

Suzanne ridică privirea și descoperi că el era periculos de aproape. Inima îi bătea mai tare, iar picioarele îi tremurau atunci când coborî din mașină.

Raoul o făcea să simtă o gamă întreagă de senzații și trăiri, inclusiv dragostea neîmpărtășită. După discuția avută cu el, Suzannei îi era clar că fostul ei soț o considera o greșeală a tinereții, una de care se debarasase fără nici o strângere de inimă.

Cum îndrăznise să spună că avea nevoie de protecție? Și de un soț! Îl privi depărtându-se în mașina mare, opulentă și decise să nu se mai gândească la el. Intră în magazine și admiră ceasurile, bijuteriile, porțelanurile, mătăsurile și broderiile de cea mai bună calitate. Spre deosebire de Statele Unite, magazinele erau deschise tot timpul și păreau pline de minunății, precum celebra peșteră a lui Ali-Baba. Nu mai văzuse niciodată așa ceva și era absolut încântată de tot ce era în jurul ei.

Într-un magazin de bijuterii văzu o brățară și o pereche de cercei în fața cărora i se părea imposibil să reziste. Decise să le cumpere pentru mătușa Jeannette și tocmai se pregătea să-i ceară vânzătorului să le împacheteze când auzi un zgomot puternic. Se întoarse spre ușă și-l recunoscu pe tânărul orb alături de care stătuse în avion. Scăpase ceva din mână și încercat disperat să-și recupereze obiectul.

Suzanne se grăbi să-l ajute.

– Poftim! Ești singur?

Tânărul se uită în direcția ei, fără s-o vadă. Cât de fragil și vulnerabil părea!

– Te simți bine? îl întrebă ea.

El părea să n-o audă. Era încruntat, ca și când s-ar fi chinuit să-și amintească ceva. Apoi zâmbi brusc.

– Sunteți domnișoara drăguță care a stat lângă mine în avion, nu-i așa?

– Cum poți să-ți aduci aminte de mine? Și de unde știi cum arăt, dacă nu vezi?

– Deslușesc umbre și lumini, iar parfumul dumneavoastră mi-a dezvăluit multe. Puteți să-mi spuneți cum vă numiți?

– Suzanne – Suzanne Dawson. Dar tu?

– Alan Edge. Vă mulțumesc, domnișoară Dawson.

Părea supărat și chinuit de un anume lucru, iar Suzanne regretă că nu fusese mai prietenoasă cu el în timpul călătoriei cu avionul.

– Făceam niște cumpărături, spuse ea precaută. Pot să te mai ajut cu ceva? Cred că dai dovadă de mult curaj, să te plimbi prin oraș singur.

El dădu din mână.

– Mă duceam la docuri, nu vreau să vă rețin.

– Nu e nici o problemă. Am destul timp, până mă întâlnesc cu un prieten vechi. Pot să te însoțesc... Deși nu știu în ce direcție trebuie să mergem, râse ea.

El ezită și păru gata s-o refuze, apoi acceptă zâmbind compania ei. Suzanne uită de bijuteriile pe care voia să le cumpere. Străbătură împreună câteva sute de metri.

– Bănuiesc că acasă ai un câine însoțitor, spuse ea la un moment dat.

– Nu. Sunt în situația asta din cauza unui accident care s-a petrecut aici, când nava mea era ancorată în port. În camera motoarelor a avut loc o explozie minoră, dar eu am fost foarte aproape de locul respectiv. Logodnica mea Jane se afla în Singapore, cu trupa ei de dans, și a plecat încoace de îndată ce a aflat de accident. Eu am fost trimis în Marea Britanie, la spital, așa că nu ne-am întâlnit.

– Ce ghinion! spuse ea, cu simpatie. Jane mai este aici?

– Nu știu. Explozia nu a fost puternică, așa că nava mea a plecat repede, după reparații. Am întrebat în stânga și-n dreapta, dar n-am aflat nimic de ea. Am fost și la poliție, dar fără nici un rezultat. Oamenii dispar de aici într-un ritm incredibil!

Se apropiau de docuri, iar Alan o asigură că putea să se descurce singur.

– Nu e nevoie să vii mai departe, îi spuse el. Mulțumesc pentru ajutor. Mulțumesc mult!

Capitolul 3

Când ajunse la oficiul poștal, îl găsi pe Raoul așteptând-o.

– Îmi pare rău, spuse ea, ușor stânjenită. Nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

– Acum am ajuns și eu. Pari cam îmbujorată.

Îi deschise portiera, iar Suzanne intră rapid. Trânti ușa după ea, ca să-l împiedice pe Raoul să se aplece peste ea și, astfel, s-o atingă.

– Îmi place atât de mult căldura soarelui! zâmbi ea, oftând de plăcere. Mă simt ca un fruct care se coace. Ce senzație minunată!

Privirea lui zăbovi câteva secunde pe chipul ei strălucitor, făcând-o să roșească și mai mult.

– Un fruct cu inimă de piatră! completă el, ironic. Asta vrei să cred despre tine?

Privirea lui batjocoritoare o intimidă și își dădu seama că Raoul înțelesese adevăratul motiv pentru care se grăbise să închidă ușa.

– Nu mă interesează ce crezi despre mine.

– Nu?

Porni mașina și intră în trafic.

– Cum de ai venit singură la Hong Kong? Nu te-am considerat niciodată o persoană singuratică și cred că nici tu nu te-ai caracteriza astfel. Nu-i așa?

Suzanne privea fix prin parbriz.

– Contează cum mă caracterizez eu? Oricum, nu e treaba ta!

– Să spunem că, așa cum fac toți bărbații cu experiență, am o slăbiciune pentru persoanele mai neajutorate. Mai ales pentru tine! Faptul că ai avut un tată bogat, care te-a iubit la nebunie și te-a protejat întotdeauna, te-a obligat să înveți multe lucruri când ai rămas singură. Și n-a fost deloc ușor, nu-i așa? *Pauvre enfant*...

Suzanne își ridică bărbia cu un gest mândru, așa cum făcea mereu atunci când Raoul îi vorbea în bătaie de joc. Dar el n-o observă, pentru că era atent la drumul aglomerat. Își mușcă buza, știind că nu putea egala cinismul lui. Dar asta n-o opri să încerce.

– Am învățat repede, pentru că am avut un profesor bun – pe tine!

– Și eu am învățat ceva de la tine, replică el. Te miră?

– Sigur că da. Te-am învățat ceva ce nu știai deja? Cum se poate așa ceva? întrebă ea, cu prefăcută modestie.

– Mai bine spus, am învățat ceva despre tine.

– Serios? Spune-mi ce!

Privirea ei ironică îl amuză.

– O să încep cu lucrurile frumoase pe care le știu despre tine. Am aflat, în timp, că chipul tău e absolut perfect, iar genele incredibil de lungi sunt la fel de mătăsoase ca părul tău blond. Totuși, trebuie să spun că acum ești puțin cam slabă, draga mea.

– Mulțumesc! exclamă ea, indignată.

– Dar tocmai ăsta e necazul, continuă el, imperturbabil. Înfățișarea ta delicată este înșelătoare. Tenul tău alb ca laptele, buzele pline și roșii sunt rezultatul unei sănătăți de fier. Chiar dacă ai încheieturi și glezne subțiri, ești exagerat de puternică și sănătoasă.

Ca un copil, Suzanne se răsti la el:

– Îmi cer scuze că nu zac într-un spital!

Din nou, Raoul nu părea s-o asculte. Viră la dreapta și opri mașina în fața unui zid înalt, apoi coborâră amândoi. Suzanne se uită nedumerită în jurul ei, iar Raoul o luă de braț și o conduse către o ușă de lemn. O deschise și intră într-o curte foarte frumoasă și colorată, plină de flori.

Îmbrăcată într-o rochie albastră, de mătase, Sylvana Lapport veni către ei cu brațele deschise, iar Suzanne îl văzu pe Raoul făcând un pas înapoi, stânjenit.

– Ai venit, Raoul! Și ai adus-o și pe Suzanne, așa cum ai promis! Ce bine că ați venit când masa e gata!

Întinse mâinile către ei cu ochi strălucitori. Încă surprinsă de întâlnire, Suzanne avea impresia că Sylvana joacă teatru.

Îi conduse în casă, într-o încăpere foarte răcoroasă.

– Te rog să iei loc, *cara* Suzanne. Sper că-ți place mâncarea italiană. Raoul, torni ceva de băut? Vă rog să mă scuzați puțin.

O îndemnă pe Suzanne să se așeze la masa pe care fuseseră așezate tacâmuri de argint, pahare de cristal și un foarte frumos aranjament floral, apoi ieși din cameră.

Raoul turnă băuturile cu gesturi sigure, ca și când era foarte familiarizat cu acea locuință. Suzanne se întrebă dacă Sylvana nu era deranjată pentru că nu era singură cu Raoul. Se bucură că fostul ei soț își aminti că nu consuma băuturi alcoolice și-i mulțumi pentru sucul de roșii.

Se părea că Sylvana pregătise singură masa, pentru că aduse mâncarea în camera de zi fără ajutorul nici unui servitor. Arăta foarte bine și se dovedi gustoasă, dar Suzanne înghițea cu greu pentru că se simțea în plus la masă.

– Îți place orașul, Suzanne? o întrebă la un moment dat Sylvana.

– Îmi place foarte mult, răspunse ea automat.

– Eu îl ador! Nu mă plictisesc deloc. Sunt atât de multe lucruri de făcut... Mâncarea e foarte variată, o adevărată aventură! Și oamenii, desigur!

Sylvana ridică paharul de vin roșul și-l bău cu înghițituri mici, cu ochii la Raoul. Suzanne surprinse schimbul lor de priviri și simți că i se strânge inima.

Care era relația dintre cei doi? se întrebă ea. Ce însemnau unul pentru altul? De fapt, nu era cazul să-și pună aceste întrebări pentru că nu mai era treaba ei.

Raoul îi zâmbi gazdei și ridică paharul în semn de salut.

– Fie să stai aici cât mai mult! Mi-ar fi greu să găsesc o bucătăreasă mai bună și o gazdă mai frumoasă în tot Hong Kong-ul!

– Asta sunt eu pentru tine? se bosumflă ea.

– Mai discutăm, zâmbi el și se ridică. Mă duc să fac cafeaua.

Adună vasele de pe masă, le puse pe tavă și le duse la bucătărie. Suzanne avea din nou impresia că locul lui era în acea casă micuță, tipic chinezească. Oare Sylvana nu avea servitori pentru că nu voia să fie deranjată de nimeni? Alungă repede acest gând.

– În fiecare zi vine o femeie la curățenie, se auzi explicația Sylvanei, ca și când i-ar fi citit gândurile. Asta în cazul în care te-ai fi oferit să speli vasele...

Îi zâmbi cu căldură.

– De multă vreme îmi doresc să te cunosc.

Suzanne o fixă cu privirea.

– Adică, știai de mine?

– Sigur că da. Hai să mergem pe terasă, să bem cafeaua acolo.

Sylvana o conduse printr-un hol lung și o invită să se așeze pe un șezlong alb, foarte confortabil. Suzanne reacționă mecanic, întrebându-se ce anume știa despre ea această făptură fascinantă. Îi era foarte greu să poarte un dialog cu ea, când era posibil să cunoască amănunte intime din viața ei. Ce anume îi spuseseră Raoul și mătușa lui? Era sigură că el nu-i făcuse prea multe mărturisiri, dar în privința mătușii nu era sigură.

– Nu ești deloc așa cum mi-o imaginam pe fosta soție a lui Raoul. Ești atât de... englezoaică, suplă, cu un ten minunat. Parcă ești o păpușă! Și pari foarte tânără. Mă așteptam la cineva mai în vârstă.

– Am douăzeci și doi de ani.

– Da, dar erai mai tânără când te-ai căsătorit cu Raoul. El e un bărbat de lume și a cunoscut foarte multe femei frumoase.

Discuția o deranja pe Suzanne. Nu venise în vizită ca să discute despre fostul ei mariaj și nici n-o interesa părerea Sylvanei, chiar dacă aceasta părea hotărâtă să și-o exprime.

– Le-am cunoscut și eu pe acele femei, cu adevărat frumoase, dar Raoul m-a ales pe mine. Oricum, totul face parte din trecut și nu vreau să mai vorbesc despre acest subiect. Să nu mă înțelegi greșit! Apreciez sinceritatea ta, dar... Discutând ca între două femei divorțate, nu cred că are rost să vorbim despre ce a fost.

Sylvana se încruntă, apoi izbucni în râs.

– Noi două o să fim bune prietene, sunt convinsă!

O bătu ușor pe mână pe Suzanne, iar safirul de pe inelul său străluci în razele soarelui.

– Ce-am pierdut?

Raoul apăru în cadrul ușii, cu o tavă în mână. Un bărbat atrăgător, lipsit de griji, care revenise în viața Suzannei de parcă n-ar fi plecat niciodată. De ce oare o făcea să-și amintească de toate lucrurile pe care le voia uitate?

– Nimic, dragule, răspunse Sylvana. Vorbeam și noi, ca fetele.

Modul de adresare părea foarte natural. Privindu-l în timp ce-și aprindea o țigară, Suzanne regretă că nu era mai în vârstă. Avea impresia că nu face parte din aceeași lume cu cei doi. Păreau mai sofisticați, mai eleganți, mai maturi.

Cafeaua era delicioasă, așa cum numai Raoul știa s-o prepare.

Suzanne simți nevoia să rupă tăcerea stânjenitoare:

– Mulțumesc pentru invitația la masă. A fost delicioasă și m-am simțit foarte bine.

Sylvana zâmbi satisfăcută.

– Ți-a plăcut mâncarea pregătită de mine? Încerc să-l învăț și pe Raoul să gătească mâncare din țara mea, dar are foarte mult de lucru și n-are timp de lecții.

Raoul privi către Suzanne, impasibil. Oare Sylvana îl mai învață și altceva? se întrebă ea. Știa, însă, că Raoul nu mai avea nevoie de nici o lecție.

– Dar pot să mă bucur de rezultatele muncii tale, nu? Fii atentă, eu tot mai cred că numai francezii știu să gătească!

Sylvana se strâmbă la el, amuzată.

– Ticălosule! O să te pun să-mi gătești ceva într-o zi, ca să-mi demonstrezi acest lucru.

Raoul râse ușor.

– Când va veni acel moment, *madame*, sunt convins că o să fac față situației.

Suzanne simți un cuțit în inimă. Farmecul lui era incredibil! Îi spusese mai devreme că era puternică, dar acum nu mai credea acest lucru. Privind la Sylvana, înțelese că aceasta se simțea atrasă de Raoul. Era normal, având în vedere calitățile evidente ale celor doi. În mintea ei chinuită putea să și-o imagineze pe Sylvana în brațele lui Raoul.

Va cunoște vreodată senzația de libertate, de eliberare de Raoul? Știa că nu va fi fericită dacă nu va reuși să-l scoată din mintea ei.

Raoul își privi ceasul.

– Trebuie să plecăm.

Se ridică și se întoarse către Suzanne.

– Putem merge?

Pe drumul către casă, Suzanne își dădu seama că nu putea să n-o placă pe Sylvana. Nu știa dacă purtarea și gesturile ei erau teatrale sau nu, dar bărbații erau cu siguranță încântați de o femeie atât de frumoasă, care gătea și era o gazdă perfectă. Raoul era unul din acei bărbați, în ciuda experienței lui cu femeile.

Își aminti ce-i spusese odată tatăl ei:

– Raoul este genul de bărbat după care se înnebunesc femeile. Dar nu e prostul nimănui. De aceea nu am nici o ezitare în privința căsătoriei voastre. Va trebui să ai grijă cu femeile care pot apărea în viața lui. Dar în viața fiecărui bărbat există numai o singură dragoste adevărată și sunt sigur că asta vei fi tu pentru Raoul!

Suzanne închise ochii, rememorând cuvintele tatălui ei. Dacă exista o asemenea femeie în viața lui Raoul, cu siguranță aceea nu era Suzanne Dawson.

– Ești foarte tăcută, spuse el. Sper că nu ești dezamăgită că nu te-am dus la un restaurant.

Suzanne deschise ochii.

– Nu, sigur că nu. Masa a fost delicioasă, iar Sylvana e o gazdă perfectă.

– Asta cred și eu. Ca și tine, are nevoie de un soț. E mult prea feminină și mult prea vulnerabil ca să locuiască singură.

– E divorțată, nu-i așa?

– Da, dar biserica ei nu recunoaște divorțul. Sylvana e o persoană foarte religioasă, îi explică el.

– Vrei să spui că nu are de gând să se recăsătorească?

El zâmbi.

– Nu am spus asta. Pentru că e o persoană foarte pasională, probabil că o va face.

– Fostul ei soț era mai în vârstă?

Pe buzele lui apăru un zâmbet.

– Vrei să știi dacă există posibilitatea ca el să fi murit?

– Eram curioasă, atâta tot.

– Mă întreb de ce, murmură el. Adevărul e că nu este cu mult mai în vârstă decât Sylvana.

Suzanne nu comentă.

– N-ai de gând să mă întrebi dacă sunt interesat de ea?

Întrebarea o luă prin surprindere, cu atât mai mult cu cât se gândea exact la acest lucru.

– De ce să te întreb? ridică ea tonul. Sper că nu-ți imaginezi că mă mai interesează ce faci tu. Te flatezi! Ești liber să faci ce îți place, nu-i așa?

– Am crezut că nu te interesează subiectul, comentă el ironic.

Acesta era Raoul pe care Suzanne îl ura și pe care se ruga să-l scoată din gândul și inima ei. Dar își făcuse din nou loc în viața ei și nu părea să se fi schimbat.

Ce nebunie! își spuse ea în gând. Am ucis dragostea lui pentru mine, iar acum sunt eu îndrăgostită nebunește! Cum o să suport? Cum o să procedez?

– Tu ai deschis subiectul, îi aminti ea. Cât o să stai în Hong kong?

– Adevărul e că, pentru moment, de aici îmi conduc afacerile. Ești dezamăgită?

– De ce aș fi? Nu mă interesează ce faci.

Suzanne știa că tonul ei nu era convingător. Nu știa să mintă, dar acum era important ca Raoul să nu știe cât de mult îl iubea.

– Mătușa Jeannette nu va mai sta mult aici. Când se întoarce unchiul Philippe, au de gând să se ducă înapoi la Paris.

– Mi-a spus ceva mătușa. Sper să-l văd, înainte să mă întorc la Londra.

– Cu siguranță o să ai ocazia. Unchiul Philippe ține foarte mult la tine. Am ajuns!

Apoi se întoarse către ea:

– Ai planuri pentru seara asta?

– O să mi-o petrec cu mătușa Jeannette, bănuiesc.

Voia să iasă din mașină cât mai repede. Fusese un adevărat chin să-și petreacă după amiaza cu el și nu voia să repete experiența în cursul serii.

– Mi-ar plăcea să te invit la cină în seara aceasta, îi spuse el, deschizându-i portiera. Mătușa Jeannette așteaptă un telefon de la unchiul Philippe în jurul orei nouă, așa că n-o să se supere dacă lipsești. Vin să te iau la șapte.

Se urcă în mașină și plecă, fără să aștepte răspunsul ei. Furioasă că nu fusese mai îndrăzneață, Suzanne se îndreptă spre casă. Nu se va duce nicăieri! Câtă neobrăzare, să creadă că abia aștepta invitația lui și că îi făcea plăcere.

Mătușa Jeannette o întâmpină zâmbind.

– Te-ai simțit bine în oraș, *chérie*? O întrebă ea. Hai, așează-te și povestește-mi tot! Raoul n-a avut timp să intre?

Suzanne se așază într-un fotoliu și se întrebă dacă putea să aibă încredere în mătușa Jeannette.

– Cred că avea o întâlnire. O să vină să mă ia în oraș în seara asta. Nu m-a întrebat – m-a anunțat că vine la ora șapte. Nu s-a schimbat prea mult. E la fel de arogant și dominator ca întotdeauna!

Mătușa clătină din cap, cu tristețe.

– N-aș spune că nu s-a schimbat. Eu cred că a făcut-o... Nu știu cum, dar e mult mai retras. Țin foarte mult la el și îmi fac griji pentru el. Mi-ar plăcea să-l văd că se așează la casa lui. La urma urmei, un bărbat de treizeci de ani are nevoie de liniște și stabilitate în viața lui.

Cu ochii în podea, Suzanne spuse încet:

– Cred că e momentul să te întreb care este adevăratul motiv pentru care m-ai invitat aici. Nu prea ai mai avut timp pentru mine... de la divorț.

Își ridică privirea către femeia mai în vârstă.

– Ai tot dreptul să ai o părere proastă despre mine.

– După felul cum se comportă tinerii astăzi, n-am dreptul să te judec sau să am o părere proastă despre tine, spuse

Jeannette cu amărăciune. Lucrurile care altădată contau se pare că nu mai au nici o importanță acum. Nu sunt de acord cu divorțul, dar îmi dau seama că în anumite cazuri este inevitabil. Dar nu m-am gândit niciodată că Raoul o să ajungă să divorțeze.

– Nici eu n-am crezut că eu o să fac așa ceva. Dar s-a întâmplat... Poate că nu sunt potrivită pentru căsătorie, nu știu. Dumneata ce crezi?

Suzanne înfruntă privirea mătușii, cu mult curaj. Ce rost avea să-i spună că Raoul se însurase cu ea ca urmare a înțelegeri de afaceri puse la cale de tatăl ei? Și cum ar fi putut să explice că se îndrăgostise de el abia după ce mariajul lor se încheiase?

Jeannette o privi cu blândețe și-i zâmbi.

– Viața a fost foarte generoasă cu tine, petite. Ai foarte multe calități care, sunt convinsă, vor deveni și mai evidente după căsătorie. Ești încă tânără pentru o nouă experiență de acest fel și te sfătuiesc să nu cauți adăpost în brațele unui bărbat doar pentru a-ți proteja sentimentele sau a te răzbuna. Trebuie să vii la Paris, cu mine și Philippe. O să-ți arăt toate frumusețile acelui oraș cu adevărat romantic! Cine știe, poate o să-ți găsești fericirea acolo!

Suzanne zâmbi.

– Tot nu mi-ai spus de ce m-ai chemat la Hong Kong.

Jeannette ridică din umeri.

– Poate că am vrut să te văd din nou, nimic mai mult. Se spune că englezii au caractere puternice și am vrut să mă conving de acest lucru.

– Crezi că e posibil, într-o singură vizită? râse ea.

– Poți să descoperi foarte multe doar într-o oră petrecută cu cineva, la o ceașcă de ceai. Că veni vorba, nu crezi că e momentul să cerem să servească ceaiul? Poți să-mi spui cu ce ai de gând să te îmbraci diseară, când ieși cu Raoul.

Suzanne făcu ochii mari.

– Cine a spus că o să ies cu Raoul? În nici un caz eu!

– Ba da, dacă te gândești mai bine. Ce fată întreagă la minte ar refuza să ia masa la un restaurant elegant într-unul din cele mai grozave orașe din lume? În plus, amândoi aveți nevoie să vă convingeți că ați lăsat trecutul în urmă. Definitiv, nu-i așa?

O întrebare se ivi în mintea Suzannei.

– Raoul de ce nu locuiește aici atunci când stă în Hong Kong? Ai spus că această casă a fost cumpărată de companie pentru angajați, nu?

Jeannette avu un aer stânjenit.

– Raoul s-a mutat de aici pentru că nu a vrut să te deranjeze cât timp stai la noi. Acum locuiește la club. E un club englezesc foarte bun!

Suzanne își duse mâna la obraz, îngrozită.

– Doamne! Ar fi trebuit să-mi spui, mătușă Jeannette! Mă simt îngrozitor la gândul că a plecat din cauza mea.

– Vrei să spui că n-ai fi venit dacă ai fi știut că este aici?

Ea clătină din cap.

– Nu, sigur că nu! spuse ea, hotărâtă. Nu vreau ca Raoul să-mi facă vreun favor! Nu m-am atins de banii lui și sunt complet independentă!

– Poate că și Raoul vrea ca această situație să rămână neschimbată. Poate că nici el nu vrea să locuiască acum aici, sub același acoperiș cu tine.

Suzanne roși violent și o privi cu neîncredere pe Jeannette.

– Nu cred că vrei să spui așa ceva! E incredibil!

Izbucni în râs.

– Adică Raoul nu are încredere în mine și se gândește că vreau să ne împăcăm?

Sosirea lui Sun Yu-Ren o împiedică pe mătușa Jeannette să răspundă.

Suzanne era extrem de uimită. Era îngrozitor! Nici o clipă nu se gândise că Raoul putea să privească venirea ei ca pe încercare de reconciliere. Era nedrept!

Își aminti discuția din mașină și-și dădu seama că era de datoria ei să-i explice că-și făcuse o impresie greșită. Hotărî să se ducă la întâlnire, dar își promise în gând să fie ultima întâlnire cu Raoul.

Capitolul 4

Suzanne era mult prea furioasă din cauza celor aflate, pentru ca întâlnirea cu Raoul s-o mai tulbure. În timp ce se îmbrăca, își pregăti rolul pe care urma să-l joace. Cine se credea? O să-i arate ea!

Situația impunea o ținută deosebită, așa că alese o rochie de culoarea șampaniei, cu mâneci largi și decolteu îndrăzneț care îi scotea în evidență gâtul delicat. Alese un colier de aur și cercei asortați. Raoul îi spusese că era prea slabă? Foarte bine, asta însemna că i se potrivea rolul de femeie fatală!

Își prinse părul cu un pieptăn auriu și se machie cu atenție. Când auzi mașina lui Raoul, tocmai își lega bretelele sandalelor aurii, cu toc înalt.

– Distracție plăcută! strigă mătușa Jeannette în urma lor.

Privindu-i împreună, mătușa se întrebă dacă făcuse bine când o invitase pe Suzanne în Hong Kong. Timpul va decide!

Raoul nu făcu nici un comentariu referitor la înfățișarea ei, dar nu-și ascunse uimirea că fusese gata la timp. Acest lucru o înfurie și mai mult pe Suzanne. Își aminti de câteva ocazii, din

timpul căsătoriei, când întârziase intenționat, numai ca să-l enerveze. Nu reușise niciodată, pentru că el întotdeauna o mințise referitor la ora de începere a petrecerilor.

Acum era hotărâtă să îl seducă, numai pentru plăcerea de a-l refuza apoi. Spera, însă, ca el să n-o atingă.

– Unde mergem? întrebă ea la un moment dat.

– O să luăm masa la unul din restaurantele plutitoare. O să lăsăm mașina într-o parcare lângă chei, apoi o să mergem cu o barcă cu motor care se numește Mystic Dragon. Călătoria o să dureze o oră.

Raoul o ținu aproape de el pe tot parcursul plimbării cu barca. Părea un vis din care Suzanne n-ar fi vrut să se trezească, dar era hotărâtă să-și joace rolul. Îi zâmbea fermecător ori de câte ori simțea că o privește.

Brațul lui, care îi înconjura protector umerii, o tulbura, dar încercă să se stăpânească. Nu era bărbatul potrivit pentru ea, așa cum nici ea nu era femeia potrivită pentru el.

Dar aceasta era seara ei. Urma să aibă parte de multă durere, dar ea singură hotărâse acest lucru. Ar fi vrut să fie altfel, dar o oprea bunul simț.

Când se așezară la masă, Suzanne era stăpână pe sine.

– Mă surprinzi, Raoul, spuse ea. Cum de n-ai ales un restaurant franțuzesc, de vreme ce crezi că bucătăria franțuzească este inegalabilă?

Îi susținu privirea cu mult curaj, zâmbindu-i seducător.

– Te-ai schimbat!

– Serios? replică ea cu un calm de invidiat.

– Te-ai calmat. Nu mai ești atât de agitată și te-ai transformat într-o femeie frumoasă.

– Mulțumesc!

– Îți place mâncarea chinezească?

– N-am prea avut ocazia s-o încerc.

– Atunci, pregătește-te de festin.

Suzanne se relaxă pe deplin după ce mâncă delicioasa supă de porumb. Savură toate celelalte feluri de mâncare și ascultă, cu prefăcut interes, povestirile lui Raoul despre club.

– Ce părere mai ai acum despre bucătăria franțuzească? îl provocă ea la finalul mesei.

Îl privea insistent, pe sub gene. Știa că el condamnă acest tip de comportament, dar continuă, ignorând privirile lui uimite. Chiar își imagina că o să-i ceară să-i acorde încă o șansă? chiar își imagina că-i fusese dor de el?

Se întoarseră la țărm cu aceeași Mystic Dragon. Suzanne continuă să-și joace rolul: râdea la glumele lui, îl atingea ușor pe braț, îl privea pe sub gene.

În mașină, Suzanne se relaxă în scaun, cu ochii închiși. Se apropia momentul cel mai important. Dacă Raoul nu-i cerea explicații pentru comportamentul ei ciudat în următoarele cinci minute, însemna că pierduse partida.

La un moment dat, Raoul opri înt-un punct din care puteau admira tot orașul.

– Ce priveliște minunată! murmură el, răsucindu-se spre ea. O noapte perfectă pentru îndrăgostiți, nu-i așa?

Suzanne își încleștă degetele în poală. Liniștește-te, își spuse ea în gând.

Raoul îi înconjură talia cu brațul și o trase mai aproape, dar ea îl respinse.

– Nu, nu! Nu mă atinge, nu pot să suport! Cum îndrăznești?

– Cum îndrăznesc, ce? întrebă el cu sarcasm.

Ea se zbătu în brațele lui, încercând să se elibereze, dar nu reuși.

– Cum îndrăznești să crezi că am venit în Hong Kong ca să mă împac cu tine?

Raoul nu făcu nici o mișcare, dar deveni mai tensionat.

– Am crezut eu așa ceva?

– Sigur că da! strigă ea. Acesta e motivul pentru care te-ai mutat din casă atunci când ai aflat că o să vin!

– Draga mea, nu dau socoteală nimănui pentru deciziile mele, cu atât mai puțin ție. Dacă asta crezi și dacă asta te-a determinat să te porți așa în seara aceasta, atunci să auzim tot!

– Nu mai e nimic de spus, decât că m-am purtat exact așa cum te așteptai să mă port.

El izbucni în râs.

– Și cum anume mă așteptam să te porți?

– Știi ce vreau să spun! Te așteptai... să mă port frumos cu tine, să-ți fac avansuri, să te conving să ne împăcăm.

Privirea lui o cercetă cu insistență.

– Și să ne recăsătorim? Draga mea, ești o fată remarcabilă, cu o imaginație fabuloasă.

– Ca și tine, se răsti ea. Cum îndrăznești să tragi asemenea concluzii absurde?! N-aș fi venit niciodată dacă aș fi știut că te găsesc aici. Am venit... ca să fiu cât mai departe de tine, de Londra... Aveam nevoie de timp ca să-mi pun gândurile în ordine.

– Asta pot să înțeleg foarte bine, spuse el încet. După pierderea tatălui tău, probabil că ai început căutările după un bărbat la fel de iubitor și protector.

Palma ei răsună sec pe obrazul lui. Suzanne tresări când văzu mânia din ochii lui și reuși în cele din urmă să se elibereze din îmbrățișare. Încercă să deschidă portiera, dar Raoul o împiedică. O luă din nou în brațe și o ținu strâns până când ea încetă să se mai zbată.

– Acum e mai bine, *chérie*, comentă el pe un ton amenințător. Nu știu cum ai început să gândești de când nu ne-am mai văzut, dar o să-ți arăt ce pățești când te joci cu un bărbat ca mine.

Și îi arătă.

O sărută cu forță, iar ea încercă din toate puterile să nu se lase copleșită de pasiunea pe care i-o stârnea.

– Nu te vreau! strigă ea. Am jucat un rol în seara asta, atâta tot. Să nu crezi că am ținut la tine... că te vreau înapoi. Relația noastră n-a fost adevărată, eu n-am fost genul tău, așa cum nici tu n-ai fost genul meu. Nu m-ai iubit niciodată, iar eu te-am tratat îngrozitor. Sunt recunoscătoare Cerului că nu mai avem nimic de împărțit. Scoate-ți din cap ideea absurdă că te vreau înapoi!

Privirea lui zăbovi asupra Suzannei câteva secunde.

– Am înțeles, e foarte clar, spuse el pe un ton glacial. Să nu crezi că o să vin eu după tine. Ești ușor de citit, iar eu am o memorie excelentă. Nu sunt nici prost, așa că nu mai încerca asemenea jocuri! S-ar putea să se întoarcă împotriva ta.

Porni mașina și demară în trombă.

Suzanne se simțea rănită și umilită. Buzele ei ardeau din pricina sărutărilor lui fierbinți și o durea tot corpul. Își exprimase foarte clar sentimentele. Nu voia să știe de ea!

Ce avea de făcut acum? se întrebă ea disperată. Oare ar fi mai bine să-și facă bagajele și să plece cât mai repede? Din fericire, drumul până acasă fu scurt și nu avură timp de conversații.

Spre surprinderea ei, Raoul îi deschise portiera și o însoți în casă. Îi întâmpină Sun Yu-Ren, care îi anunță că mătușa Jeannette avea un musafir.

Mătușa ieși din salon și se apropie de ei.

– V-ați întors devreme! Sylvana e aici, Raoul. Vrea să-ți ceară sfatul în legătură cu niște acțiuni pe care le deține.

În ciuda obrajilor îmbujorați, Suzanne încercă să-și păstreze cumpătul.

– Cred că o să mă duc la culcare, mătușă Jeannette. Sunt puțin cam obosită.

– Sper că nu te simți rău!

– Nu.

Se întoarse către Raoul și-i zâmbi:

– Îți mulțumesc pentru această seară. Am lămurit multe lucruri.

Capitolul 5

Toată noaptea o chinui o întrebare – oare trebuia să inventeze o scuză și să plece din Hong Kong? Și-ar fi dorit să nu-l vadă pe Raoul măcar câteva zile, dar știa că, de fapt, acest lucru nu avea importanță. Încă simțea pe buze sărutul lui și avea să treacă mult timp până să și-l șteargă din memorie.

Coborî devreme la micul dejun, dar descoperi că mătușa Jeannette i-o luase înainte. Femeia era pe terasă și turna ceaiul aromat în cești.

– Bună dimineața, draga mea! Ai dormit bine? întrebă ea oferindu-i o ceașcă de ceai.

– Surprinzător de bine, după o cină atât de bogată. Sper că nu te-ai supărat că m-am dus direct la culcare.

– Deloc. Păreai obosită. Voi, tinerii, aveți un regim de viață foarte dezordonat.

Suzanne luă o înghițitură de ceai.

– Nu spune și dumneata că sunt prea slabă. Mi-a mai spus cineva acest lucru, de curând.

– Raoul?!

Cu obrajii în flăcări, Suzanne încuviință. Privirile celor două femei se întâlniră, iar Jeannette avu impresia că află răspunsurile pe care le dorea.

– Flori pentru domnișoară, se auzi vocea lui Sun Yu-Ren. E un bilet înăuntru.

Servitorul îi înmână un buchet imens de trandafiri roșii, abia îmbobociți. Când desfăcu biletul, Suzanne recunoscu scrisul masculin, familiar: *Bucură-te de vizită! Raoul*.

Împături biletul și-l puse pe farfurie, apoi îl rugă pe servitor să pună florile într-o vază.

– Raoul, răspunse ea întrebării nerostite din privirea mătușii.

Jeannette observase reacția fetei la primirea pachetului și era nelămurită. Nu se putea ca Suzanne să fie îndrăgostită de el, în condițiile în care ea era de vină pentru divorț! Raoul nu-i povestise nimic, dar ea își cunoștea foarte bine nepotul și era convinsă că nu el era vinovat.

– Un cadou de rămas-bun, presupun, spuse mătușa.

– De rămas-bun? repetă Suzanne, nelămurită. Vrei să spui că Raoul pleacă?

– Da, nu te-a anunțat?

Suzanne se simți brusc tristă. Cu câteva minute în urmă, își dorise să nu-l mai vadă pe Raoul, dar acum inima ei îi spunea cu totul altceva.

Mâncară în liniște. Suzanne tânjea să afle unde plecase Raoul și se stăpânea cu greu. Nu avea nici un drept să pună această întrebare și nici să-i spună mătușii Jeannette ce simțea

pentru el. Oare ce atitudine ar avea dacă ar ști? se întrebă ea. Dispreț? Îngrijorare? În nici un caz aprobare!

– Probabil că s-a gândit că nu mă interesează unde și când pleacă, spuse ea la un moment dat.

Mătușa își ridică privirea din scrisoarea pe care o citea.

– Și te interesează?

Suzanne susținu privirea insistentă a mătușii.

– Puțin, recunoscu ea. Dacă doi oameni au divorțat, asta nu înseamnă că nu trebuie să mai știe nimic unul de altul.

Jeannette aprobă, zâmbind înțelegător.

– Raoul seamănă foarte mult cu Philippe. Niciodată nu știu unde îi duc afacerile. Întotdeauna am crezut că secretarele știu mai mult decât familiile lor! Slavă Domnului că, foarte curând, Philippe o să lase responsaabilitatea firmei pe umerii altcuiva. Abia aștept să fiu din nou o soție adevărată!

– Dar asta nu înseamnă că Raoul va munci mai mult?

– Raoul e incorigibil. Sper să înțeleagă de la mine și unchiul lui cât de importantă e familia și să se însoare cât mai repede.

– Știai că Sylvana îl învață să gătească în stil italian?

Jeannette zâmbi.

– Sylvana încearcă să-l transforme într-un italian din prima zi în care l-a cunoscut. Eu le-am făcut cunoștință, cam acum un an. Ea venise în Hong Kong ca să-și revină după divorț, mie îmi era foarte dor de Philippe, așa că ne-am împrietenit.

Suzanne își înăbuși un impuls de gelozie.

– Dumneata crezi că ar fi ideeal pentru Sylvana să se mărite cu Raoul?

– Nu cred că următoarea lui soție va fi italiancă. Mai degrabă franțuzoaică! Raoul are un castel la periferia Parisului și sper că va locui acolo în viitorul apropiat. Poate atunci când și noi vom fi la Paris.

– Ar fi foarte bine pentru voi. Nu vreau să te rețin, mătușă Jeannette, dacă ți-ai făcut planuri pentru azi. Aș vrea să mă plimb puțin prin oraș, să cutreier magazinele.

Suzanne simțea nevoia să rămână singură. Venise la Hong Kong cu gândul să fie alături de cineva care făcuse parte din trecutul ei, dar acum acest lucru i se părea greu de suportat. Mătușa Jeannette o făcuse să înțeleagă că nu mai făcea parte din familia lor. De luni, poate ani de zile, o obsedase gândul la Raoul. Acum începea să priceapă că nu trebuia să se mai lase influențată de emoțiile trecutului.

Chiar trebuise să bată atâta drum ca să vadă adevărul? Mai bine așa, dacât să-și facă speranțe deșarte.

– Am câteva întâlniri, inclusiv o programare la coafor. Pot să te duc eu în oraș, dar n-aș vrea să fii prea mult timp singură. Poți să vii acasă la prânz, chiar aș prefera s-o faci.

Pe Suzanne n-o încânta gândul că urma să fie singură la prânz, într-o casă goală.

– Mulțumesc. Mi-ar plăcea să mă duci în oraș, dar aș prefera să iau prânzul acolo. Te deranjază?

Jeannette era gata să se opună, dar în cele din urmă cedă.

– Numai să nu stai prea mult. Aici se întâmplă multe lucruri ciudate și trebuie să ai grijă. Mă simt responsabilă de soarta ta și i-am promis lui Raoul că o să veghez asupra ta.

Suzanne privi biletul din farfurie și-și spuse că îngrijorarea lui nu era reală.

– Sunt obișnuită să-mi port singură de grijă.

Jeannette o duse în oraș și o lăsă în centrul comercial. Suzanne se plimbă fără nici o țintă, nevenindu-i să creadă că atât Raoul, cât și Jeannette nu o mai considerau parte din viața lor. Singurul motiv pentru care mătușa îi făcuse invitația era că îi simțea prea mult lipsa soțului ei și avea nevoie de companie.

Faptul că Raoul acceptase fără să comenteze cererea ei de divorț distrusese complet fragila legătură dintre ei. Imediat ce redevenise o femeie liberă, viața ei socială devenise extrem de plină și de interesantă. Apoi tatăl ei se îmbolnăvise – revenise o afecțiune mai veche, de care ea nu știuse nimic. Pentru că deja începuse să-i fie dor de Raoul, folosise boala tatălui ei ca pretext pentru a refuza numeroasele invitații la petreceri. În cele din urmă, invitațiile încetaseră să mai sosească.

Splendoarea magazinelor o făcu să uite de toate problemele. Intră în câteva, căutând cadouri sau bucurându-se, pur și simplu de frumusețea produselor.

În timp ce căuta magazinul de bijuterii în care intrase cu o zi în urmă, își aduse aminte de Alan. Bietul băiat care își căuta iubita... Oare o găsise? Spera că da.

Nu găsi magazinul, dar făcu alte cumpărături, inclusiv o frumoasă eșarfă pentru mătușa Jeannette. Ar fi vrut să-i cumpere și setul de bijuterii, poate drept cadou de rămas-bun.

Vru să intre într-un restaurant când auzi un ciocănit de baston pe asfalt. Se întoarse brusc și se pomeni față în față cu bărbatul blond, cu ochelari negri.

– Alan! Cât mă bucur să te văd! Ce mai faci?

El se încruntă ușor.

– Suzanne… domnișoară Dawson! Dumneavoastră sunteți, nu-i așa?

Întinse o mână, iar ea i-o strânse.

– Da. Ai găsit-o pe prietena ta, Jane?

El clătină din cap.

– Încă o mai caut.

Își scoase o batistă din buzunar și tamponă fruntea transpirată.

– Căldura e îngrozitoare și n-am avut prea mult noroc.

– Bietul Alan! Într-adevăr, pari foarte obosit. N-ai vrea să iei prânzul cu mine? Tocmai voiam să intru într-un restaurant. Te rog, spune că accepți!

El zâmbi.

– Nici prin gând nu-mi trece să refuz! M-am gândit foarte mult la tine și mă bucură compania ta.

Suzanne îl luă de braț.

– Mă bucur. Sper că te ajută faptul că nu ești singur aici. Unde stai? E un loc plăcut?

– La hotelul Seaman. Nu e rău deloc.

În timpul mesei Suzanne îi ascultă povestea tristă – băiatul își pierduse părinții la vârsta de șase ani și fusese crescut de bunici. Jane, fata pe care o căuta, fusese prietena lui de o viață. După plecarea lui pe mare, fata se alăturase unei trupe de dansatoare.

– E foarte frumoasă, spuse Alan. Picioare lungi, păr negru și un chip minunat. Ar fi putut avea orice bărbat dorea, dar

m-a ales pe mine. A venit în Orientul Îndepărtat cu trupa ei pentru că știa că vaporul meu va sta mai mult timp în zona Hong Kong – Singapore. Dar eu am stat în spital din pricina acccidentului și nu am ajuns la timp.

– Și ochii tăi? întrebă Suzanne cu blândețe. Ce ți-au spus doctorii?

– Sunt foarte sceptici. Mi-au spus că există totuși o speranță, de vreme ce nu sunt complet orb. Pot să văd umbre și să disting contururi, dar asta e tot.

Ea încercă să-l încurajeze.

– Poate că vederea o să se îmbunătățească odată cu starea ta de sănătate. Ai nevoie de mâncare bună și de multă odihnă.

– Întotdeauna am fost așa slab. Sănătatea mea e în regulă, altfel nu m-ar fi primit în Marină. Știi ce e ciudat? Mă gândesc numai la Jane, și nu la posibilitatea de a mai vedea vreodată. Nu pot să-i cer să-și petreacă restul vieții lângă un orb.

– Nu crezi că ar trebui s-o lași pe ea să hotărască asta? Dacă te iubește...

– Nu m-aș căsători cu ea decât dacă mi-aș recăpăta complet vederea!

– Nu te da bătut! Nu știi ce se poate întâmpla. Așteaptă până o găsești pe Jane, ai să vezi că atunci te vei simți mai bine. Nu știi când o să fie în Hong Kong? N-ai idee unde ar putea fi?

– Nu.

– Ce ghinion! Cred că ai nevoie de cineva care să te ducă prin cluburi de noapte sau teatre unde ai putea s-o găsești.

Chipul lui se lumină.

– E o idee foarte bună, dar.. Cine să facă asta? Taxiul costă enorm!

– Ai putea să mă lași pe mine să-l plătesc, sugeră ea.

El păru uimit.

– Uite ce e! N-am nevoie de mila nimănui, mai ales a unei fete. O să mă descurc singur. Nu vreau să par nerecunoscător, dar un bărbat are mândria lui!

– Asta o să spui și dacă Jane o să accepte să se mărite cu tine?

– Nu știu. Sunt nebun după ea... Nu știu ce o să fac.

Își trecu mâna prin păr.

– Nu vreau decât să știu unde s-o caut. Unde o fi?

Suzanne simți că i se rupe inima.

– Ai încercat să mergi la poliție sau la Consulatul Marii Britanii?

Se gândea că o fată atât de frumoasă ca Jane ar putea fi în pericol, dar nu voia să-l alarmeze pe Alan.

– Am încercat. Dar...

– Te superi dacă ajut și eu?

– N-ar fi corect să te plimbi cu mine pe străzi, prin căldura asta. Oferta ta este tentantă, dar nu ai venit aici în vizită la cineva? Nu văd alt motiv pentru care ai fi putut să vii aici. Apropo, nu ai un prieten sau un iubit? Te rog să nu te superi că te întreb, dar nu vreau să apară probleme.

Suzanne decise să fie sinceră.

– Sunt complet singură acum. Adevărul este că sunt divorțată.

– Serios? se miră el, ridicând sprâncenele. Curios, nu mi-aș fi imaginat așa ceva despre tine.

– Deci? Mă lași să te ajut sau nu?

El zâmbi.

– Mi-ar plăcea, răspunse el.

După prânz, merseră împreună prin locurile unde ar fi putut afla ceva despre fetele care dansau în cluburi de noapte, restaurante sau teatre. Întrebară în stânga și-n dreapta despre ea, însă totul fu în zadar.

Alan îi arătă o fotografie, iar Suzanne o plăcu pe loc pe tânăra frumoasă, brunetă, cu ochii calzi, căprui. Nu părea genul care să-și părăsească iubitul aflat la necaz.

Arătară tuturor fotografia, dar nimeni n-o recunoscu.

După câteva ore în care căldura îi toropise pe amândoi, ea îi sugeră să intre într-un restaurant, să bea un ceai. Nu atât pentru ea, cât pentru Alan. Părea foarte slăbit și era sigură că nu avea destui bani ca să-și permită să mănânce bine, așa cum avea nevoie.

Găsiră un restaurant foarte cochet, cu o terasă umbroasă și plină de flori. Suzanne insistă să plătească, dar Alan nu voi să audă. Petrecură o oră liniștită, iar Alan era mai relaxat după masa copioasă. În plus, părea mai liniștit pentru că nu mai era singur.

În timp ce savura ceaiul, Suzanne privi în jurul ei. La câteva mese depărtare, se afla un cuplu în vârstă, pe care îi servea o tânără brunetă, suplă. La un moment dat, aceasta se întoarse și privi direct spre masa lor.

Cu ochii măriți de uimire, tânăra privi către Alan, apoi către Suzanne, după care se grăbi să intre în restaurant. Era iubita lui Alan, Jane.

Primul impuls al Suzannei fu să-i spună lui Alan. Dar n-o făcu, pentru că era clar că fata nu voia să discute cu el. Ce să facă? Îi spuse lui Alan că trebuia să meargă la toaletă și plecă în căutarea fetei. Găsi intrarea în bucătărie, dar nu îndrăzni să intre. Tânăra care-i servise pe ei se apropie și o privi curioasă.

– Aș vrea să vorbesc cu Jane. E foarte important!

Fata ezită câteva clipe, apoi dispăru în bucătărie. Reveni după câteva minute.

– Aici nu este nici o Jane! Vă rog să mă scuzați!

Nelămurită, Suzanne se duse la baie, își pieptănă părul și-și refăcu machiajul. Era sigură că nu se înșelase. Fata era Jane! Iar expresia uimită de pe chipul ei atunci când îl văzuse pe Alan era o dovadă suficientă...

Scoase din geantă o hârtie și un stilou și scrise numele și adresa mătușii Jeannette. O căută din nou pe ospătăriță și-i dădu hârtia.

– Te rog, dă-i asta lui Jane. Trebuie s-o văd! Spune-i că n-o să-i spun lui Alan unde este. Am scris acolo adresa mea.

Se îndreptă spre masa lui Alan și se pregătiră de plecare.

– Știi, parfumul florilor de aici îmi amintește de Jane. Sunt sigur că se află undeva în apropiere.

Ea înghiți cu greu.

– Să sperăm că ai dreptate. Ți-ai făcut un plan pentru mâine?

– Am cunoscut pe cineva la hotel care s-a oferit să mă ducă în Kowloon și în Noile Teritorii. Poate că Jane e acolo…

– Așadar, nu ne vedem mâine? Eu o să continuu căutările. Nu se știe de unde poate să sară iepurele. O să-ți spun numărul de telefon unde poți să mă găsești, dacă ai noutăți. Poți să-l ții minte, nu-i așa? Eu o să găsesc numărul de la hotel în cartea de telefoane.

După ce memoră numărul ei de telefon, Alan o strânse ușor de mână.

– Îți sunt foarte recunoscător, Suzanne. Eram foarte deprimat azi dimineață, înainte să te întâlnesc. Acum sunt mult mai optimist, mulțumită ție.

Spre surprinderea ei, și Suzanne se simțea mult mai bine, în comparație cu starea din acea dimineață. Se hotărî să meară pe jos până la casa mătușii Jeannette, chiar dacă era foarte cald.

Capitolul 6

Poate că Suzanne fusese prea optimistă atunci când fusese sigură că Jane va veni la ea sau măcar îi va telefona. Rămase pe lângă casă toată ziua următoare, în speranța că va primi un semn de la ea. Citi, scrise scrisori către cei din Anglia și cină singură, pentru că mătușa Jeannette plecase la niște prieteni.

În cele din urmă, se decise să meargă la restaurant și s-o caute pe Jane. Trebuia să îndrepte lucrurile între ea și Alan, deși nu era sigură cum să facă acest lucru.

Luă tramvaiul și se așeză în fața unei femei în vârstă, foarte elegante.

– Frumoasă seară, comentă aceasta. Sunteți în vacanță?

Suzanne îi zâmbi.

– Se poate spune așa. Dumneavoastră locuiți aici?

– Da. Am venit aici după ce soțul meu s-a pensionat. A lucrat în armată. Acum e internat în spital și mă duc la el.

Un zâmbet slab îi apăru pe buze.

– Curios, când te căsătorești nu te gândești că într-o bună zi unul o să moară și o să-l lase pe celălalt singur.

– Sper că nu e cazul soțului dumneavoastră!

– Nu știu, e foarte bolnav. A suferit o operație complicată...

– Dar o să se vindece, spuse Suzanne, pe un ton încurajator. Dacă a fost soldat, înseamnă că știe să lupte. Voința de a trăi poate face minuni, doamnă!

Chipul femeii se lumină.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Vă mulțumesc că mi-ați redat speranța!

Restul drumului, femeia îi povesti despre căsnicia ei fericită. Când se despărțiră, Suzanne își dădu seama că o invidia. Ce bine ar fi fost dacă și mariajul ei ar fi fost la fel!

Coborî din tramvai, dar își dădu seama că nu mai știa drumul până la cochetul restaurant. Hoinări câteva minute pe străzi, căutând puncte de reper pe care nu le găsea. Se sperie de doi marinari înalți care o priveau cu interes și o luă la fugă. Ajunse pe o stradă care i se părea cunoscută și se uită cu atenție la uși. La un moment dat, crezu că recunoaște ușa și intră. Nu era restaurantul! Câțiva bărbați cărau niște pachete mari, iar unul dintre ei se apropie gesticulând larg. Suzanne se răsuci rapid pe călcâie și ieși în fugă în stradă. Șoferul unei furgonete care se apropia n-o putu evita, iar ea se prăbuși pe asfalt.

***

Suzanne ar fi vrut să uite următoarele trei zile. Se trezise în spital, iar asistenta îi spusese că avusese mare noroc pentru că nu fusese rănită grav – câteva contuzii, un umăr discolcat și două coaste fisurate, dar nimic grav. Din fericire, furgoneta care o lovise tocmai plecase de la semafor. Dacă ar fi avut viteză, lucrurile ar fi stat mult mai rău.

Mătușa Jeannette o dusese acasă după trei zile de spitalizare. Se purta foarte frumos, iar Suzanne se simțea teribil de vinovată pentru că-i dădea atâtea bătăi de cap. N-o întrebase nimic despre faptul că fusese singură, la o asemenea oră târzie, pe străzile orașului.

Acum, că era din nou în camera ei răcoroasă, se simțea mai bine.

A doua zi descoperi că durerea de cap dispăruse aproape complet. Sun Yu-Ren îi aduse un mic-dejun frugal, după care primi vizita doctorului. Era foarte mulțumit de evoluția ei și o asigură pe mătușa Jeannette că nu avea de ce să fie îngrijorată. Înainte să plece, îi atrase atenția Suzannei că era foarte important să-l anunțe dacă mai avea dureri de cap.

După plecarea doctorului, sosi primul musafir. Din pricina fustei largi, Sylvana părea un imens fluture galben.

– Suzanne! Cât de mult mă bucur că ești bine! Biata Jeannette și cu mine am tremurat de frică în zilele cât ai stat în spital. Bine că s-a terminat! Important este că ai venit acasă și arăți la fel de bine ca întotdeauna.

O sărută pe obraji, apoi se așeză pe marginea patului. Îi zâmbea cu căldură, iar ea Suzanne se pomeni întrebându-se

dacă Raoul o considera irezistibilă. Era imposbil să nu fii prieten cu această femeie!

– Mă bucur că m-am întors acasă, dar mă simt teribil de vinovată că am provocat atâta agitație. Mulțumesc pentru flori.

Sylvana dădu din mâna, cu un gest nepăsător.

– E de înțeles că te-ai pierdut și n-ai mai găsit casa mea. Erai destul de aproape… Data viitoare când te hotărăști să-mi faci o vizită, te rog să mă anunți și vin eu să te iau. Cum te simți?

Suzanne se încruntă ușor. Așadar, toți credeau că plecase către Sylvana și se rătăcise. Vru să le mărturisească adevărul, dar se răzgândi în ultima clipă. Ce rost avea?

– Mă simt bine, mulțumesc.

– Într-adevăr, florile sunt foarte frumoase, spuse mătușa Jeannette. Ca întotdeauna, știi să le alegi și să faci niște aranjamente minunate.

Sylvana râse larg, cu capul pe spate, iar Suzanne îi admiră profilul puternic, frumsețea părului și a buzelor. Era ușor de înțeles de ce Raoul se simțea atras de ea. Dar oare ea știa cât de plăcute erau atingerile, mângâierile și săruturile lui Raoul?

Suzanne încercă să nu se mai gândească la aceste lucruri. Ce dacă Sylvana și Raoul erau iubiți? Nu era treaba ei!

– Mulțumesc, spuse Sylvana. Cuvintele tale de laudă înseamnă mult pentru mine. Din punctul acesta de vedere, îi simt lipsa lui Raoul. El are darul de a face o femeie să se simtă specială. Mi se pare că a plecat de un an! Și când mă gândesc că mai stă plecat cel puțin o săptămână…

Suzanne înțelese că Sylvana avea o legătură strânsă cu Raoul și că aceasta știa totul despre el. Oare îi spusese și mătușii Jeannette unde era și cât urma să fie plecat? Nu știa, dar știa că era normal s-o informeze despre faptele sale pe femeia pe care o iubea. Adică pe Sylvana...

Înțelese că era momentul ca relația ei cu Raoul, de orice natură ar fi fost, să se încheie. Asta însemna că trebuia să rupă legăturile și cu mătușa Jeannette. Era normal ca femeia să fie de partea nepotului ei și nu voia s-o pună într-o poziție delicată. Aceasta urma să fie ultima vizită la Madame de Brécourt, iar se va prezenta din acel moment ca Suzanne Dawson.

Se ridică din pat și se schimbă ca să coboare la masă, unde o așteptau Sylvana și mătușa Jeannette. Sun Yu-Ren pregătise o masă specială, iar ea nu putuse să rezista minunățiilor culinare care i se puneau în față – supă rece, carne de vită cu bambus și orez, rață cu cireșe și ananas.

După masă, Suzanne se relaxă în fotoliu și admiră priveliștea care i se defășura în fața ochilor. Începea să-i placă orașul. Oricine se putea simți bine aici, cu condiția să nu tânjească după altceva. Așa cum făcea mătușa Jeannette, de pildă, care visa să se întoarcă la Paris împreună cu soțul ei. Sylvana, pe de altă parte, se hotărâse să se recăsătorească și pusese ochii pe Raoul. Ea... nu știa ce voia de la viață.

Doctorul cu care lucrase când făcuse muncă de voluntariat îi spusese la un moment dat:

– E timpul să te duci acasă. Ai făcut lucruri minunate aici, dar te consumi prea mult. Știu că asta e firea ta și ți-e foarte greu să te schimbi. Du-te acasă și găsește-ți un bărbat care să te ia de nevastă și să aibă grijă de tine. E timpul să pleci de aici.

Suzanne știa că era timpul să plece din nou, de această dată din Hong Kong.

Refuză să se mai gândească la aceste lucruri și se hotărî să fie atentă la femeile care o înconjurau cu atâta bunătate. Discută cu ele câteva minute după care, din pricina mâncării consistente și a oboselii, pleoapele i se închiseră și adormi.

O trezi o voce groasă, pe care o auzea departe, ca într-un vis. Deschise ochii și descoperi că mătușa Jeannette și Sylvana nu mai erau la locurile lor. Le auzea vorbind în casă, iar vocea masculină era a lui... Raoul! Ce căuta acasă, când era așteptat să se întoarcă peste o săptămână?

Nu voia să-l vadă! Avea nevoie de timp ca să se obișnuiască cu gândul că nu mai făcea parte din viața lui și a mătușii Jeannette, dar știa că nu avea cum să evite întâlnirea cu el.

Se ridică din scaun, dar era amețită din cauza medicamentelor pe care le lua. Se prinse repede de spătarul unui scaun.

Din senin, Raoul apăru lângă ea. O privi fără nici un cuvânt și părea sincer îngrijorat.

– Suzanne, *chérie*! Te simți bine?

O luă în brațe. Amețeala îi trecuse, dar era înlocuită cu o durere de inimă care nu avea nici o legătură cu accidentul.

Cele două femei veniră repede.

– Sunt sigură că s-a ridicat prea repede din fotoliu, spuse mătușa Jeannette, agitată. Sylvana și cu mine o s-o ajutăm să urce în dormitorul ei.

– Nu, nu! strigă ea, împingându-l pe Raoul deoparte. Am amețit puțin, dar acum mă simt bine.

Încercă să râdă.

– Nu știu ce-i cu mine, nu obișnuiam să dorm după masa de prânz! Îmi cer scuze.

Raoul îi privi chipul vulnerabil și micile broboane de transpirație care-i apăruseră pe tâmple. O luă în brațe, fără să țină cont de privirile uimite ale Sylvanei și ale mătușii sale.

– O duc în camera ei.

Suzanne își sprijini capul pe pieptul lui, conștientă de puterea și în același timp tandrețea atingerii sale. O puse cu blândețe pe pat.

– Te doare capul? Știu că doctorul ți-a spus să-l anunți când ai dureri de cap, pentru că s-ar putea să fie vorba de o contuzie. Spune-mi adevărul!

Suzanne se forță să-l privească.

– Nu mă doare nimic, protestă ea. Mă simt bine, pe cuvânt. M-am ridicat prea repede și am amețit, atâta tot.

– Crezi că ești în stare să faci o plimbare de cincisprezece kilometri? întrebă el cu severitate.

Îi puse mâna pe frunte.

– Cred că ai temperatură.

Suzanne nu-l contrazise. Normal că avea temperatură! Inima îi bătea nebunește, dar acest lucru se întâmpla din

pricină că o purtase în brațe până în dormitor. Și nu se putea liniști câtă vreme el continua să stea lângă ea – suplu, atrăgător, cu o privire de foc.

– Mi-e cald, dar mă simt bine.

– Acum cinci minute era să leșini, îi aminti el. Îți sugerez să stai în pat restul zilei. Poate ar fi bine să chemăm doctorul...

– Nu! se grăbi ea să intervină. Te rog, n-are nici un rost să-l punem pe drumuri degeaba. Nu știu de ce faci atâta caz!

– Raoul face cum e mai bine pentru tine, Suzanne, se auzi vocea mătușii Jeannette.

Cele două femei intrară în cameră. În mod ciudat, femeia îi vorbise pe un ton foarte dur.

Sylvana străbătu camera și veni lângă Raoul, luându-l posesiv de braț.

– Trebuie să ne permiți să avem grijă de tine, îi zâmbi ea.

Remarca o deranjă pe Suzanne. Ar fi vrut să răspundă că nu avea nevoie de ajutor, dar căldura din vocea Sylvanei o dezarmă.

– Mă simt bine, Sylvana, și pot să-mi port singură de grijă. Am avut o ușoară amețeală, dar nu e cazul să vă agitați din cauza asta.

Le zâmbi tuturor, încercând să nu le arate adevăratele sentimente.

– Totuși, *chérie*, cred că ar fi bine să rămâi în pat.

Mătușa Jeannette vorbea din nou pe un ton blând și părea mulțumită să-i vadă pe Raoul și Sylvana împreună.

Normal că vrea să stau în pat tot restul zilei! se gândi Suzanne, cu amărăciune.

– O să chem doctorul, hotărî Raoul. Loviturile la cap trebuie luate în serios!

Suzanne se simțea extrem de vinovată pentru că le făcea atâtea probleme și nu mai îndrăznea să protesteze.

Cea care făcu acest lucru fu Sylvana:

– Dar n-ai auzit-o când a spus că se simte bine? N-ar fi mai bine să așteptăm puțin, să vedem cum se simte după ce se odihnește?

– Nu, n-ar fi, afirmă Raoul, hotărât. O să-l sun chiar acum!

Ieși din cameră, iar mătușa Jeannette veni lângă pat.

– Nu te supăra din cauza lui Raoul. Se simte responsabil pentru tine, deoarece stai în casa lui. Vrei să te ajutăm să te dezbraci?

– Nu, mulțumesc. O să rămân așa până vine doctorul. Cred că o să se mire că e chemat din nou, dar...

Mătușa Jeannette îi făcu semn Sylvanei că era momentul să se retragă și o lăsară singură. Suzanne nu se putea relaxa, penrtu că avea prea multe gânduri.

În primul rând, era îngrijorată din pricina lui Alan și a prietenei sale. Acum regreta că nu-i spusese că Jane lucra în acel restaurant. Dar ce ar fi rezolvat asta? Exista un motiv pentru care fata nu voia să-l vadă. Dacă ar fi aflat de ce se ascundea Jane, poate ar fi reușit să-i ajute să fie din nou împreună. Acum, însă, s-ar fi putut ca lucrurile să se fi agravat.

Aproape adormise când simți că cineva stătea lângă marginea patului. Deschise ochii și-l văzu pe doctorul care-i zâmbea amabil. Raoul, înalt și cu o privire de oțel, stătea la marginea patului.

– Îmi pare rău că ați fost nevoit să reveniți, se scuză ea față de doctor. Mă simt bine!

– Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru el.

Suzanne îi povesti scena de pe terasă, după care o consultă cu atenție. Prezența lui Raoul o deranja, iar el știa acest lucru, dar continua s-o privească impasibil și insistent.

– Sper că n-o să-mi spuneți să stau în pat restul zilei. Ați fi a patra persoană care îmi dă acest sfat!

– Bun sfat! Aveți noroc că sunteți înconjurată de atâția oameni care vă vor binele. Domnul de Brécourt a făcut bine că m-a chemat. Încă o zi în pat o să facă minuni, o să vedeți!

O privi câteva secunde cu interes, ca și când s-ar fi întrebat care este relația dintre cei doi.

– Vă mulțumesc că ați venit, domnule doctor, interveni Raoul. Vrei să beți ceva înainte să plecați?

Doctorul refuză politicos, spunând că se grăbea să ajungă la un alt pacient.

Suzanne rămase singură în camera ei. Din când în când, mătușa Jeannette urca să vadă dacă totul era în regulă și dacă avea nevoie de ceva. La un moment dat, Sylvana îi aduse o ceașcă de cafea și câteva prăjiturele și-i spuse că urma să rămână la cină. Vestea o deranjă, dar își spuse că cei doi luaseră cină împreună și înainte ca ea să vină în Hong Kong.

La lăsarea serii, mătușa Jeannette îi aduse un buchet mare de trandafiri roșii, frumos aranjați într-o vază chinezească. Suzanne își aminti că primise acest tip de buchet și când fusese în spital. Raoul îi aducea mereu trandafiri roșii, își aminti ea cu amărăciune.

– Mulțumesc, mătușă. Sunt minunați.

– Nu-i așa? Bănuiesc că sunt florile tale preferate.

– Așa e, dar de unde ai știut? Nu-mi amintesc să-ți fi spus.

– Raoul i-a trimis. După ce a aflat de accident, ți-a trimis flori în fiecare zi. De aceea am presupus că sunt florile tale preferate.

– Trandafirii roșii simbolizează dragostea, spuse ea, încercând să zâmbească. Dar nu-ți face griji, Raoul nu s-a gândit la așa ceva atunci când le-a trimis.

Mătușa Jeannette părea stânjenită.

– Pot să te întreb ceva?

– Sigur.

– Ce simți acum pentru Raoul? Știu că nu l-ai iubit niciodată. Dacă l-ai fi iubit, nu l-ai fi tratat așa cum ai făcut-o. Te rog să-mi scuzi îndrăzneala, dar aș vrea să știu.

Suzanne era mulțumită că obrajii îmbujorați din cauza febrei îi ascundeau roșeața violentă.

– A trecut mult timp de atunci, spuse ea pe un ton care se voia nepăsător. Acum suntem divorțați și e cam târziu să discutăm despre asemenea lucruri, nu crezi?

Mătușa se apropie de pat.

– Nu ești fericită, nu-i așa, Suzanne? Știu că ai suferit mult după moartea tatălui tău, dar sunt convinsă că e vorba de altceva.

Părea că o invită la confidențe, dar Suzanne știa că nu poate să aibă încredere în ea, așa cum ar fi vrut. Nimeni nu trebuia să știe despre dragostea ei pentru Raoul! Cu siguranță, mătușa Jeannette ar fi foarte supărată dacă ar afla.

– Nu e vorba de vreo poveste de dragoste, mătușă, dacă la asta te gândești. Dacă te deranjează că stau la dumneata, pot să plec.

Femeia păru șocată de cuvintele ei.

– Te rog să stai! Îți place aici, nu-i așa, *petite*?

– Cui nu i-ar plăcea? răspunse ea, cu sinceritate. Hong Kong-ul este un oraș foarte frumos, iar dumneata te-ai purtat minunat. Sper că nu regreți... eu sigur nu regret! M-a ajutat foarte mult faptul că am venit aici.

– Mă bucur să aud asta. Să nu uit! Te-a căutat un bărbat pe nume Alan Edge. A sunat dimineață și l-am rugat să revină în timpul serii. A spus că o să sune la ora șapte.

Suzanne se învioră brusc.

– A lăsat vreun mesaj?

– Nu. Să știi că nu i-am spus de accident.

Mătușa făcu o pauză.

– Sper că nu ești nefericită din cauza acestui bărbat, ma chere?

– Nu e vorba de ceea ce crezi, mătușă. L-am cunoscut în avion, când veneam încoace, și are o problemă foarte serioasă.

– Înțeleg! spuse ea, pe un ton care arăta clar că nu pricepea nimic. Sunn Yu-Ren o să-ți aducă cina. A pregătit ceva special pentru tine. O să mănânci, nu-i așa? Sper că n-o să-l dezamăgești. Ține mult la tine – ca noi toți, de altfel.

Suzanne și-ar fi dorit ca acest lucru să fie adevărat.

– O să încerc. Vă mulțumesc, toți ați fost foarte amabili cu mine.

Mult timp după plecarea mătușii, Suzanne nu-și luă privirea de la florile trimise de Raoul. Trandafiri roșii, când el n-o iubise niciodată... Oare de ce îi trimisese toate buchetele de la spital fără nici o carte de vizită? Ca și acesta... Sau poate că acum îi trimisese un bilet, dar îl păstrase mătușa Jeannette. Biata mătușa Jeannette! Își păzea nepotul de femeia fatală pe nume Suzanne Dawson!

La ora șapte, telefonul sună.

– Ce faci, Suzanne? întrebă Alan. Te sun de la hotel, după încă o zi de căutări zadarnice. Te-am căutat dimineață să te întreb dacă nu poți să vii cu mine dar mi s-a spus că nu poți să vorbești.

– Îmi pare rău, se scuză ea, hotărând să nu-l împovăreze cu detaliile accidentului ei.

Era cât pe ce să-i spună că o văzuse pe Jane la restaurant, dar nu voia să-i dea speranțe deșarte. Hotărî să mai facă o încercare de a afla care era secretul fetei. Poate chiar în ziua următoare... Era ocazia potrivită, pentru că Alan mergea din nou în Noile Teritorii, cu prietenul de la hotel.

Sun Yu-Ren îi aduse cina în cameră și zâmbi mulțumit atunci când reveni și văzuse cât mâncase. Nu se putu opri să se gândească la cele trei persoane care cinau în salon, fără ea. Probabil că, după masă, Raoul va pleca la club și o va conduce pe Sylvana acasă. Nu-i era greu să și-i imagineze împreună.

Era clar pentru toată lumea că Sylvana își căuta un soț. Cine era mai potrivit decât Raoul de Brécourt, un bărbat bogat, chipeș, atrăgător și amuzant?

Chinuită de asemenea gânduri, Suzanne nu reuși să adoarmă. Kla ora unsprezece și jumătate, întreaga casă era cufundată în liniște. După minute în șir în care se răsucise în pat, decise să se ridice din pat. Își puse un halat de mătase care se asorta cu cămașa de noapte și ieși pe terasă.

Era o noapte frumoasă, caldă, cu cerul înstelat. La un moment dat, își dădu seama că nu era singură pe terasă. Ascuns în întuneric din pricina faptului că purta haine negre, Raoul se apropie de ea cu pași mici, fără să se grăbească.

– Ce fantomă frumoasă! Și nici măcar nu e miezul nopții...

Privirea lui insistă pe chipul ei delicat, apoi coborî, mângâindu-i parcă silueta delicată, talia îngustă, coapsele subțiri. O mângâie pe păr, apoi pe obraz.

Suzanne era incapabilă să se miște, nevenindu-i să creadă că Raoul stătea în fața ei, îmbrăcat în pijama. Acum stătea în casă?

– Am crezut că stai la club, reuși ea să îngaime.

– Așa era, dar acum sunt aici. Te deranjează? o ironiză el.

– Ce s-a întâmplat? Te-au dat afară?

El râse ușor, dezvelindu-și dinții albi.

– Nu. Te miră?

Îi prinse din nou o șuviță de păr între degete.

– De ce aș fi? Știu că întotdeauna faci ceea ce-ți place, asta nu e o noutate.

– Nu? Atunci ce e nou? O blondă foarte drăguță, pe nume Suzanne Dawson?

Nu era sigură dacă râdea de ea. Făcu un pas înapoi, ca să se îndepărteze de el.

– Stai jos, o invită Raoul. Cum te simți?

Îi trase un scaun, iar ea se așeză, sprijinindu-se cu spatele pe tocul ușii.

– Mă simt bine, răspunse ea. Unde este Sylvana? Am crezut că a luat masa aici, în seara asta.

– Așa e, dar acum e acasă.

Făcu o scurtă pauză, apoi o întrebă:

– Cine e bărbatul care ți-a telefonat mai devreme?

Ea îi susținu privirea, încruntată, apoi se relaxă.

– Un bărbat pe care l-am cunoscut în avion. De ce?

El ridică din umeri, un gest tipic pentru el, și vorbi pe un ton dur:

– Aici nu e Londra! Hong Kong nu e un oraș potrivit pentru fetele frumoase, tinere și, mai ales, singure. Cine e tipul acesta? Are rude aici?

Ochii ei albaștri străluceau.

– N-ai nici un drept să-mi ceri socoteală despre prietenii mei! Nu e treaba ta ce fac, unde și cu cine!

El continuă, imperturbabil:

– Acest oraș nu e deloc potrivit pentru cunoștințele ocazionale. Câtă vreme locuiești în casa mea, mă simt responsabil pentru tine.

– Am crezut că aici sunt musafir, nu prizonieră într-o închisoare!

– Nu fi naivă! îi spuse el printre dinți. E spre bine tău. În viitor, o să aduci acasă toți prietenii pe care ți-i faci aici. Clar? Trebuie să fii protejată împotriva propriei persoane.

Suzanne strânse cu putere brațele scaunului.

– Dar ce te interesează pe tine? Nici măcar nu mai port numele tău! Vezi-ți de treaba ta și lasă-mă în pace!

– Poate că mă simt dator față de tatăl tău să am grijă de tine.

Se aplecă asupra ei și-și puse palmele peste palmele ei.

– În plus, nu uita ce ți-am spus! Ți-am promis că o să te întorci întreagă și nevătămată la Londra și am de gând să mă țin de promisiune.

Inima ei începu să bată mai repede și simțea că palmele ei o frigeau. Nu putea să-i reziste, dar încerca din toate puterile să nu-i arate ce efect avea asupra ei apropierea lui.

– Nu fi atât de șocată, draga mea. În cele din urmă, o să-mi fii recunoscătoare.

Suzanne se lăsă pe spate, încercând să se depărteze de el și să-și elibereze mâinile. El se ridică, își îndreptă trupul și-și vârî mâinile în buzunare.

– Mulțumesc. Presupun că ar trebui să mă simt extrem de onorată că-ți faci timp pentru mine.

El zâmbi.

– Vreau să clarific ceva ce am spus mai devreme. Am spus că sunt liber să fac ce vreau, dar acest lucru nu e în întregime adevărat. În ultimii doi ani, am înțeles că devenisem prizonierul muncii mele. Din acest motiv, nu puteam să-mi trăiesc viața așa cum voiam, nu puteam să-mi împlinesc visurile. Acum, când știu care-mi sunt prioritățile, am decis să fac schimbări majore. Am de gând să fac toate acele lucruri pentru care merită să trăiești. N-ar rost să-ți explic despre ce e vorba, pentru că nu te interesează!

Ea ar fi vrut să strige că voia să afle, că o interesa, dar știa că nu putea face acest lucru.

– Are vreo legătură cu decizia unchiului Philippe de a se pensiona? Știu că mătușa își dorește foarte mult ca unchiul să renunțe la companie. Îi e foarte greu fără el.

– Am discutat despre asta și cred că am ajuns la un rezultat mulțumitor pentru ambele părți.

– Adică o să renunțați amândoi la companie?!

– Nu chiar. O să supraveghem afacerea, dar o să ne concentrăm mai mult asupra familiei. În momentul ăsta, nu are cine să ducă numele familiei mai departe și vreau să remediez această problemă cât mai repede.

– Adică... vrei să întemeiezi o familie?

Ar fi vrut să întrebe dacă se gândea la Sylvana, dar nu îndrăznea.

– Sigur că da. Tu ce planuri ai pentru vitor?

– Învăț să trăiesc momentul și să nu-mi fac prea multe planuri, se grăbi ea să răspundă.

El izbucni în râs.

– Acesta e un răspuns de oameni bătrâni! Te-ai gândit să te recăsătorești?

Cu un calm incredibil, ea răspunse:

– Nu.

El o privi insistent, așteptând să continue.

– Nu vreau să discut despre acest subiect, încercă ea să pună punct.

– Să înțeleg că nu vrei să discuți cu mine? Are vreo legătură cu bărbatul pe care l-ai întâlnit în avion?

Suzanne simți că era pe cale să se dea de gol.

– Te rog să mă scuzi, aș vrea să mă duc la culcare.

– Te simți bine? Te mai doare capul?

Degetele lui lungi se odihniră câteva clipe pe fruntea ei, încercând să-și dea seama dacă avea temperatură. Se ridică și încercă să intre în casă, dar el se așeză în cadrul ușii.

– Te simți bine? repetă Raoul.

O luă de mână.

– Ești rece. Ai grijă să nu răcești!

– Încetează! Nu sunt un copil! Știu să-mi port și singură de grijă!

Înghiți cu greu și-și stăpâni impulsul de a se cuibări la pieptul lui lat.

– Te rog să mă lași în pace! Nu suport să mă atingi!

El făcu un pas în lateral, iar Suzanne fugi către camera ei. Se prăbuși pe pat suspinând. Raoul avea de gând să se însoare cu Sylvana și să întemeieze o familie.

Viața ei avea să fie foarte goală fără el.

Capitolul 7

Suzanne nu mai fu nevoită să caute restaurantul unde lucra Jane.

A doua zi, Sun Yu-Ren îi aduse micul dejun în cameră. Pofta de mâncare îi revenise și se simțea mult mai bine. Se îmbrăcă, își perie părul și se machie abia vizibil, apoi coborî. Ieși pe terasă, unde îl găsi pe Raoul vorbind cu o tânără brunetă, suplă, cu picioare lungi. Jane!

Cei doi discutau și râdeau, ca și când ar fi fost cunoștințe vechi, iar Suzanne se gândi că Raoul arăta foarte bine în acea dimineață.

– Ai un musafir, îi spuse Raoul fără nici o altă introducere. Domnișoara Jane Owen. O să vă las singure.

– Bună dimineața.

Suzanne se așeză într-un scaun, în fața tinerei, și așteptă.

– Probabil te întrebi ce caut aici, zâmbi Jane. Te rog să mă scuzi că am venit atât de devreme, dar trebuia să vorbesc cu tine.

– Mă bucur că ai venit. Am încercat să te caut la restaurant, dar n-am reținut drumul până acolo și nici numele localului.

– Te rog să mă ierți, dar... n-am știut ce legătură aveai cu Alan.

Jane își aprinse o țigară, iar Suzanne observă brățara de aur de pe mâna stângă. Era o bijuterie scumpă, așa cum nu s-ar fi așteptat să vadă la o dansatoare. La fel ca și parfumul pe care-l simțise de când ieșise pe terasă.

– Ce te-a făcut să vii să mă vezi? întrebă Suzanne, intrigată de tânăra din fața ei.

– V-am urmărit când ați plecat de la restaurant, în acea zi. Era cât pe ce să mă dau de gol! Am vrut să vin de mai multe ori, dar n-am avut curaj. Problema era că nu știam dacă pot să am încredere în tine.

– Poți să ai încredere, zâmbi ea.

Jane oftă ușurată.

– Mulțumesc. Păreai atât de drăguță și amabilă, încât... eram sigură că pot să discut deschis cu tine. Nu știu cât de multe ți-a spus Alan, dar am venit în Hong Kong ca să-l văd. Presupun că știi că n-am reușit să ne întâlnim.

Suzanne încuviință.

– Lucrurile s-au precipitat. Prietena mea Carol s-a căsătorit cu un asiatic foarte bogat, iar eu am rămas cu ei, chiar dacă fetele din trupă au plecat. Am stat în casa lor cât au fost plecați în luna de miere. Cât am stat acolo, m-am obișnuit cu traiul luxos și comfortabil. Brățara aceasta am primit-o în dar de la Carol, iar ceasul l-am primit la nunta lor, când am fost domnișoară de onoare. Tot de la ea am și foarte multe haine.

Când s-au întors din luna de miere, m-am angajat la restaurantul unde m-ai văzut. Îți sunt foarte recunoscătoare că nu i-ai spus nimic lui Alan. Aveam nevoie de timp, ca să mă gândesc bine la ce aveam de făcut.

Suzanne se gândi câteva clipe.

– După părerea mea, nu este nici o problemă, spuse ea sec. Îl iubești pe Alan suficient de mult ca să te căsătorești cu el sau nu?

Jane își stinse țigara în scrumieră.

– Judecând după modul în care arăți și vorbești, e foarte clar că n-ai fost niciodată săracă. Cu adevărat săracă! Eu am fost și te rog să mă crezi că nu e ușor. Acum am văzut ce înseamnă să fii bogat, dar nu pot să neg că încă țin la Alan. Poate am fi avut o viață bună împreună, dar acum mă întreb dacă mai avem.

– Dar Alan ar putea să-și recapete vederea, insistă Suzanne. Te-ai căsători cu el, dacă și-ar reveni complet?

– Nu știu. Sincer, nu știu!

Jane își acoperi fața cu palmele, deznădăjduită. Suzanne o privi neputincioasă. Oare îl ajuta pe Alan dacă juca rolul lui Cupidon sau ar fi fost mai bine să nu se amestece? Jane era cu adevărat o materialistă, așa cum lăsa să se înțeleagă?

Suzanne se decise să se convingă.

– Spune-mi, prietena ta s-a căsătorit pentru bani?

Jane fu șocată de întrebare.

– Dumnezeule, nu! Soțul lui Carol e un bărbat minunat și se iubesc foarte mult. E chipeș, plin de farmec... Într-un fel, seamănă cu bărbatul care tocmai a plecat. E francez?

Suzanne zâmbi.

– Raoul? Pe jumătate.

– Arată foarte bine, râse Jane. M-aș putea îndrăgosti de el foarte ușor și nici măcar nu știu cum îl cheamă. M-a văzut când am venit și m-a întrebat pe cine caut. I-am spus că vreau să vorbesc cu o tânără blondă foarte drăguță. Ești franțuzoaică? Am auzit că ți-a spus Suzanne.

Ea clătină din cap.

– De fapt, mă numesc Susan. Dar mamei îi plăcea mai mult Suzanne.

– Și numele de familie?

– Dawson.

– Și pe tipul acela, Raoul?

– Raoul de Brécourt.

Jane păru impresionată.

– E căsătorit?

– Nu.

Tânăra era de-a dreptul încântată.

– Pun pariu că e bogat. Are aerul unui bărbat plin de bani. Nu vreau să par indiscretă, dar recunosc că sunt curioasă. Sunteți logodiți?

– Nu, și nici nu există pericolul să se întâmple așa ceva. Am venit aici la invitația mătușii lui.

– Ce norocoasă ești! oftă Jane. Doar n-o să fii fraieră să-l lași să-ți scape!

Suzanne izbucni în râs.

– Nu m-ai întrebat cum l-am cunoscut pe Alan. Am venit în Hong Kong cu același avion, după care ne-am întâlnit întâmplător în oraș. Cred că eu un tânăr foarte cumsecade. Și

foarte curajos, dacă a venit până aici, în situația lui. E foarte îngrijorat din cauza ta. Te iubește foarte mult și o să sufere atunci când o să-i spui adevărul.

– Dar nu trebuie să-i spun.

– Ba da, Jane! spuse Suzanne, pe un ton sever. Știi unde este astăzi? A plecat cu un prieten să te caute. Te-a căutat în fiecare zi, fără încetare.

– Trebuie să fiu sigură de sentimentele mele înainte să vorbesc cu el! spuse Jane, ridicând tonul. Mă înțelegi, nu?

– Cred că da, îi zâmbi Suzanne. E o situație complicată, dar nu uita că Alan te iubește.

Tânăra oftă.

– Știu. Tocmai de aceea e atât de dificil. Știai că a plecat din spital înainte de a-și face o operație la ochi, ca să vină după mine?

– Vrei să spui că putea să se opereze și a plecat înainte de a face acest lucru?

– Da.

– În cazul ăsta, de ce nu-i faci jocul? îi sugeră Suzanne. Așteaptă până se operează, după care poți să-i spui că nu crezi că vrei să te măriți cu el.

– Și ce fac dacă operația nu reușește?

Suzanne zâmbi.

– Nu cred că trebuie să-ți faci griji din pricina asta. Alan e un bărbat mândru. Crezi că ar accepta să faci un asemenea sacrificiu și să stai tot restul vieții lângă un bărbat orb?

Jane se gândi câteva clipe.

– Mulțumesc. Cred că așa e cel mai bine... Alan e un bărbat foarte mândru și foarte încăpățânat. Până va face operația, o să-mi dau seama ce vreau să fac.

Brusc, tensiunea dintre ele se risipi și schimbară subiectul. Începură să vorbească despre Hong Kong, un oraș pe care amândouă îl considerau minunat.

Jane tocmai se pregătea să plece, când Raoul ieși din casă cu o servietă în mână.

– Pot să te conduc în oraș? se oferi el, zâmbindu-i tinerei musafire.

– Sigur, acceptă ea, încântată. Dacă nu vă abateți prea mult de la drumul dumneavoastră...

Se întoarse către Suzanne și, sub impulsul momentului, o sărută pe obraz.

– La revedere și mulțumesc pentru tot!

Suzanne o urmări intrând în mașină și zâmbi amar. Ce o determina pe Jane să aibă un asemenea comportament? Oare o invidia pe prietena ei și voia să aibă parte de o căsnicie asemănătoare? Era in stare să facă orice pentru bani? Poate că era interesată de Raoul și credea că banii aduc fericirea.

Suzanne l-ar fi urmat pe Raoul oriunde în lume, chiar dacă nu ar fi avut nici o para chioară. Important era s-o iubească! Dar el n-o iubea... Și dacă ar fi iubit-o vreodată, ea fusese cea care ucisese acea dragoste. Nu va ști niciodată care era adevărul.

Mătușa Jeannette ieși pe terasă.

– Cum te simți în dimineața asta? Te mai doare capul?

– Mai bine, mulțumesc. Raoul tocmai a plecat

– Știu. M-am trezit cam târziu în dimineața asta, recunoscu mătușa.

Suzanne observă că era cam palidă și se alarmă.

– Nu te simți bine?

Se apropie de Jeannette și o conduse către un scaun.

– Am impresia că ești cam palidă.

– Probabil din cauza căldurii, spuse mătușa. Mi se întâmplă foarte rar să am dureri de cap și atunci apelez la doctoria minune pe care o face Sun Yu-Ren. Poate ar fi bine să-i spun s-o prepare, dar mai târziu.

– De ce nu acum? Sau poate preferi să chemăm doctorul! Dacă Raoul ar fi aici, ar telefona imediat medicului!

– Ești la fel de prăpăstioasă ca el, zâmbi mătușa și o bătu ușor pe mână. O să vorbesc cu Sun Yu-Ren, după care o să mă duc înapoi în camera mea.

Suzanne stătu alături de ea, având grijă să nu-i lipsească nimic. La un moment dat, Jeannette se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii măriți.

– Dumnezeule! Am uitat că trebuie să luăm prânzul cu Sylvana! Întotdeauna iau masa la ea în această zi a săptămânii și i-am promis că astăzi te iau și pe tine.

Suzanne îi sugeră să-i telefonzeze Sylvanei și să-i explice că nu se simțea bine, dar mătușa refuză.

– Probabil că acum este la coafor, ca în fiecare dimineață. În plus, sunt sigură că s-a chinuit foarte mult ca să prepare masa și nu putem s-o dezamăgim.

– Adică, ar trebui să mă duc eu?! Dar nu pot să te las singură când ești bolnavă!

– Nu sunt bolnavă, protestă mătușa. Du-te și prezintă-i scuzele mele.

Suzanne nu avu de ales și, exact la ora douăsprezece, sună la ușa Sylvanei, dar descoperi că nu era nimeni acasă. Menajera tocmai pleca atunci când ea intră în curte și-i spuse că Sylvana plecase în oraș și avea să se întoarcă spre seară.

Suzannei nu-i venea să creadă că cineva putea uita de o întâlnire stabilită cu un prieten foarte apropiat. Se hotărî să mai rămână în oraș câteva ore și să facă niște cumpărături. Mătușa Jeannette o rugase să-i aducă anumite lucruri și avea nevoie de câte ceva și pentru ea.

Luă prânzul în oraș, făcu toate cumpărăturile și se îndrepta spre stația de tramvai când o mașină elegantă opri lângă ea.

– Urcă! auzi vocea lui Raoul.

O ajută să pună pachetele pe bancheta din spate, apoi o cercetă cu interes. Privirea lui îi mângâie genele lungi, obrajii albi, acum ușor îmbujorați, brațele subțiri și talia de viespe, apoi se fixă pe ochii ei albaștri.

– Uitasem cât de albaștri sunt ochii tăi, îi spuse el. Iar rochia asta îți vine foarte bine și-ți scoate în evidență părul auriu. Cum te mai simți?

– Bine, mulțumesc.

Nu era în largul ei și ar fi vrut ca Raoul să renunțe la tonul superior și ușor ironic cu care i se adresa.

– Nu ți-ar fi stricat încă o zi de odihnă. De ce a fost cazul să umbli prin oraș, cu brațele pline de cumpărături? Nu mai puteai aștepta o zi? Și de ce ești singură?

Porni mașina și-și îndreptă atenția asupra traficului. Suzanne îi privi profilul dur și fu gata să-i spună că majoritatea pachetelor erau pentru mătușa Jeannette.

Dar se auzi spunând:

– Știi cum sunt fetele! Mă simt norocoasă că pot să-mi cumpăr singură ce vreau și când vreau!

– Vrei să spui că eu te-am ținut din scurt în privința banilor? De ce n-ai folosit banii care ți-au revenit după divorț?

– Ți-am spus de la început că n-o să-i folosesc.

El oftă prelung.

– Dacă mă gândesc bine, îmi dau seama că am fost prea îngăduitor cu tine. Ar fi trebuit să-ți trag o mamă de bătaie, cel puțin de două ori pe zi. Așa îmi trebuie dacă am fost un bărbat bine crescut!

Suzanne se sufocă de indignare.

– Ce mai contează? Acum o să știi cum să te porți cu viitoarea ta soție, dacă nu se ridică la nivelul așteptărilor tale. Dar nu uita că tu ai avut un avantaj față de mine – știai mai multe despre femei decât știam eu despre bărbați.

– Dar ai avut timp să înveți, spuse el, sec.

Suzanne ar fi vrut să-i spună că învățase prea târziu, dar nu voia că continue acea discuție. Consideră că era mai sigur să schimbe subiectul:

– Mătușa Jeannette nu a ieșit azi din casă. Cred că e nefericită din cauză că unchiul Philippe stă prea mult timp departe de casă.

– Ți-a spus ea asta?

– Nu explicit, dar pot să citesc printre rânduri.

– Serios? Și despre mine ce ai aflat? Dacă-mi amintesc bine, aveai instincte foarte bune.

Suzanne se înfioră.

– Pentru cineva care uitase ce culoare au ochii mei, ai o memorie de admirat! se răsti ea.

– Așa e, recunoscu Raoul. E uimitor cât de multe lucruri îți amintești atunci când te gândești la o dragoste apusă.

Ea simți că îi împlântase un cuțit în inimă.

– Să... revenim... la mătușa Jeannette.

– Nu e cazul să-ți faci griji din pricina asta. Până la sfârșitul anului, în familia noastră vor avea loc câteva schimbări importante.

Suzanne tăcu, înțelegând că i se cerea foarte clar să nu avea de ce să se amestece în problemele familiei de Brécourt. Nu mai făcea parte din acea familie!

Spre ușurarea ei, mătușa Jeannette veni să-i întâmpine atunci când ajunseră acasă. Nu mai era cazul s-o întrebe dacă-i dispăruse durerea de cap, pentru că arăta foarte bine și nu mai era palidă.

– Am făcut toate cumpărăturile și m-am întâlnit cu Raoul care m-a adus acasă, spuse suzanne. Văd că te simți mai bine.

– Mult mai bine. Cum a fost în oraș?

– Foarte bine. Ne vedem mai târziu!

Suzanne urcă în camera ei cu mintea plină de întrebări. Dacă Raoul se hotărâse să se însoare până la sfârșitul anului, era evident că o alesese pe Sylvana. Ar fi vrut să fie fericiți, dar nu putea să ignore durerea care o încerca atunci când se gândea la cei doi.

Când coborî la cină, Suzanne era mult mai calmă. Știa că trebuie să se opună tuturor emoțiilor pe care simpla prezență a lui Raoul le declanșa. Îl iubea, dar dragostea ei nu era împărtășită și nu putea să schimbe această stare de fapt.

Coborî în salon și descoperi cu teamă că mătușa Jeannette nu coborâse încă. Raoul era la bar și o țintui cu privirea.

– Suzanne sosește la timp! Nu-mi vine să cred. Ia loc, dă-mi voie să-ți torn ceva de băut.

– Mulțumesc.

– Cum te simți? Când te-am văzut în oraș, am avut impresia că ești gata să explodezi.

Veni lângă ea și-i dădu un pahar. Mâna ei tremura, dar fu mulțumită că nu vărsă nici o picătură.

– Bine. Mulțumesc că m-ai adus acasă.

Tonul ei nepăsător sugera că s-ar fi descurcat și fără ajutorul lui, iar Raoul ridică o sprânceană, întrebător.

– Viața la Hong Kong îți priește, spuse el, privind-o într-un fel care o înnebunea. Arăți mult mai bine!

Suzanne privi insistent paharul de cristal, ca și când acolo erau ascunse toate răspunsurile la întrebările din inima ei.

– Mulțumesc.

Raoul se așeză pe un scaun lângă ea și-și întinse picioarele lungi.

– Te-ai mai gândit la propunerea mea de a-l invita pe prietenul tău aici?

– Nu, răspunse ea scurt.

– De ce?

Suzanne deveni și mai încordată.

– Înțeleg că te referi la Alan.

– Da. Mai există și alții?

– Alți bărbați? Zeci!

El nu păru impresionat.

– Atunci, invită-i pe toți. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine!

Îi aruncă o privire dură. Spre norocul ei, mătușa Jeannette intră în cameră. Era foarte elegantă, într-o rochie gri de mătase. În comparație cu ea, Suzanne se simțea o copilă și-și dori să ajungă la fel de sofisticată.

Mătușa acceptă un pahar de la Raoul, apoi se întoarse către Suzanne.

– Ei, draga mea? Cum a fost prânzul cu Sylvana? Recunosc că am fost dezamăgită că nu mi-a telefonat.

Ea se mișcă neliniștită în scaun.

– Nu am luat prânzul cu Sylvana.

Jeannette ridică sprâncenele, mirată, în vreme ce Raoul se lăsă pe spate în scaun și zâmbi drăcește.

– O faci să se simtă prost! Probabil că a luat masa cu prietenul ei...

Ea îi aruncă o privire tăioasă, apoi explică:

– Nu era nimeni acasă. Menajera tocmai pleca și mi-a spus că Sylvana ieșise deja în oraș.

Mătușei nu-i venea să creadă ce auzea.

– Nu înțeleg nimic! Întotdeauna luăm prânzul împreună în această zi a săptămânii. Cum a putut să uite?

Raoul interveni pe un ton netru:

– Sylvana a luat prânzul cu mine astăzi. Tocmai mă duceam la masă când m-am întâlnit cu ea. Am avut impresia că era

singură, așa că am invitat-o să stea cu mine. Îmi pare rău dacă v-am stricat planurile, dar asta e. Sunt sigur că Sylvana are o explicație.

Suzanne putea să și-o imagineze foarte ușor pe Sylvana plutind prin cameră și zâmbindu-i cu căldură mătușii: „Am uitat complet ce zi a săptămânii este. Te rog să mă ierți, cara Jeannette!”.

Sylvana își schimbase planurile din motive doar de ea știute. Poate fusese doar o toană... Dar era clar că mătușa Jeannette era foarte nemulțumită.

Seara trecu într-un mod foarte plăcut. La un moment dat, Suzanne și Raoul rămaseră singuri, deoarece Jeannette se duse în birou pentru a vorbi la telefon, ca în fiecare seară, cu soțul ei.

Raoul fu cel care rupse tăcerea:

– De ce nu mi-ai spus despre starea mătușii, atunci când ne-am întâlnit în oraș?

– Pentru că n-a vrut să ne agităm din cauza asta, răspunse ea, distant. Și eu am fost îngrijorată, dacă-ți aduci aminte. Eram sigură că durerea ei de cap are un motiv clar.

– Bine, accept explicația asta. Dar de ce n-ai spus că n-ai găsit-o acasă pe Sylvana? Dacă mătușa nu te-ar fi întrebat direct, ai fi păstrat tăcerea. De ce?

– Poate am crezut că Sylvana are un motiv foarte bun pentru care procedează așa.

– Nu te-ai gândit să te întorci imediat acasă, în loc să cutreieri singură prin oraș?

– Aveam câteva cumpărături de făcut.

Tonul lui deveni mai dur.

– Aha! Majoritatea pentru altcineva, nu? De ce nu m-ai corectat atunci când te-am acuzat că ți-ai cumpărat prea multe lucruri de care nu aveai nepărată nevoie?

– De ce aș fi făcut-o, de vreme ce tu erai hotărât să crezi ce e mai rău despre mine?

– Mă bazez pe ceea ce știu personal! preciză el, tăios.

Ea ezită o clipă.

– Cred că meritam să spui asta. Dar nu mă interesează ce crezi despre mine! Am venit aici la invitația mătușii Jeannette. Dacă aș fi știut că ești aici, n-aș fi venit nici într-un milion de ani!

– Dar ai venit, iar acum sunt responsabil pentru tine.

– Spui întruna asta, dar te înșeli. Nimeni nu e responsabil pentru mine.

El deveni extrem de serios.

– Umbli prea mult prin Hong Kong de una singură.

Ea îl țintui cu o privire albastră ca seninul cerului.

– Dacă-i spui ceva mătușii, jur că plec de aici cu primul avion! îl amenință ea.

– Să înțeleg că nu vrei s-o superi? o ironiză el.

– Sigur că nu vreau. Dar, dacă mă gândesc bine, s-ar putea ca și prezența mea aici s-o supere.

El se încruntă.

– De ce spui asta?

Suzanne își feri privirea.

– Din cauza... din cauza căsătoriei tale.

– Nu sunt sigur că înțeleg.

– Ce anume nu înțelegi? se auzi vocea mătușii Jeannette, intrată pe nesimțite în cameră.

Se uită către Suzanne și-i zâmbi.

– Te caută cineva la telefon, *chérie*. Din câte am înțeles, se numește Alan Edge.

– Mulțumesc.

Se grăbi să iasă din salon, bucuroasă că putea să scape de întrebările sâcâietoare ale lui Raoul.

Extrem de fericit, Alan îi povesti că o găsise pe Jane. Era clar că nu știa că cele două femei se întâlniseră, așa că nu menționă nici ea acest amănunt. O invită la cină în seara următoare, împreună cu prietenul de la hotel care-i fusese de mare ajutor, iar ea acceptă bucuroasă. Stabiliră să vină s-o ia la ora șapte, după care Suzanne puse receptorul în furcă și vru să se întoarcă în salon.

Raoul se întreptă spre ea cu pași mari.

– Ești pur și simplu radioasă! comentă el cu ironie. Ce să înțeleg că se întâmplă cu voi? Îți face curte și e pe cale să te ceară în căsătorie?

Ea încercă să scape de privirea lui insistentă.

– Spune-mi tu, de vreme ce pari să știi atâtea despre mine!

După o scurtă pauză, el continuă:

– Ar trebui să-mi cer scuze pentru modul în care ți-am vorbit. La urma urmei, fiecare are viața lui! Vrei să ne plimbăm puțin prin grădină?

Suzanne se sperie, știind că i va fi imposibil să stea lângă el în acea noapte caldă, sub lumina stelelor.

– Mătușa Jeannette..., începu ea timid.

– S-a retras în camera ei, completă Raoul.

Acceptă inevitabilul și ieși alături de el în grădină. În minte îi reveneau imagini frumoase din trecut, din perioada în care fuseseră căsătoriți și știu că, dacă o va lua în brațe, nu-i va putea rezista.

– Bărbatul acesta, Alan... Ești îndrăgostită de el?

– E treaba mea, nu crezi? Oricum, abia l-am cunoscut.

– Nu asta te-am întrebat, punctă el. Timpul nu are nici o importanță atunci când e vorba de dragoste. Când doi oameni se întâlnesc, apare atracția fizică, iubirea... spune-i cum vrei.

– Vorbești din experiență?

– Mă întrebi dacă am fost îndrăgostit? întrebă el pe un ton grav. Sunt anumite lucruri pe care un bărbat nu le dezvăluie în fața nimănui. Poate doar în fața celei pe care o iubește cel mai mult pe lume. Vreau să fii fericită. Asta nu-i destul?

Rațiunea îi spunea că era bine să creadă că-l iubea pe Alan, dar inima ei... Mai bine să nu afle niciodată ce-i spunea inima! Brusc, din pricina tensiunii prea mari, începu să râdă isteric.

– Ești foarte amuzant în seara asta! Ai uitat că suntem divorțați?

– Nu pot să uit așa ceva când ești lângă mine, răspunse el șoptit. Te-am rugat să ieșim în grădină pentru că voiam să discutăm.

– Despre ce? Nu avem despre ce să vorbim Raoul!

– Eu sunt de altă părere. Ești o femeie tânără, care-și petrece mare parte a timpului singură prin Hong Kong, și te aștepți ca eu să nu fac nimic? Chiar dacă nu-ți vine să crezi, să știi că viitorul tău e important pentru... noi.

Suzanne se încordă. Ultimul cuvânt o includea și pe Sylvana? Și de ce ezitase înainte să-l rostească? Îl privi cu atenție și avu impresia că era îngrijorat, dar nu știa care ar fi putut să fie cauza. Mătușa Jeannette? Nu, urma să îndrepte lucrurile în acea direcție,. Atunci nu rămânea decât Sylvana.

– Nu știu de ce îți faci atâtea griji pentru mine. Pot să-mi port de grijă și singură.

– Știi de ce mi-am dorit foarte mult să vii în vizită la mătușa Jeannette?

Continuă fără să-i aștepte răspunsul:

– Pentru că am dorit ca noi doi să fim mai apropiați. Am crezut că o să simți cu adevărat că faci parte din familia asta. Dar nu înseamnă nimic pentru tine, nu-i așa?

– Sper că nu crezi că aștept ceva de la tine pentru simplul motiv că am fost căsătoriți la un moment dat. Relația noastră s-a terminat, Raoul. Amândoi știm acest lucru. Întoarce-te la Parisul tău și la bucătăria franțuzească. Sau poate te interesează mai mult Sylvana și mâncarea italienească...

Era pe cale să-și piardă cumpătul și știu că, dacă nu va pleca din grădină cât mai repede, se va prăbuși suspinând la pieptul lui.

Se răsuci pe călcâie și intră în fugă în casă.

Capitolul 8

Suzanne coborî la micul dejun și descoperi că Raoul plecase deja. Lângă farfuria ei erau două scrisori din Anglia. Prima era de la avocatul ei, care o anunța că trimisese, în numele ei, un cec către o organizație umanitară. Cea de-a doua fusese scrisă de unchiul Philippe. Pe plic erau ștampile din mai multe țări, semn că scrisoarea străbătuse cale lungă până ajunsese la destinatar. Când o deschise, își dădu seama că scrisoarea fusese scrisă în urmă cu un an, când se aflase în Londra cu afaceri. Unchiul își exprima regretul față de moartea tatălui ei și o asigura de tot ajutorul lui, pe viitor. Spera că mătușa Jeannette o invitase deja la ea și o încurajă pe Suzanne să accepte acea invitație.

Ea își dădu seama că, în tot timpul cât fusese în străinătate, simțise lipsa unor astfel de mesaje din partea unchiului Philippe și a mătușii Jeannette.

– Philippe ține foarte mult la tine, draga mea, spuse mătușa după ce văzu scrisoarea. Ar fi trebuit să ne anunți că pleci în străinătate și să ne dai adresa. Nimeni n-a știut unde erai după moartea tatălui tău.

Suzanne simți nevoia să-și descarce sufletul, așa încât îi povesti mătușii despre boala tatălui său, despre greutățile pe care fusese obligată să le înfrunte când rămăsese singură, despre dorința de a pleca cât mai departe, ca să-și pună gândurile în ordine. Nu îndrăzni să meargă mai departe cu dezvăluirile, pentru că nu era sigură că nu-i va spune lui Raoul.

Jeannette o ascultă cu compasiune și-și dădu seama că Suzanne trecuse prin cea mai grea perioadă a vieții ei fără să aibă pe nimeni alături. Ar fi avut nevoie de cineva care să-i alunge temerile și îndoielile, care s-o încurajeze și să-i spună că totul va fi bine.

Acum, însă, voia că Suzanne să-și urmeze propriul drum în viață, departe de Raoul. Ținea la Suzanne și o aprecia foarte mult pentru evoluția ei din ultimii ani, dar văzuse cât de mult suferise Raoul din pricina divorțului și nu voia ca acea experiență nefercită să se repete.

– Ți-ai făcut planuri pentru viitor? întrebă ea, pe un ton blând.

Pe Suzanne o duru această întrebare. Oare mătușa Jeannette voia să scape atât de repede de ea? Nu apucă să răspundă, pentru că se auzi o mașină oprind în fața casei.

Sylvana se apropie de ele, surâzătoare ca de obicei.

– *Cara* Jeannette! Te rog să mă scuzi că te deranjez atât de devreme, dar trebuia să-mi cer scuze pentru purtarea mea de ieri. Nu-mi vine să cred că am uitat tocmai de ziua în care trebuia să ne vedem! Dacă ai ști cu câtă nerăbdare aștept întâlnirea noastră… Dar uite că am uitat și numai Raoul e de vină pentru asta!

Râse larg, ca și când ar fi spus un lucru extrem de amuzant.

– N-am putut să refuz invitația lui la masă!

– De ce nu? se pomeni Suzanne întrebând.

– De ce nu?! repetă Sylvana extrem de uimită, întorcându-se spre ea. Încă n-am întâlnit nici o femeie capabilă să reziste farmecului lui Raoul!

Zâmbetul ei deveni sfios.

– În plus, aveam ceva de discutat. Raoul mă ajută să iau câteva decizii de afaceri.

– Te scuz, Sylvana, zâmbi Jeannette. Cea care a avut de suferit din pricina omisiunii tale a fost Suzanne. Eu n-am mers cu ea pentru că nu m-am simțit prea bine.

– Jeannette! Și eu n-am știut nimic? Cum îți e acum, *mia cara*? Sper că nu ești bolnavă!

Suzanne simți nevoia să intervină.

– Mătușa Jeannette a avut o migrenă, nimic mai mult. Eu trebuia să ies oricum în oraș, să fac niște cumpărături. Nu-ți face griji! Te iert și eu.

Sylvana zâmbi și se întoarse către Jeannette.

– Nu-i așa că e o scumpă? Ce norocoasă sunt că am două prietene absolut grozave!

– Suzanne nu e genul care să țină supărare, spuse Jeannette.

– Mă bucur să aflu asta. M-ar fi durut foarte mult dacă n-am fi fost prietene!

Se aplecă și o sărută pe obraz.

– Trebuie să mă revanșez.

Jeannette zâmbi.

– Pentru început, ai putea să ieși în oraș cu Suzanne. Eu am câteva întâlniri foarte importante.

Sylvana păru încântată, iar Jeannette adăugă:

– Raoul a insistat ca micuța să nu iasă în oraș singură. Te rog să ai grijă de ea și s-o aduci înapoi!

În acel moment, Suzanne înțelese că Raoul și mătușa discutaseră despre ea. Acum, întrebarea referitoare la planurile ei de viitor avea o importanță și mai mare.

– Să mergem, Suzanne, o îndemnă Sylvana. N-o să mai bem ceai chinezesc, ci cafea! O să bârfim, o să mergem prin magazine, o să mâncăm într-un restaurant elegant...

– Cu specific italian? întrebă Suzanne.

– Sigur!

Suzanne petrecu o zi minunată și-și dădu seama că orice bărbat ar fi fost captivat de tânăra exuberantă, mereu cu zâmbetul pe buze. Raoul n-avusese nici o șansă!

Ajunse acasă în cursul după-amiezii și începu să se pregătească pentru întâlnirea cu Jane, Alan și prietenul acestuia. Sylvana o convinsese să cumpere o rochie neagră, cu dungi gri și albe, iar mătușa era nerăbdătoare s-o vadă.

– Abia aștept să te îmbraci cu ea! Cred că îți vine grozav! Culoarea este foarte potrivită pentru părul tău blond.

Jeannette se gândi că, dacă Raoul ar vedea-o pe fosta lui soție îmbrăcată așa, i-ar fi greu să n-o ia în brațe și să n-o sărute. Părul, buzele, talia... Era cu adevărat o femeie fatală, iar el – un bărbat adevărat!

Când Suzanne plecă, mătușa privi în urma ei cu un amestec de ușurare și neliniște.

Suzanne, în schimb, era suficient de tânără ca să dea deoparte toate grijile și gândurile depresive și se hotărî să se distreze.

Prietenul lui Alan, un tânăr roșcovan foarte atrăgător, o plăcu din prima clipă.

– Alan, trebuia să mă avertizezi! exclamă el când o văzu. De ce nu mi-ai spus că ascunzi o asemenea comoară? eu sunt Leroy Stone. Prietenii îmi spun Lee.

– Eu sunt Suzanne Dawson. Prietenii îmi spun Suzanne.

Rămase cu ochii la ea preț de câteva secunde, până când se auzi vocea lui Jane, de pe bancheta din spate:

– Nu crezi că ar trebui să pornești, Lee?

Toți izbucniră în râs. Seara se dovedi un succes, cu toate ingredientele necesare – cină, dans, bună-dispoziție. Era prima și ultima dată când ieșeau împreună, pentru că a doua zi permisia lui Lee se încheia și se întorcea pe vas, iar Alan și Jane plecau acasă.

La întoarcere, Lee ieși din mașină și o conduse până la ușa de la intrare. Fără să-și dea seama, Suzanne compară mersul greoi al lui Lee cu pașii eleganți, ușori ai lui Raoul. Avea un farmec înnăscut, iar ea știa că nu va mai cunoaște pe nimeni care să poată să-l egaleze.

În casă era lumină, dar nu părea să fie cineva în grădină sau pe terasă.

– A fost una din cele mai frumoase seri din viața mea. M-am distrat de minune!

– Și eu, recunoscu Suzanne. Dar să nu-mi faci propuneri la lumina lunii!

Începu să râdă și-l atinse ușor pe braț.

– Arăți de parcă te pregătești să mă ceri de nevastă!

Suzanne simțise că Lee era extrem de atras de ea, poate chiar se îndrăgostise.

– Cum de ai ghicit? Nu poți să te superi pe mine că încerc, nu-i așa? Știu că nu ești de nasul meu, dar m-am îndrăgostit până peste cap. Poate ai vrea să ne scriem...

Suzanne clătină din cap.

– Îmi pare rău. Cred că ar fi mai bine să ne oprim aici și să păstrăm amintirea acestei seri.

Era atât de abătut, încât ea se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

Intră în vârful picioarelor în casă și văzu că ușa dinspre terasă era deschisă. Oare era cineva acolo? Își adună tot curajul și intră în salonul întunecat. Brusc, se simți prinsă într-o strânsoare de oțel.

– Dă-mi drumul! strigă ea.

– Ușurel! auzi ea vocea binecunoscută a lui Raoul. Nu-ți fac nimic!

O răsuci cu fața la el, iar Suzanne își ridică privirea către el.

– Cum îndrăznești?! M-ai speriat de moarte! Dă-mi drumul imediat!

– Cred că ar fi mai bine să te așezi, îi sugeră Raoul. Am să-ți aduc ceva de băut.

– Nu... nu vreau să... să stau jos, se bâlbâi ea. Vreau să mă duc la culcare.

Strânsoarea lui deveni mai puternică.

– Stai jos!

O împinse într-un scaun, iar ea nu putu să se opună.

– Am crezut că ești plecat, încercă ea să lămurească lucrurile.

– M-am întors acum o oră.

Îi turnă o băutură într-o ceașcă, apoi i-o dădu.

– Bea asta. Ai grijă, e fierbinte.

Ea îl privi cu neîncredere.

– Hai, o băutură fierbine o să-ți facă bine. Sunt sigur că e bun... Devotatul tău servitor Sun Yu-Ren a pregătit-o special pentru tine.

Mâna îi tremura pe ceașcă, așa că Raoul o ajută s-o țină mai bine. Era aproape de ea, periculos de aproape!

– Hai! o tachină el. Nu e prima oară când te ajut să bei ceva.

Îngenunche lângă ea. Suzanne bău câteva înghițituri, apoi el se ridică și puse ceașca pe măsuță.

– Numai tu ești de vină pentru ce s-a întâmplat, îi spuse el. Dacă n-ai fi fost atât de atentă la însoțitorul tău, m-ai fi văzut pe terasă! Puteai, măcar, să vezi țigara aprinsă!

Tonul lui deveni sever:

– Tu și Jane ați schimbat partenerii între voi?

Ea îl privi uimită.

– Ce te face să spui așa ceva?

Ridică din umeri, indiferent.

– Jane se afla printre cei care au venit în seara asta, să te ia în oraș, nu-i așa?

– Da. Ai luat-o la întrebări atunci când ai dus-o în oraș, nu-i așa? La fel cum ai întrebat-o și pe mătușa Jeannette tot felul de lucruri!

– N-am întrebat nimic pe nimeni. Mai mult, Jane nu mi-a spus decât că e dansatoare, dar că acum lucrează într-un restaurant. M-am oferit s-o duc în oraș pentru simplul motiv că mergeam în aceeași direcție.

– Atunci de ce ai întrebat dacă am schimbat partenerii?

– Pentru că am auzit când ai vorbit cu bărbatul care te-a condus la ușă. I-ai spus „Lee”.

Ea se strâmbă în direcția lui.

– Cât de mult îți place să mă spionezi!

– Încetează cu acuzațiile astea absurde! îi ceru el, furios. M-am întors acum o oră și am găsit-o pe mătușa Jeannette așteptându-te. Sun Yu-Ren voia să-ți pregătească un ceai și ceva de mâncare. I-am trimis pe amândoi la culcare, pentru că mătușa i-a spus că ai ieșit cu niște prieteni la cină și eram sigur că o să vii târziu.

– Și l-ai trimis la culcare pe Sun Yu-Ren ca să mă aștepți tu? Ești... ești îngrozitor!

Respira rapid, agitată.

– Poți să te liniștești, pentru că o să plec cu primul avion!

Raoul nu părea s-o ia în serios și zâmbi în colțul gurii.

– Nu cred c-o să faci asta, atunci când o să auzi că cineva care ține foarte mult la tine va veni aici foarte curând.

Suzanne se încruntă, apoi zâmbi larg.

– Unchiul Philippe?

– Chiar el! Nu vreau să spun mai mult, pentru că vrem ca mătușa să aibă o surpriză.

Se duse la ferestrele mari, înalte din tavan până în podea, și le închise.

– Apropo, cine e bărbatul care te-a condus până la ușă?

Furia ei reveni.

– Ce-ți pasă? E un bărbat perfect respectabil!

– Ai agățat un marinar în Hong Kong și spui că e un bărbat respectabil? Ce știi despre el? Nu fii așa naivă!

– Dar... de unde știai că e marinar?

– Cum să nu știu? întrebă el, pe un ton disprețuitor. N-am nimic împotriva marinarilor, dar orașul ăsta nu e locul cel mai indicat ca să-ți faci cunoștințe ocazionale.

Se plimba prin cameră cu pași mari, furios.

– Trebuie să ții minte tot timpul să insula asta e plină de traficanți de droguri și alți infractori periculoși! Puteai să-l inviți înăuntru, nu? Cred că ar fi apreciat ospitalitatea ta!

– Se pare că uiți că asta nu e casa mea! Eu sunt un simplu oaspete, venit aici la invitația mătușii Jeannette! Dacă avea invitați la cină? și apoi, erai tu aici...

El își vârî mâinile adânc în buzunare.

– Și ce?! Nu suporți să dai ochii cu mine? Spune-mi, când l-ai sărutat pe marinar, știai că sunt pe terasă?

Suzannne simți că sângele i se scurge din obraji.

– Cum adică?

– Mi s-a părut că m-ai văzut și că l-ai sărutat pe marinar doar ca să văd eu. Dacă lucrurile nu stau așa, înseamnă că ești mult mai libertină decât știam eu!

Două pete roșii îi apărură pe obraji și sări brusc de pe scaun.

– Cum îndrăznești? Nu e destul că sugerezi că prezența ta contează pentru mine, acum mai spui că sunt o persoană promiscuă? E prea de tot! Dacă aș fi știut că ești aici, aș fi urcat direct în camera mea!

El vorbi printre dinți:

– Continui să mă tretezi ca pe un dușman. Mă întreb de ce. Doar nu ți-e teamă de mine!

Suzanne încercă să râdă, dar se depărtă de el.

– Din nou, ai impresia că persoana ta mă interesează!

Își dădu părul pe spate cu mândrie. Mâinile, însă, îi tremurau și le ascunse repede la spate, de teamă să nu-și trădeze emoția.

– De ce te îndepărtezi de mine, dacă nu te temi? o ironiză el.

Suzanne știa că umbla pe nisipuri mișcătoare.

– Nu văd ce rost are să continuăm discuția. Mă duc la culcare.

O fixă cu ochii lui negri câteva secunde, apoi se așeză în cadrul ușii, blocându-i trecerea.

Suzanne nu era pregătită să simtă mâna lui pe încheietura ei fină. Atingerea lui o ardea și nu avea nici dorința, nici forța să-i reziste.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă el, foarte serios. Ți-e frică de mine? Dumnezeu mi-e martor că nu ți-am dat niciodată vreun motiv!

Ea ar fi vrut să-i spună că nici o femeie nu se temea de bărbatul pe care-l iubea, dar cum putea să-i mărturisească dragostea când știa că lui nu-i păsa?

– Nu, nu mi-e frică.

Vorbise atât de încet, încât el abia o auzi.

– Am impresia, nu știu de ce, că tu crezi că eu nu te-am iubit niciodată. Crezi ce vrei, draga mea. Nu vreau să-ți mărturisesc nimic, dar nu accept să mă tratezi ca pe un lepros. E clar?

Suzanne privea în podea.

– Nu mă simt în largul meu lângă tine.. Nu îndrăznesc să te întreb nimic. Mă simt vinovată... Cum să fiu prietenă cu o persoană față de care mă simt vinovată? Îmi pare rău, Raoul, sincer! N-ar fi trebuit să vin aici.

– Ba din contră! Mă bucur că ai venit, pentru că vreau să-ți spun un lucru – ai încredere în mine.

Îi prinse bărbia cu două degete și o sili să-și ridice privirea. Gura lui coborî ușor peste a ei și o sărută cu tandrețe.

– Ca să pecetluim prietenia noastră, bine? Ce rost are să ne dușmănim?

Suzanne nu îndrăzni să se uite la el înainte să iasă din cameră.

***

A doua zi, mătușa Jeannette intră în camera ei ca s-o trezească.

– E ora unsprezece, cherie! Te-am lăsat să dormi mai mult pentru că știu că te-ai culcat târziu.

– Doamne! Nu se poate să fie unsprezece! Mulțumesc că m-ai trezit. Nu-mi vine să cred că am dormit atât...

– Am venit să-ți spun că te caută un bărbat. Cred că este unul din prietenii cu care ai ieșit aseară.

Probabil că era Lee, își spuse ea. Venise să-și ia rămas bun.

– Nu te grăbi, ai timp să te speli și să te schimbi.

Se încruntă când observă cearcănele Suzannei.

– Nu ai dormit bine sau te-ai distrat prea mult aseară?

Ea reuși să zâmbească.

– Cred că am dormit prea mult!

– Te-am așteptat aseară. Raoul a venit pe neașteptate și m-a trimis la culcare. A vrut să știe cu cine ai ieșit și era îngrijorat că întârzii atât de mult.

– Îmi pare rău că vă îngrijorați din pricina mea.

Mătușa Jeannette o bătu ușor pe mână.

– Nu, nu, draga mea! Oricum, Raoul trebuia să aștepte un telefon internațional.

– Mă bucur să aflu că n-a stat treaz din cauza mea!

– Ai prefera să-i spun prietenului tău că nu ești disponibilă? Poate că ar fi mai bine să te odihnești până la masa de prânz...

– Nu! Pleacă astăzi, așa că trebuie să vorbesc cu el.

Își luă halatul și se îndreptă spre terasă.

Bărbatul care o aștepta nu era Lee, ci Alan. Dar era un Alan complet diferit – părea mai înalt, mai semeț și nu mai avea bastonul alb.

Într-o clipă, își dădu seama ce se întâmpla.

– Alan!

Alergă către el și-l prinse de mâini.

– Poți să vezi! Minunat!

Începu să râdă.

– Știi, abia acum îmi dau seama că ești chipeș!

– Mulțumesc, zâmbi el.

Îi sărută mâna, politicos.

– Și tu arăți minunat.

– Cum s-a întâmplat? Te rog, ia loc și povestește-mi!

Se așezară la o măsuță de lemn.

– Pur și simplu, am deschis ochii în această dimineață și am descoperit că puteam să văd. Chirurgul m-a avertizat că, într-o bună zi, vederea s-ar putea să-mi revină, dar nu l-am crezut. Am fost sigur că-mi spune asta ca să-mi ridice moralul.

– Ce a spus Jane?

– Încă nu știe. Tu ești prima persoană căreia i-am spus, cu excepția doctorului din Londra pe care l-am sunat imediat.

– Dar de ce sunt eu prima persoană, Alan? N-am făcut chiar atât de multe pentru tine.

El îi luă mâna și-i zâmbi cu căldură.

– Ai făcut foarte multe pentru mine. M-ai încurajat să merg mai departe atunci când eram pe punctul de a renunța. Am vrut să te văd înainte să mă întorc acasă și ca să mă conving dacă înfățișarea ta corespunde cu ceea ce-mi imaginasem eu.

Suzanne izbucni în râs, mulțumită că venirea ei la Hong Kong avusese și un rezultat bun.

– Și? îl tachină ea.

– Exact așa, cu excepția părul tău auriu. Iar ochii sunt mult mai albaștri decât mi-aș fi putut imagina.

– Abia m-am trezit și primesc complimente? întrebă ea, râzând ușor.

În acel moment, Raoul intră în salon și se opri când îi văzu pe cei doi pe terasă.

– Aș putea să-ți fac complimente toată ziua. Nici nu știi cât de frumoasă mi se pare lumea acum!

– Și eu mă bucur nespus! Cred că abia aștepți să-i dai vestea lui Jane. Dar cu Lee ai vorbit?

– A plecat dis-de-dimineață, răspunse el. S-a îndrăgostit nebunește de tine, să știi.

Destul de timid, Alan continuă:

– Nu e genul tău. Nu-l interesează căsătoria, dar cred că ar fi fost dispus să riște cu tine. Trebuie să plec. Avionul nostru decolează la ora patru.

– Bună dimineața, salută Raoul, apărând brusc lângă ei. Nu mă prezinți prietenului tău, Suzanne?

Alan se ridică în picioare iar ea îi urmă exemplul.

– Alan, el e Raoul de Brécourt. Raoul, el este Alan Edge, un prieten de-al meu din Londra.

– Înțeleg că plecați din Hong Kong? întrebă el, extrem de politicos. Vă urez călătorie plăcută!

Suzanne se grăbi să intervină:

– Te conduc până la poartă, Alan.

– Mi se pare un tip foarte interesant, comentă Alan, după ce se îndepărtară. Chipeș, cu bani... Dar nu cred că mă place prea mult.

– Nu te lăsa afectat de asta, nici pe mine nu mă place. Eu stau aici la invitația mătușii lui. Nu știe nimic despre tine și ar dura prea mult să-i explic.

În fața porții, Suzanne se opri.

– N-o să te uit niciodată, îi spuse Alan. Sper să ne revedem curând. Dumnezeu să te binecuvânteze pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

Cu ochii în lacrimi, ea îl sărută pe obraz.

– Ai grijă de tine! Sunt sigură că totul va fi bine.

Suzanne se întoarse în casă, gândindu-se la Alan și la iubita lui. Știa că Jane n-o va căuta înainte să plece de pe insulă; n-ar fi vrut ca Alan să afle că fusese gata să-l părăsească atunci când avusese mai multă nevoie de ajutor. Dar, dacă va fi o soție bună pentru el, nici nu mai conta.

Când ajunse în salon, Suzanne o găsi pe mătușa Jeannette aranjând un buchet de flori într-o vază.

– A plecat prietenul tău? Florile astea sunt de la Philippe. Mi le-a trimis în fiecare zi în care a fost plecat.

Cu gândul la Alan și la propriile ei necazuri, Suzanne se pomeni gândind cu voce tare:

– Raoul o să se însoare cu Sylvana?

Mătușa ridică o sprânceană, mirată de întrebarea directă, dar îi zâmbi:

– Nu știu ce planuri are Raoul. Dar dacă are de gând să se însoare cu ea, nu pot decât să spun că e o fată foarte norocoasă.

– Ai vrea să facă parte din familie?

Jeannette ridică din umeri.

– Am ajuns s-o cunosc destul de bine. E destul de imprevizibilă, dar cred că ne-am înțelege. Tu ți-ai făcut planuri de viitor?

– Nu.

– Să știi că invitația de a ne vizita la Paris rămâne în picioare. Până atunci, te invit la petrecerea pe care o dau în seara aceasta, râse ea. Am chemat câțiva prieteni și aș avea nevoie de ajutorul tău.

Suzanne aprobă cu o mișcare a capului și se întrebă cât va mai putea suporta situația actuală. De-ar veni unchiul Philippe cât mai repede! După sosirea lui, va putea pleca fără să mai creeze suspiciuni.

Capitolul 9

În camera ei, în lumina slabă a serii, Suzanne se gândea din nou la Raoul. Nu-l văzuse toată ziua, dar știa că urmează să vină la cină însoțit de doi prieteni.

Era îndrăgostit de Sylvana?

Sylvana... Suzanne știa că trebuia să-i fie recunoscătoare rivalei ei. Din cauza ei, se străduia și mai mult să-și stăpânească sentimentele față de Raoul. În puținele momente cu adevărat semnificative din timpul căsătoriei lor, ea înțelesese că Raoul era un bărbat minunat. Mai mult, era genul de bărbat pe care nu-l puteai uita; era centrul universului ei.

Zgomotul produs de o mașină care se apropia o readuse la realitate. În secunda următoare o văzu pe Sylvana traversând curtea, îmbracată într-o rochie de seară de un roșu aprins, foarte elegantă.

Suzanne era sigură că, din punctul de vedere al fostului ei soț, ea reprezenta trecutul, în vreme ce Sylvana era viitorul.

Coborî în salon, fără intenția de a atrage atenția asupra ei. Totuși, reuși din plin acest lucru. De îndată ce intră, văzu un bărbat mai în vârstă și mai scund care stătea lângă Raoul.

– Unchiul Philippe? Unchiul Philippe?!

Privirile tuturor se întoarseră asupra ei. Emoția îi coloră obrajii. Suzanne nu era conștientă de efectul pe care îl avea, îmbrăcată într-o rochie simplă, fără podoabe inutile.

– Unchiul Philippe! strigă ea, fericită.

Alergă spre el.

– Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la scrisoare, dar am primit-o abia acum câteva zile.

– Suzanne, micuța mea!

Philippe o îmbrățișă și o sărută pe obrajii îmbujorați.

– Ești mai frumoasă ca niciodată!

Ea făcu un pas înapoi și îl privi cu atenție. Era exact așa cum și-l amintea, distins ca întotdeauna, dar mai obosit.

– Dă-mi voie să fac prezentările, interveni Raoul. Miles Payne, Suzanne.

– Dawson, adăugă ea repede.

Zâmbi și-i întinse mâna bărbatului brunet, cu ochi căprui. Avea o privire directă și o expresie blajină întipărită pe chip. Instinctiv, Suzanne simți că și-a făcut un nou prieten.

– Franțuzoaică? întrebă Miles.

– Englezoaică, zâmbi ea.

Îl văzu privind insistent mâna ei stângă și se simți datoare să-i explice:

– Sunt div...

– Îmi dai voie?

Raoul apăru din senin lângă ea cu un pahar de vin. Părea supărat, dar ea nu reușea să înțeleagă de ce o privește cu atâta duritate. Apoi, Raoul își îndreptă întreaga atenție asupra Sylvanei.

Cina fu delicioasă, pe măsura imensului talent al lui Sun Yu-Ren. Totuși, ea nu putu savura pe deplin mâncărurile, pentru că nu reușea să facă abstracție de prezența lui Raoul și a Sylvanei, care stăteau la masă chiar în fața ei. Se întrebă dacă fostul ei soț îl adusese pe Miles tocmai ca să nu se simtă singură, mai ales după ce află că acesta avea să rămână în casa lor câteva zile.

Unchiul Philippe și mătușa Jeannette păreau foarte fericiți și mulțumiți, iar Suzanne își spuse că putea să plece liniștită. Cu siguranță, cei doi voiau să fie singuri, fără persoane străine prin preajmă. Mai ales dacă acea persoană era fosta soție a lui Raoul!

Nepotul lor era acum fericit alături de Sylvana, o femeie tânără, elegantă și epatantă. Cine era mai potrivită să-l însoțească pe Raoul în Franța dacă nu Sylvana, prietena Jeannettei?

Înainte să se retragă în camerele lor, Miles o prinse ușor de mână pe Suzanne.

– Vrei să ieșim mâine împreună, în oraș?

– Chiar speram să mă inviți, îi răspunse ea cu sinceritate. Am văzut puțin din oraș și mă bucur că voi ieși cu cineva care cunoaște locurile. Ca și tine, nici eu nu voi sta mult aici. Am de gând să mă întorc la Londra destul de curând.

– Bun, spuse el încântat. Am puțină treabă cu Raoul în cursul dimineții, după care sunt liber. Putem să ne vedem la ora unsprezece?

– Da.

Îl privi depărtându-se și se gândi cu plăcere la următoarea zi pe care avea să și-o petreacă departe de Raoul. În plus, mătușa putea să fie singură cu dragul ei soț.

Ajunsă în camera ei, Suzanne refuză să se mai gândească la Raoul. Începuse să se dezbrace, când auzi o bătaie în ușă. Sigură că era mătușa Jeannette, răspunse:

– Intră.

Nu apucă să-și ia halatul, când auzi vocea lui Raoul:

– Nu-i nevoie să te acoperi. Nu e prima oară când te văd în lenjerie intimă. Am locuit împreună, îți mai aduci aminte?

Îi era greu să suporte privirea insistentă, zeflemitoare.

– Dă-mi voie!

Luă halatul de pe pat și o ajută să se îmbrace.

– M-am gândit să vin să te întreb ce faci mâine. Miles o să rămână aici câteva zile și m-am gândit să ieșim în oraș toți patru – Miles, tu, Sylvana și cu mine.

Zâmbi când o văzu cu câtă hotărâre strânge cordonul halatului.

– Îți promit că o să te distrezi.

Suzanne nu se simțea în stare să-l privească. Tentația de a ieși în oraș cu el, fie și în compania lui Miles și a Sylvanei, era foarte mare. Știa însă, că speră la ceva ce nu va avea niciodată. Raoul era îndrăgostit de Sylvana și ar fi fost un chin să-i vadă împreună.

– Mâine ies în oraș cu Miles, șopti ea.

El ridică o sprânceană.

– Văd că n-a pierdut timpul! Ți-a spus despre prietena lui din Jersey? A sunat-o de la aeroport, după ce a aterizat.

Suzanne își mușcă buza, fără să ridice privirea.

– N-a avut timp să-mi spună nimic, nu crezi? Oricum, stă aici numai câteva zile și nici eu n-o să mai zăbovesc mult.

Raoul se încruntă.

– De ce pleci atât de repede? Nici măcar n-ai vizitat toată insula! Ce te-a făcut să iei decizia asta pripită?

– Nu e deloc pripită. Acum, că unchiul Philippe a venit acasă, nu vreau să deranjez.

– Prostii! Amândoi țin foarte mult la tine și s-ar supăra dacă ai pleca mai devreme decât era programat. Parcă trebuia să stai cel puțin o lună, nu?

Ea îi susținu privirea.

– M-am răzgândit. Sunt sigură că mătușa o să înțeleagă. Nu uita că invitația a fost făcută acum un an, când eram în străinătate.

– Știu foarte bine acest lucru. Dar cred că altceva te face să pleci.

– Nu cred că te privesc pe tine hotărârile mele.

– Pleci din cauza mea?

Inima ei începu să bată mai tare.

– De ce spui asta? De vreme ce n-am venit pentru tine, nu văd de ce-aș pleca din cauza ta.

Privirea lui intensă o făcu să-și plece capul. Gândul că era posibil ca el să-i fi ghicit adevăratele sentimente o făcea să se înfioare. Dar nu! refuză ea ideea. Nu era posibil ca el să știe că-l iubea.

– Ba ai putea, o contrazise el. N-ai ascuns faptul că mă antipatizezi, dar sper că vei putea să uiți asta pentru o zi. O să ne distrăm de minune! Sunt sigur că Sylvanei o să-i placă la nebunie.

Sylvana, se gândi ea cu amărăciune. Numai Sylvana conta pentru el! Dar Sylvana era amuzantă și plină de viață, spre deosebire de ea. Ea se schimbase, dar Raoul nu – era la fel de puternic și de neîmblânzit.

– Nu cred că ar trebui să fii aici... în dormitorul meu. E... târziu.

El izbucni în râs.

– Chiar te-ai schimbat, Suzanne. Acum un an mi-ai fi ordonat să ies!

– Poate că am învățat că nu folosește la nimic să-ți ordon să faci ceva. N-ai fi plecat acum un an și cred că nici acum n-o să pleci, decât dacă vrei tu.

– Da, cu siguranță te-ai schimbat.

Întinse mâna și o mângâie ușor pe obraz. Văzând că se ferește, Raoul se încruntă.

– Și totuși... nu te-ai schimbat în ceea ce mă privește. Încă mă antipatizezi, nu-i așa?

Suzanne se răsuci pe călcâie și se întoarse cu spatele la el.

– Are vreo importanță?

– Sigur că are. Vreau să știu ce-ai făcut în ultimul an și cum poți să ai asemenea sentimente față de mine, în condițiile în care nu ne-am văzut. N-am avut timp să lămurim lucrurile, până acum.

Ea se înfioră și se gândi că urma să-i spună că se va însura cu Sylvana. Profund nefericită, se întoarse către el și privirile lor se întâlniră.

– Știi la fel de bine ca și mine că nu avem ce să discutăm, spuse ea, ferindu-și privirea.

– Ce-ai de gând să faci după ce te întorci la Londra? Să-ți faci un prieten?

Ea își încleștă pumnii.

– Dacă vreau, sunt liberă s-o fac!

– Știi ce cred eu? Că o să continui să cauți un bărbat care să țină locul tatălui tău și care să te răsfețe așa cum o făcea el. Ți-e frică să te îndrăgostești. Și mai știi ceva? Îmi plăceai mai mult așa cum erai înainte. Cel puțin nu mă plictiseai!

Suzanne ripostă:

– Ce noroc pe tine că ne-am despărțit!

El izbucni în râs:

– Ne certăm ca pe vremuri, doar că acum nu mai împărțim același pat.

Dacă ar fi știut el cât de mult își dorea Suzanne să dea timpul înapoi! Dacă făcea un singur pas, putea fi din nou în brațele lui.

Ea simți nevoia să schimbe subiectul.

– Cât ai de gând să rămâi în Hong Kong?

– Depinde, răspunse el laconic.

– De Sylvana?

– Poate...

Raoul vorbea detașat, ca și când discuția nu-l privea personal.

Deranjată de faptul că nu voia să-i vorbească despre viața lui, Suzanne ridică tonul:

– Pentru numele lui Dumnezeu, tu ai început! Eu n-am voie să întreb nimic despre tine?

– De ce te agiți atât de mult? E normal să fiu îngrijorat din pricina ta. Nu poți să te descurci singură, pentru că ai fost tot timpul răsfățată de tatăl tău.

– O să te țin la curent, bine? Acum te rog să ieși, sunt obosită.

Fără să se uite înapoi, intră în baie și închise ușa. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

***

În dimineața următoare, coborî la micul dejun și îi găsi pe unchiul Philippe și pe mătușa Jeannette pe verandă. Raoul și Miles mâncaseră mai devreme și erau acum în birou.

Oricât de amabili erau unchiul și mătușa, Suzanne se simțea în plus și abia aștepta ca cei doi bărbați să fie gata de plecare.

Spre surprinderea ei, Raoul insistă ca ea să stea pe scaunul din dreapta șoferului și-l trimise pe Miles pe bancheta din spate. În timp ce se îndreptau spre casa Sylvanei, îl auzi pe Raoul râzând. Nu fusese atentă la discuția celor doi, dar era convinsă că veselia lui avea o strânsă legătură cu frumoasa italiancă.

Sylvana purta o rochie multicoloră, cu bretele, care îi scotea în evidență brațele bronzate. Chiar dacă nu-i plăcea că nu stătea lângă Raoul, ea nu arăta acest lucru. Opriră la câteva magazine, la rugămintea Sylvanei.

La un moment dat, Suzanne văzu magazinul de bijuterii pe care îl găsise în prima zi petrecută în oraș, de unde voia să-i cumpere un cadou mătușii Jeannette. În entuziasmul ei, îl prinse de braț pe Raoul.

– Vreau să merg în magazinul acela!

Sylvana intrase într-o farmacie alăturată.

– Atunci, să mergem. Cauți ceva anume?

O luă de braț și merseră împreună în magazin.

– Am văzut un set foarte frumos de jad și cred că ar fi un cadou excelent pentru mătușa Jeannette. S-a purtat foarte frumos cu mine și vreau să-i dăruiesc ceva.

– Ai ales bine. Acesta e unul din puținele magazine care vând jad și nu imitații ieftine.

Raoul îi zâmbi bărbatului înalt de după tejghea.

– Bună dimineața, domnule Yee Lee.

– Bună dimineața.

– Am văzut în vitrină, acum câteva zile, o brățară și o pereche de cercei. Îi mai aveți?

– Dacă nu-i mai avem, sunt sigur că o să găsim altceva pe placul dumneavoastră.

Bijutierul îi arătă setul din vitrină, dar și încă unul, mult mai sofisticat. Suzanne îl admiră pe cel de-al doilea, vizibil încântată.

– E minunat!

Raoul o privea zâmbind și-i atrase atenția asupra unui inel micuț.

– E semnul tău zodiacal.

Îi luă mâna și îi strecură inelul pe deget.

– Foarte frumos, spuse bijutierul. Îl am de mult, dar e o măsură prea mică și nu s-a potrivit nimănui. Vă fac un preț special!

Suzanne scoase inelul. În timp ce Raoul completă cecul, bijutierul împachetă cele trei produse.

Capitolul 10

În acea seară, Suzanne găsi pachetul cu bijuteriile pe măsuța ei de toaletă. Se așteptase la acest lucru și completase un cec cu suma pe care i-o datora lui Raoul, hotărâtă să i-l trimită prin Sun Yu-Ren.

Setul elegant era perfect pentru mătușa Jeannette; brățara simplă, cerceii și inelul urma să le dăruiască prietenelor ei din Londra. Nu voia să păstreze nimic care să-i amintească de Raoul.

Petrecuse o zi foarte plăcută împreună cu Sylvana, Miles și Raoul. Vizitaseră locuri interesante, atracții turistice și magazine originale. Încercase să ignore pe cât putuse momentele în care Sylvana se apropiase de el și-l luase de mână – iar pe el nu-l deranjase acest lucru.

Hotărî să fie cât mai atrăgătoare în acea seară și se îmbrăcă în aceeași rochie pe care o purtase atunci când ieșise în oraș cu Jane, Alan și Lee. Bijuteriile de jad s-ar fi potrivit de

minune, dar nimic n-o putea convinge să poarte un cadou de la Raoul. Totuși, nu putea rezista tentației de a le încerca, fie și numai pentru a se admira în oglindă.

Un fluierat admirativ o făcu să se întoarcă. Raoul intrase pe nesimțite în cameră. Închise ușa și se sprijini de ea, fără să-și ia privirea de la Suzanne. Era îmbrăcat elegant, iar ea își aminti de primul moment în care-l văzuse. Se tulbură și scăpă din mână brățara.

– Nu poți s-o închizi? întrebă el, înaintând spre mijlocul camerei.

Se opri la doi pași de ea și o privi insistent:

– Ce înseamnă asta?întrebă el, ridicând cecul pe care i-l adusese Sun Yu-Ren.

– Pentru plata bijuteriilor, spuse ea, prefăcându-se mirată. Doar nu credeai că am vrut să mergi cu mine în magazin ca să plătești tu cadoul pentru mătușa Jeannette! N-am vrut să ne certăm în fața bijutierului, dar eram hotărâtă să-ți restitui banii.

– Ar trebui să ți-l bag pe gât! spuse el, furios.

Rupse cecul în bucăți mici și-l aruncă la coș.

– Și de ce n-o faci? întrebă ea, pe un ton mieros. Aș putea să fac și eu același lucru, dar cu bijuteriile!

Un zâmbet ironic îi apăru în colțul gurii.

– Nu întinde coarda! Hai să terminăm cu prostiile!

Luă brățara de pe masă și i-o prinse la mână.

– Poftim! Nici nu meriți să arăți atât de bine!

Spre nemulțumirea ei, Raoul o privi insistent câteva secunde.

– Ești mulțumit? îl întrebă ea, în cele din urmă.

El o studie încruntat, ca și când nu-și putea da seama de ceva anume, apoi zâmbi.

– Încă nu.

Luă inelul de jad, apoi îi ridică mâna stângă și, fără să țină cont de împotrivirea ei, i-l vârî pe deget.

– Consideră-l un cadou pentru împlinirea a douăzeci și unu de ani. Uită că e din partea mea și bucură-te de el.

Îi reținu degetele în mâna lui.

– Degete subțiri, perfecte pentru bijuterii fine!

Suzanne își trase mâna, supărată că atingerea lui avea un asemenea efect asupra ei.

– Nu mă mai trata ca pe una din prietenele tale!

Raoul ridică o sprânceană.

– E ultimul lucru care-mi trece prin minte! Prietenele mele m-ar fi răsplătit cu un sărut, dacă le-aș fi făcut un asemenea cadou! De la tine nu aștept așa ceva...

Văzu sclipirea din ochii lui și se înfioră.

– De ce trebuia să fii în Hong Kong?

– Draga mea, marea parte a afacerii noastre are loc aici. De ce te deranjează prezența mea?

– E... nu e vorba de prezența ta.

Ea își feri privirea.

– Atunci? insistă el. E vorba de faptul că ți-am făcut cadou bijuterii de jad?

– Nu. E vorba de tine, răspunse ea cu sinceritate. Ești...

Căută cuvântul potrivit, dar inspirația părea c-o părăsise.

– Continuă, îi ceru el, pe un ton ironic.

– Mă înnebunești! Ești prea sigur pe tine, prea...

– Masculin? Vrei să spui că atunci când mă vezi îți amintești exact de ceea ce ai pierdut? Nu sunt atât de insensibil încât să nu înțeleg că tatăl tău a fost foarte important pentru tine și-i simți lipsa. Pe de altă parte, nu pot să concep că relația noastră ar putea fi considerată vreodată „paternă". Ce anume îți lipsește ție – dragostera unui tată sau a unui bărbat?

– Nu mi-am analizat sentimentele. Nu sunt genul tău de femeie, altfel nu mi-ai pune asemenea întrebări personale. Bănuiesc că pe Sylvana n-o întrebi așa ceva! Dar, dacă mă gândesc mai bine... ea ar ști răspunsul la întrebare, nu? Ea e mult mai rațională, mai cu picioarele pe pământ, nu ca mine.

Raoul fu de acord.

– Da, Sylvana nu seamănă deloc cu tine. Dar nu discutăm despre ea, nu-i așa? Să revenim... De vreme ce tatăl tău este persoana care-ți lipsește cel mai mult, să presupunem că el ți-a dat brățara și inelul.

Se apropie de ea și, înainte ca ea să-și dea seama, îi ridică bărbia. Imită foarte bine vocea tatălui ei:

– Iată cadoul de ziua ta, cu toată dragostea!

În secunda următoare, o prinse în brațe și puse stăpânire pe gura ei. Buzele lui erau dure și fierbinți, iar Suzanne tremura de încântare. Totuși, panica puse stăpânire pe ea și se încordă.

– Foarte amuzant!

Privirea lui era extrem de serioasă.

– Atât de mult mă urăști, Suzanne?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Iar îmi pui întrebări personale, spuse ea, încercând să destindă atmosfera. O simplă cunoștință n-are voie să pună întrebări atât de intime!

– Ai dreptate, desigur.

Făcu o scurtă pauză.

– Dar noi nu suntem simple cunoștințe. Noi ne cunoaștem în intimitate.

Încă o pauză.

– Sau ai uitat?

Ea roși violent.

– Tipic pentru tine să-mi amintești așa ceva! Acum sunt o altă femeie, mai matură. El o privi insistent, din cap până-n picioare.

– Da, nu pot să mă opun. Te-ai maturizat și-mi place ce văd. Poți să-ți spun cât de bine îți vine această rochie?

– Mulțumesc, Raoul, șopti ea. Îți mulțumesc și pentru cadou, dar insist să plătesc bijuteriile pentru mătușa Jeannette.

– Nu renunți niciodată, nu?

Își privi ceasul.

– Doamne, ce târziu e! Trebuie să mă duc s-o iau pe Sylvana, pentru că mașina ei e la service. Ne vedem mai târziu!

În cadrul ușii, se întoarse:

– Ți s-a întins rujul. N-aș vrea să te vadă Sylvana așa și să-și facă o impresie greșită.

Plecă, lăsând-o pe Suzanne plină de îndoieli și... gelozie. Își refăcu machiajul, gândindu-se că era din ce în ce mai clar că Raoul era îndrăgostit de Sylvana. O durea acest lucru, dar știa că era un lucru perfect normal și justificat.

Sărutul lui nu avusese nici o urmă de pasiune și afecțiune. Pentru el nu conta nici dacă începea o relație cu Miles, nici dacă pleca din Hong Hong. De aceea, se hotărî să plece cât mai curând. Puse setul pentru mătușa Jeannette în poșetă și ieși din cameră.

Jeannette, Philippe și Miles erau deja în salon.

– Ce frumoasă ești, ma chere! o complimentă mătușa Jeannette. Îmi plac inelul și brățara ta, se potrivesc de minune cu rochia. Hai, vino lângă mine și povestește-mi ce-ați făcut astăzi. Sper că Raoul nu te-a plimbat prea mult și n-ai obosit!

Suzanne se așeză și acceptă paharul oferit de unchiul Philippe.

– M-am simțit foarte bine, rezumă ea. Am un cadou pentru dumneata și sper că o să-l accepți, ca semn pentru bunătatea pe care mi-ai arătat-o de când stau aici.

– Un cadou? bătu ea din palme, încântată. Nu se poate!

Rămase fără cuvinte când văzu brățara și cerceii. Când toată lumea admira cadoul, intră Sylvana însoțită de Raoul.

Tânăra se îmbrăcase extrem de elegant și era la fel de volubilă ca întotdeauna.

La masă, mătușa îi așeză pe Sylvana și Raoul față în față cu Suzanne și Miles. Oricât ar fi încercat, Suzannei îi fu imposibil să n-o privească pe cea pe care o considera iubita și viitoarea

soție a lui Raoul. Suferea ori de câte ori Raoul o atingea sau îi șoptea ceva la ureche. Avea impresia că Sylvana ascundea ceva și se întreba insistent despre ce era vorba.

După cină, Raoul fu chemat la telefon, după care veni și-i rugă pe mătușa Jeannette, unchiul Philippe și Miles să-l însoțească în birou. În felul acesta, Suzanne și Sylvana rămaseră singure.

– Știai că Jeannette și Philippe vor să se mute la Paris? întrebă Sylvana, după ce ieșiră pe terasă.

– Da. Și eu o să plec cât de curând. Dar tu?

Sylvana făcu o scurtă pauză.

– Și eu am să plec la Paris.

– Cu Raoul?

Suzanne aștepta încordată răspunsul.

– Probabil că o să plecăm cu toții.

După încă o pauză, Sylvana întrebă:

– Ești îndrăgostită de Raoul, nu-i așa, Suzanne?

Galbenă ca ceara, ea nu îndrăzni să răspundă.

– Ești îndrăgostită de el, nu? insistă Sylvana.

– Da! Îl iubesc, dar aș muri dacă ar afla! Te rog, promite-mi că nu-i spui!

– De ce a trebuit să vii aici? strigă Sylvana. De ce? Nu ți-ai dat seama că întâlnirea cu Raoul o să-ți aducă numai suferință? Raoul mă iubește pe mine! Amândoi am trecut printr-un divorț... O să fie fericit cu mine! De ce n-ar fi?! Ne iubim, Raoul mă iubește... așa cred. Altfel, de ce ar vrea să fim atât de mult împreună? Ai văzut cât de bine ne simțim împreună!

Suzanne aprobă.

– Ai dreptate, desigur. Dar vreau să știi că sunt îndrăgostită de Raoul de mult și n-am venit aici ca să-l recuceresc.

– Nu mă interesează, cara Suzanne. Jeannette și cu mine suntem foarte apropiate, iar căsătoria cu Raoul va întări această prietenie. Raoul o să fie foarte încântat din acest motiv... Îmi pare rău că lucrurile nu sunt în favoarea ta, dar nu putem să dăm timpul înapoi. Sper că înțelegi că acum, după ce soțul Jeannettei s-a întors acasă, nu mai ai nici un motiv să stai aici. Mi-am dat seama de mai mult timp că ești îndrăgostită de Raoul.

– E chiar atât de evident? întrebă ea, neliniștită.

– Numai pentru mine, pentru că sunt în aceeași situație. Și să fim sincere – nu numai că ești foarte drăguță, dar ești și mai tânără decât mine. Recunosc că am făcut multe nopți albe din cauza ta.

Suzanne o privi spășită.

– Îmi pare rău, Sylvana. N-am vrut să supăr pe nimeni. Știi, nu m-am așteptat ca Raoul să fie în Hong Kong. A fost un șoc pentru mine... Eu venisem doar ca să-i țin companie mătușii până se întorcea unchiul Philippe.

– Nu te consuma din cauza a ceea ce s-a întâmplat. M-am simțit bine în compania ta și cred că am fi putut fi prietene, dacă ne-am fi cunoscut în alte circumstanțe. Dar, spre binele tău, te sfătuiesc să-l uiți pe Raoul așa cum și el te-a uitat pe tine. N-ai nici o șansă, cara Suzanne. O să mă căsătoresc cu el, pentru că bariera pe care eu însămi am ridicat-o nu mai este valabilă. În sfârșit, am acceptat că dragostea pentru Raoul este mai puternică decât convingerile mele religioase.

Suzanne trase adânc aer în piept. Tot ce spusese Sylvana era adevărat – Raoul învățase să trăiască fără ea! Era hotărâtă să-l facă să accepte să-i restituie banii pentru cadoul mătușii Jeannette, pe care nici nu observase că i-l dăduse. Cât despre brățara și inelul ei, cel mai bine era să i dea Sylvanei.

Brusc, Sylvana redeveni veselă.

– Nu-i așa că e frumos aici? O să-mi lipsească orașul acesta atunci când voi pleca.

– Și mie, fu de acord Suzanne.

Discuția despre un subiect neutru, cum ar fi Hong Kong, îi făcea bine Suzannei. La un moment dat, cei patru reveniră, iar Raoul și Miles sugerară să meargă la Peak, să danseze.

– Duceți-vă voi, tinerii! îi îndemnă mătușa Jeannette.

– Hai, Suzanne! insistă și Sylvana. Ai nevoie de un șal, să știi! Eu mi-am adus!

Suzanne se duse în camera ei. Știa că-i va fi greu să-și petreacă restul serii împreună cu cei doi îndrăgostiți. Cât de norocoasă era Sylvana!

Când ajunse la mașină, văzu că Sylvana stătea pe locul din față. Cu o politețe exagerată, Raoul o ajută să urce lângă Miles, zâmbindu-i tot timpul.

De îndată ce ajunseră, Sylvana îl invită pe Raoul la dans. La rândul lui, Miles o luă pe Suzanne pe ringul de dans. Era un dansator bun și, în alte condiții, ea s-ar fi relaxat și s-ar fi simțit bine. Acum, însă...

La un moment dat, Raoul se apropie de ei.

– Hai să schimbăm partenerele, îi spuse el lui Miles.

Înainte să-și dea seama, Suzanne se pomeni în brațele lui.

– Te simți bine?

– Nemaipomenit! Te-ai schimbat... Din câte țineam eu minte, nu prea-ți plăcea să ieși în oraș, ci preferai să stai acasă.

– E adevărat, dar oamenii se schimbă.

– Așa e.

Parfumul lui, atât de familiar, o tulbura peste măsură.

– Ești obosită? o întrebă el la un moment dat.

– Nu chiar. De ce mă întrebi?

– Pentru că-mi plăcea să te privesc cum strălucești pe ringul de dans. Nu te-am văzut așa în seara asta.

– Greșești. Încă îmi place să dansez.

– Dar nu cu mine, nu-i așa?

Ea râse ușor.

– De ce spui asta? Ești unul din cei mai buni dansatori pe care-i cunosc, spuse ea cu sinceritate. Și n-am cunoscut puțini!

Era o remarcă adevărată, pentru că întotdeauna îi admirase farmecul înnăscut

– *Merci*, mumură el. Sper că acest compliment înseamnă că n-o să mai fii atât de dură cu mine. Pot să pun un punct în favoarea mea?

Ea nu-și putu reține un zâmbet.

– N-am știut că ținem scorul!

– Uneori e necesar. Cherie, văd că am avut dreptate când ți-am spus că ești prea slabă. Trebuie să mănânci mai mult! Încă mai cred că suferi după o dragoste pierdută.

Suzanne greși pasul, se scuză și se corectă. Mâna lui se plimbă pe spatele ei, iar Suzanne se strădui să-și păstreze cumpătul.

– Te-ai schimbat, Raoul. Ai devenit un adevărat romantic, nu? Sylvana trebuie să fie o fată remarcabilă! Cinicul Raoul de Brécourt, transformat în romantic!

Degetele lui se încleștară pe ale ei.

– Ce legătură are Sylvana?

– Ea te-a îmblânzit. Cred că ții foarte mult la ea.

– E o fată minunată, recunoscu el. Mai devreme am vorbit cu ea despre tine.

Ea simți un fior rece pe șira spinării.

– Ai discutat despre mine? Ce anume?

– I-am spus că în curând o să ne întoarcem cu toții la Paris, iar tu o să vii cu noi.

– Și Sylvana? întrebă ea abia auzit.

– Da, răspunse el, fără o altă explicație. Toți, cu excepția lui Miles, care se duce la Londra.

Melodia era pe terminate, așa că Suzanne se grăbi să spună:

– Nu merg la Paris! Prefer să mă întorc la Londra.

El își boți buzele.

– Mă așteptam să ne faci greutăți! Sper că nu mai crezi că o să ne încurci. Toată lumea vrea să vii!

Raoul se îndrepta spre ușă, iar ea simți acest lucru.

– E foarte frumos din partea voastră, dar am alte planuri.

Muzica se termină, dar el o luă de mână și o conduse afară.

– Pot să te întreb ce planuri ai?

O invită să se așeze la o masă de unde aveau o perspectivă minunată asupra Kolonului.

– Miles are vreo legătură cu planurile tale?

– Sylvana are vreo legătură cu planurile tale?

Pusese întrebarea cu o voce șoptită, fără să-l privească în ochi.

– Sylvana o să fie în Paris. Ține foarte mult la tine și speră că veți putea deveni prietene. Toată lumea a observat că nu te simți bine, ești deprimată și slăbită. Cine știe? Poate că Parisul este exact ceea ce-ți trebuie.

Suzanne simți că i se strânge inima. I se părea o adevărată tortură să se întoarcă în orașul în care-și petrecuse luna de miere și care era plin de amintiri plăcute. Să vadă cum Raoul o ducea pe Sylvana să vadă locurile pe care cândva le vizitaseră ei doi, mână-n mână? Atunci o tratase ca pe un copil, iar el preluase rolului tatălui. Acum, însă, trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri pentru ca trecutul să n-o mai chinuie.

Mâinile lor erau pe masă, la mică distanță una de alta. Oare ce s-a întâmpla dacă Raoul și-ar pune mâna peste a ei, așa cum făcuse mai devreme cu Sylvana? Se înfioră, iar el îi luă mâna între palmele lui și începu să i-o fricționeze ușor.

– Ești rece, observă el. Mă duc să-ți aduc șalul din mașină.

La câteva minute după ce rămase singură, auzi vocea Sylvanei:

– Unde e Raoul?

Suzanne simți că nu mai putea suporta și se ridică, ținând mâinile la tâmple.

– S-a dus să-mi aducă șalul din mașină.

– Nu te simți bine? interveni Miles, îngrijorat. Vrei să te duc acasă?

Ea încercă să zâmbească.

– Nu e nimic serios. O migrenă, atâta tot. Cred că ar fi mai bine să mă întorc acasă, dar pot să iau un taxi. Nu vreau să vă stric seara.

– Biata Suzanne! o compătimi Sylvana, mângâind-o pe braț. Miles o să te ducă acasă, bine? Îmi pare tare rău pentru tine.

Când apăru Raoul, Sylvana se îndepărtă de Suzanne. El îi puse șalul pe umeri, apoi sugeră:

– Ce-ar fi să bem ceva, să ne mai încălzim?

Când văzu că nu primește nici un răspuns, se încruntă.

– S-a întâmplat ceva?

– O duc pe Suzanne acasă, răspunse Miles. Nu se simte bine și o să luăm un taxi.

– Nu se simte bine?!

Raoul cercetă rapid chipul palid al Suzannei.

– Nu mi-ai spus că nu te simți bine.

Trase adânc aer în piept și încercă să se liniștească.

– O să mai stăm câteva minute să bem ceva, după care mergem toți acasă. Vă rog, stați jos!

Trase scaune pentru toți, după care se duse să aducă ceva de băut.

– Raoul are dreptate, spuse Miles. Ți-ar prinde bine ceva de băut. Eu, unul, nu refuz. Tu ce spui, Sylvana?

Ea ridică din umeri.

– Nu mă deranjează.

Suzanne nu răspunse, dar își dădu seama că regretă că venise cu ei la dans. În primul rând, îi părea rău că stricase seara prietenilor ei.

Raoul veni destul de repede cu patru coctailuri, pe care le împărți tuturor. Suzanne bău din paharul ei și descoperi că alcoolul îi dădea o senzație plăcută.

– Poți să-mi dai o țigară, Raoul? îi ceru la un moment dat Sylvana.

El îi oferi una și i-o aprinse.

– Ia și tu una, Suzanne, îi sugeră ea. O să te calmeze.

Suzanne nu răspunse, după cum nici Raoul nu făcu nici o mișcare.

– Cum te mai simți, Suzanne? întrebă Miles.

– Mai întâi termină băutura, după care poți să ne spui cum te simți, îi ceru Raoul.

Simți că, încet-încet, începe să-și revină, dar nu putea spune dacă era din cauza băuturii sau a distanței mici dintre ei.

– Mă simt bine, îi asigură ea.

Culoarea îi reveni în obraji, dar nu avea curaj să-l privească pe Raoul în ochi. În sala de dans începu din nou muzica, iar Sylvana începu să bată cu degetele în masă, nerăbdătoare.

– Hai să mai dansăm puțin, Raoul! îl rugă ea. E încă devreme și sunt sigură că Miles nu se supără dacă o duce pe Suzanne acasă.

– Duceți-vă, îi îndemnă Suzanne.

Ar fi spus orice, numai să știe că Raoul nu e supărat pe ea pentru că îi strică seara pe care ar fi trebuit să și-o petreacă alături pe Sylvana.

– Eu o să mă plimb puțin. Cred că aerul curat o să-mi facă bine.

– Te însoțesc, se oferi Miles. Oricum, nu mai am chef de dansat.

Sylvana îl trase pe Raoul în sala de dans.

– E foarte frumos aici! spuse Suzanne, după ce făcură câțiva pași.

– De ce ai venit în Hong Kong? o întrebă brusc Miles.

Ea se răsuci pe călcâie și-l țintui cu privirea.

– Știi, nu-i așa? Știi care este relația dintre mine și Raoul.

El aprobă.

– Da. Știu că încă îl iubești. Nu-i așa?

Ea clătină din cap.

– Nu, nu „încă”. Abia acum îl iubesc. Mai precis, de la divorț.

Dintr-o dată, își dădu seama de pericolul în care se afla.

– Doamne! Dacă tu ai ghicit, bănuiesc că și Raoul și-a dat seama!

Miles zâmbi.

– Pot să pun pariu că el o să fie ultimul care o să înțeleagă. Te stăpânești destul de bine în prezența lui. Cred că și Sylvana știe.

– Da, știe, recunoscu Suzanne. Dar n-o să-i spună nimic pentru că vrea să se mărite cu el.

– Și el vrea să se însoare cu ea?

– Cred că da. Pleacă la Paris cu el.

– Înțeleg. Dar nu crezi că ar trebui să te convingi că Raoul vrea să se recăsătorească?

– Știu că vrea. N-a trecut mult de când mi-a spus că și-a făcut planuri pentru perioada următoare. Te rog... să nu-i spui

ce am discutat. Aș muri dacă ar afla că-l iubesc! Nu pot să-mi pierd și mândria! Te rog, nu-i spune nimic!

Miles îi privi chipul copilăros și-i zâmbi.

– Draga mea, nici prin cap nu mi-ar trece să fac așa ceva! Raoul e genul de bărbat care nu ezită să-i spune unei femei că o iubește, așa că s-ar putea să ai dreptate în legătură cu el și cu Sylvana. Dar nu cred că e femeia potrivită pentru el... E mult prea explozivă, prea nestatornică și nu cred că ar fi o soție de casă.

– Spui toate astea ca să mă simt eu bine, îi reproșă Suzanne. Să știi că nu e adevărat. Nu vreau să cred că Raoul ar putea să fie nefericit!

– E foarte frumos din partea ta. Dar de ce nu vrei să fii sigură c-o să fie fericit și nu încerci să te împaci cu el?

Ea clătină din cap.

– Nu se poate... Nimeni nu poate să-i comande inimii. Raoul e îndrăgostit de Sylvana și cu asta basta! M-a durut foarte mult atunci când am înțeles că l-am pierdut definitiv, dar trebuie să învăț să mă resemnez.

– L-am cunoscut pe tatăl tău, spuse Miles, pe neașteptate. El mi-a dat șansa să fiu ceea ce sunt astăzi, pentru că m-a ajutat atunci când eram la început.

– L-ai cunoscut pe tata? repetă ea, cu ochii strălucitori.

El zâmbi.

– A fost un om minunat. Am să-i fiu recunoscător toată viața pentru ceea ce m-am învățat – și Raoul la fel. Dacă era în locul tău, nu cred că tatăl tău ar fi renunțat la fel de ușor.

– Te referi la Raoul? Dar ce rost are? Nu mă iubește și nu m-a iubit niciodată.

El o privi neîncrezător.

– Dacă îl cunoști cât de puțin pe Raoul, ar trebui să știi că nu s-ar căsători niciodată pentru bani!

– Compania tatălui meu și cea a lui Raoul au fuzionat în urma căsătoriei. Nu crezi că este suficient?

– Tu nu ești conștientă de farmecul tău, nu-i așa? Nici un bărbat nu poate să stea lângă tine fără să descopere minunatele tale calități.

– De ce ești așa de bun cu mine? Ai uitat că ți-am stricat seara?

– Din contră, zâmbi el. Am petrecut o seară foarte frumoasă.

După o scurtă pauză, Miles adăugă:

– Mâine după-amiază plec la Londra.

– Atât de curând?!

– Mă tem că da.

Suzanne începu să se bâlbâie, pentru că nu știa cum să-i spună ceea ce voia.

– Crezi că... nu știu dacă pot... să vin și eu cu tine. Vreau să spun, cu același avion. Mătușa Jeannette m-a invitat să-i țin companie până vine unchiul Philippe. Acum, că el a venit, bănuiesc că abia așteaptă să scape de mine.

– Simți că ești în plus? Dar ai fost invitată la ei! Ce ai fi făcut dacă nu apăream eu?

– Tot aș fi plecat. Numai că o să-mi fie mai ușor dacă n-o să fiu singură. Nu știu exact de ce, dar Raoul crede că am nevoie de cineva care să mă supravegheze.

– Mi se pare corect. Raoul mi-a făcut rezervarea la zborul de mâine. Întreabă-l dacă mai poate obține un bilet. N-ai de ce să ții secretul cu privire la plecare, nu-i așa? Dacă el e de acord, mi-ar face plăcere să plecăm împreună.

– O să-l întreb, promise Suzanne. Dar, te rog... nu-i spune nimic din ce am discutat. Nici măcar mătușa Jeannette nu știe nimic despre sentimentele mele pentru Raoul. El nu trebuie să afle!

– Am înțeles, răspunse el serios. Îți dau cuvântul meu.

Pe drumul spre casă, Suzanne se gândi foarte serios la ce avea de făcut în perioada imediat următoare.

Ajunseră acasă după miezul nopții. Jeannette și Philippe se culcaseră, iar Sun Yu-Ren le lăsase o tavă cu băuturi și prăjituri în salon. Suzanne și Miles se duseră la culcare, dar Sylvana acceptă invitația lui Raoul de a mai bea un pahar, înainte ca el s-o ducă acasă.

În camera ei, Suzanne începu să se dezbrace și vru să-și scoată bijuteriile. Spre disperarea ei, descoperi că nu mai avea la mână brățara de la Raoul. La început, se hotărâse s-o dăruiască și să scape de ea cât mai repede, dar acum își dăduse seama că era ultimul cadou de la fostul ei soț. O căută prin cameră, apoi se hotărî să afle numărul de telefon de la restaurantul unde fuseseră la dans.

În hol se întâlni cu Sun Yu-Ren, care strângea paharele rămase în salon după plecarea lui Raoul și a Sylvanei. Servitorul îi dădu numărul de telefon, dar nimeni de la restaurant nu găsise o brățară de jad. Promiseră, însă, s-o caute și s-o anunțe în cazul în care aveau un răspuns favorabil.

Văzu mașina lui Raoul în curte și-și dădu seama că se întorsese din oraș. Dacă brățara era în mașină? Căută pe bancheta din spate, dar în zadar.

Când se întoarse în casă, îl văzu pe Raoul stând lângă intrare, cu mâinile încrucișate la piept. Suzanne încercă să uite că el abia se despărțise de Sylvana, dar era foarte greu, de vreme ce simțise foarte clar parfumul ei în mașină.

– Am crezut că te plimbi prin somn, îi spuse el. Îmi pare rău dacă te-am speriat. Nu ți-e frig? E cam rece ca să te plimbi îmbrăcată numai în halat.

– Tocmai voiam să intru.

– E cam periculos să umbli prin curte la ora asta.

– Așa e. În plus, sunt foarte obosită.

– Și eu, care te-am așteptat aici, știind sigur că ai să apari...

– Poftim? strigă ea, indignată. M-ai spionat?!

– Nu, dar știam exact ce cauți.

Scoase din buzunar brățara de jad care străluci în lumina lunii.

– Dar... Unde ai găsit-o? De ce nu mi-o dai?

– Asta aveam de gând, îi răspunse el, foarte calm. Dar după ce vom sta de vorbă.

– Să stăm de vorbă? Dar ce avem noi să ne spunem?

– Am putea să ieșim în oraș mâine, după prânz. Putem să-l conducem pe Miles la aeroport, după care mergem într-un loc liniștit. După cum probabil știi, ne întoarcem cu toții la Paris și lăsăm pe altcineva să se ocupe de afacere.

– Și ce legătură are asta cu mine?

– Deții destule acțiuni în companie, îi aminti el.

– Și vrei să le vând? Despre asta e vorba?

– Nu neapărat.

– Atunci?

– Aș vrea să nu mă mai consideri un inamic. Hai să facem pace și să discutăm mâine, vrei?

Era convinsă că Sylvana îl convinsese să rupă orice legătură cu fosta lui soție și să cumpere de la ea și ultimele acțiuni pe care le avea în companie. Adevărul era că Suzanne uitase cu totul de acele acțiuni.

– Nu-ți face griji. O să discut cu avocatul meu atunci când mă întorc la Londra și o să-ți dau acțiunile. Gratis! O să fie cadoul meu de nuntă pentru Sylvana!

Intră în fugă în casă, cu ochii în lacrimi. Îl auzi strigând-o și-și dădu seama că nu-i dăduse brățara. N-avea decât s-o păstreze! O să-i dea și inelul, tot pentru viitoarea lui soție!

Cum putuse să discute despre ea cu Sylvana? Era cel mai urât lucru pe care l-ar fi putut face Raoul!

Capitolul 11

În dimineața următoare, Suzanne se trezi foarte deprimată. Avusese un somn neliniștit, era foarte obosită și nu putuse scăpa de gândurile despre Raoul și Sylvana.

Se ridică din pat, hotărât ca aceea să fie ziua în care să acționeze. Trebuia să facă bagajele, după care să telefoneze la aeroport. Se apucă să-și strângă lucrurile după ce Sun Yu-Ren îi aduse ceaiul. Avu noroc și descoperi că cineva tocmai anulase o rezervase la zborul cu care voia ea să ajungă la Londra. Urma să ia biletul de la agenție, cel mai probabil după micul dejun.

Servitorul îi spuse că Raoul și Miles lucrau în birou, iar Jeannette și Philippe nu coborâseră încă.

Afară ploua mărunt, dar pentru ea nu conta decât că trebuia să iasă și să-și ia biletul. Tocmai când voia să iasă din casă, se întâlni cu Raoul care cobora scările cu un teanc de hârtii în mână.

– Te duci la plimbare pe ploaia asta? întrebă el, ridicând o sprânceană.

– Da. Face bine la ten.

– Te duci departe?

Suzanne încercă să nu pară surprinsă sau uimită, pentru că întotdeauna Raoul o prinsese cu minciuna.

– Doar să iau puțin aer.

El o privi insistent preț de câteva secunde.

– Poate ar fi bine să mă aștepți în mașina mea. O să vin în cinci minute și te duc oriunde vrei să mergi.

Luă tăcerea ei drept încuviințare și reveni la treburile lui. Suzanne, însă, ajunse la aeroport după ce făcu autostopul.

– Avionul pleacă la ora trei a după-amiezii, o informă funcționara care-i eliberă biletul.

Se întoarse în centrul orașului, își consultă ceasul și văzu că mai avea timp să-și ia rămas-bun de la Sylvana și să-i dea cadoul – brățara simplă de jad și cerceii. Dar descoperi că Sylvana nu era acasă. Lăsă cadoul menajerei și se îndreptă spre stația de tramvai. Pe drum, observă că mașina lui Raoul opri lângă ea.

– În sfârșit te-am găsit! spuse el, deschizând portiera. Hai, urcă.

Suzanne urcă pe scaunul din față. Îi văzu pe bancheta din spate pe Miles și Sylvana și abia atunci deveni conștientă de înfățișarea ei: părul ud, lipit de cap, hainele ude.

– De ce nu ne-ai așteptat? Miles mai avea de făcut câteva cumpărături și ai fi putut să vii cu noi!

– Aveam treabă la aeroport. Trebuia să ajung cât mai repede ca să-mi iau biletul. Plec la Londra în după-amiaza asta, cu același avion cu care pleacă Miles. Am avut noroc că cineva și-a anulat rezervarea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Miles o să se bucure că va avea cu cine să călătorească, spuse la un moment dat Sylvana. Decizie bruscă, nu-i așa?

– Când te-ai hotărât să pleci? întrebă Raoul. Și de ce? Spune-ne, suntem curioși!

Suzanne își umezi buzele.

– N-a fost o decizie bruscă. Mă gândesc la posibilitatea aceasta de când a venit unchiul Philippe. Nu mai are nici un rost să rămân aici, de vreme ce toți vă duceți la Paris.

– Ar fi trebuit să ne anunți, spuse Raoul tăios. Sau eu mă număr printre cei cărora ai decis să nu le spui?

Suzanne reuși să zâmbească.

– Sigur că nu. Numai că m-am grăbit, pentru că n-am vrut să ratez ocazia de a călători cu cineva cunoscut. Sunt sigură că mătușa Jeannette o să înțeleagă.

Îi spuse Sylvanei că fusese la ea acasă, dar nu spuse nimic de cadou, ci doar îi mulțumi pentru bunătatea pe care i-o arătase în perioada pe care o petrecuseră împreună.

Raoul goni ca un nebun până acasă, iar Suzanne se întristă la gândul că el abia aștepta s-o vadă plecată. Termină de împachetat și ultimele bagaje, după care îi scrise un bilet lui Raoul. Îi mulțumi pentru tot ce făcuse pentru ea și-i urmă multă fericire alături de Sylvana. Împreună cu cecul pentru bijuterii, puse biletul pe măsuța de toaletă, ca să fie ușor de găsit.

Mătușa Jeannette primi cu mult calm vestea plecării ei. O puse să-i promită că o va vizita la Paris, dar amândouă știau că nu se va ține de cuvânt.

După masa de prânz, Raoul îi duse pe Suzanne și pe Miles la aeroport. Tot drumul nu scoase nici o vorbă și nu-și descreți fruntea.

– Mai stai puțin în mașină, îi ceru el când opri în parcarea aeroportului. Dau valizele jos, după care vreau să discut ceva cu tine.

După ce dădu jos bagajele, Raoul se urcă înapoi în mașină și porni într-o direcție necunoscută.

– Unde mergem?

– Undeva unde putem vorbim, răspunse el încruntat.

Suzanne decise să nu i se împotrivească. Se uită pe geam și văzu că se îndreptau spre locul unde fuseseră la dans cu o seară în urmă.

– Nu vreau să pierd avionul, îi aminti ea.

Opri într-un crâng și se așezară pe iarbă. Când o invită să iasă din mașină, Raoul o trase mai tare de braț, iar ea se înfioră.

– N-o să-ți fac nici un rău. Liniștește-te!

Oare se referea doar la violența fizică? se întrebă ea. Nu știa că și cuvintele pot răni?

Își dădu seama că peste câteva ore va fi în drum spre Londra și va face tot ce-i stătea în putere ca să uite Hong Kong-ul.

– De ce mai adus aici? Nu puteai să spui ce aveai de spus în aeroport? Sau acasă, înainte să plecăm? De ce m-ai adus aici, Raoul? repetă ea, fără să aibă curajul să-l privească în ochi.

– Pentru că am vrut să-mi răspunzi sincer la câteva întrebări. Ești fericită, Suzanne?

– E cineva cu adevărat fericit? Lumea e un loc foarte rece și dur, după ce ți-ai pierdut familia.

– Dar familia pe care o câștigi atunci când te căsătorești?

Ea trase aer în piept.

– Te referi la mătușa Jeannette? A fost foarte bună cu mine și țin mult la ea.

– Atunci, de ce nu ai acceptat să vii la Paris cu noi?

Vocea lui trăda curiozitate, nu îngrijorare.

– Pentru că am alte planuri.

– Planuri pe care le-ai făcut după ce ai fost invitată la Paris. Nu-i așa?

Întrebarea o irită pe Suzanne.

– Sunt liberă să fac ce vreau! N-ai nici un drept să-mi pui la socoteală acțiunile!

– Încerc doar să aflu adevărul.

Din tonul lui superior, înțelese că nu-i păsa de ea, dar voia să fie sigur că fantomele trecutului nu-i amenințau cea de-a doua căsătorie.

– Ce adevăr? ridică ea tonul. Ce-ar fi să dezvălui tu câteva adevăruri?

El făcu o scurtă pauză.

– De pildă?

– Ce mai contează? A trecut prea mult timp... Eu trebuie să prind avionul, iar tu trebuie să ajungi la întâlnirea ta de afaceri.

– Hai, spune ce te frământă! insistă el.

Suzanne era pe punctul de a-și pierde cumpătul.

– Las-o baltă! Amândoi ne-am căsătorit din motive greșite – eu am făcut-o pentru că așa a vrut tata, iar tu ai fost interesat de fuziunea companiei tale cu cea a tatălui meu.

El făcu ochii mari.

– Serios? N-am știut! Dar nu mai contează... Ce părere ai acum despre căsătorie? Atunci eram amândoi mai tineri, poate prea tineri... M-ai păcălit!

Ea pufni neîncrezătoare:

– Raoul de Brécourt păcălit de o femeie? N-aș prea crede!

– Nu de o femeie, *ma chére.* De o copilă!

Acesta era Raoul cel sarcastic, pe care credea că-l urăște.

– Așadar, ar trebui să ne cerem scuze, continuă el. Eu pentru că m-am căsătorit cu tine, tu pentru că te-ai căsătorit cu mine! Nu ești de acord?

– Eu... eu nu pot să-mi cer scuze, șopti ea, gata să-i mărturisească marea ei dragoste. M-aș fi căsătorit cu tine... oricum.

– Ai dreptate, admise el cu un zâmbet. Dar motivul tău nu semăna cu al meu. Eu te iubeam! Am crezut că, în timp, vei fi atrasă de mine și mă vei iubi și tu. Am fost un adevărat domn și m-am purtat frumos cu tine, dar am pierdut din vedere faptul că nu erai decât o copilă lipsită de experiență. Și răsfățată, în plus!

Dar Suzanne nu mai asculta. Pentru ea, nu conta decât că-i spusese că o iubise. Iar ea... ea ucisese acea dragoste! Nu

mai avea rost să-i spună că planul lui reușise, că pentru ea căsătoria fusese adevărată și ajunsese să-l iubească din toată inima.

Nu reuși să spună decât:

– Îmi pare rău că lucrurile n-au mers așa cum ți-ai dorit. Acum poate ar fi bine să plecăm, ca să nu pierd avionul.

În secunda următoare, Raoul o prinse de umeri.

– Sper că nu te gândești să pleci înainte să mă săruți de rămas-bun.

Sărutul lui pasional o făcu să uite de mândrie, de rușine, de regrete. Nu mai conta decât Raoul, bărbatul pe care-l iubea și care o ținea în brațe.

– Chiar te-ai schimbat, îi spuse el.

Suzanne știa, instinctiv, că ochii îi străluceau ca două stele.

– În ce fel?

– Știi foarte bine.

Roși violent, dar continuă să-i susțină privirea.

– Ar trebui să plecăm, nu crezi?

– Cum vrei.

O ajută să se ridice, apoi o conduse la mașină și-i deschise portiera. Nu scoase nici un cuvânt până nu ajunse la o clădire în care funcționau mai multe instituții publice.

– Hai, o îndemnă el zâmbindu-i pentru prima oară. Am ajuns la timp.

Ea fu sigură că o adusese ca să semneze actul prin care renunța la acțiunile de la firmă. Nu voia să-și asume nici un risc!

– Vrei să semnez ceva, presupun.

– Exact.

Se lăsă condusă pe coridoarele lungi și îl salută mecanic pe bărbatul care le ieși în întâmpinare când intrară într-o încăpere anume.

– Doamnă și domnule de Brécourt, este o mare plăcere. Putem începe?

Nedumerită, Suzanne ridică privirea către Raoul și-l văzu zâmbind mulțumit.

– Da, draga mea. O să devenim din nou soț și soție.

Următoarele minute trecură ca prin vis pentru Suzanne. Apărură doi martori, se ivi un buchet de flori, începu ceremonia. Dar ea nu crezu că totul se întâmpla aievea decât atunci când simți inelul pe deget.

În mașină, Suzanne îl întrebă cu ochii în lacrimi:

– Era atât de clar că te iubesc?

El izbucni în râs.

– Dacă am avut vreo îndoială, a dispărut când te-am sărutat! Mă iubești, nu-i așa?

– Mai mult decât orice pe lume. Drumul până la aeroport mi s-a părut un calvar, pentru că am crezut că te voi pierde pentru totdeauna. O să mă revanșez pentru toate răutățile pe care ți le-am făcut înainte să moară tata.

– O să ai ceva de lucru!

– Sunt atât de multe lucruri pe care nu le înțeleg... Sylvana, de pildă. N-o să fie supărată?

– Din cauza noastră? De ce ar fi? N-a fost niciodată mai mult decât o foarte bun prietenă. Știai că se duce la Paris să studieze Artele Frumoase?

– Și mătușa Jeannette?

– Eu am rugat-o să te invite la Hong Kong. N-am știut niciodată că voi fi nevoit să te aștept un an! A fost o eternitate... Nu știam unde ești, ce faci, dacă ai cunoscut pe altcineva...

Își îngropă fața în părul ei, dar Suzanne mai avea întrebări la care voia să afle răspunsurile.

– Dar acum doi ani ai fost de acord cu divorțul. De ce?

– Venisem să discut cu tine despre asta, dar plecasei în vacanță cu prietenii, în străinătate. Nu te-am căutat, pentru că am crezut că o separare te va face să vezi altfel lucrurile. Începusei să ții la mine, chiar dacă nu-ți dădeai seama. Până acum am umblat cu mănuși. Dar de acum... păzea!

– Ești sigur în privința Sylvanei? Părea foarte îndrăgostită de tine.

Raoul zâmbi larg.

– Ai fost geloasă? Foarte bine, pe asta mizam! Nu s-a pus nici o clipă problema să mă însor cu ea.

Fu rândul lui Raoul să ceară lămuriri despre Alan, iar ea îi explică totul, cu amănunte.

Mult mai târziu, își aminti că trecuse de mult ora la care decolase avionul. Dar el îi făcu ștrengărește cu ochiul și-i spuse că anulase rezervarea. Mai mult, unchiul și mătușa plecaseră în acea după-amiază la Paris.

– Asta înseamnă… începu ea.

– Exact! Avem casa la dispoziție cât timp vrem. O săptămână, două… poate o a doua lună de miere… Sau poate că aceasta e prima, cu adevărat?

– Te iubesc atât de mult, Raoul! Singurul meu regret este că tata nu știe cât sunt de fericită.

– Poate că știe, micuța mea…

Sfârșit